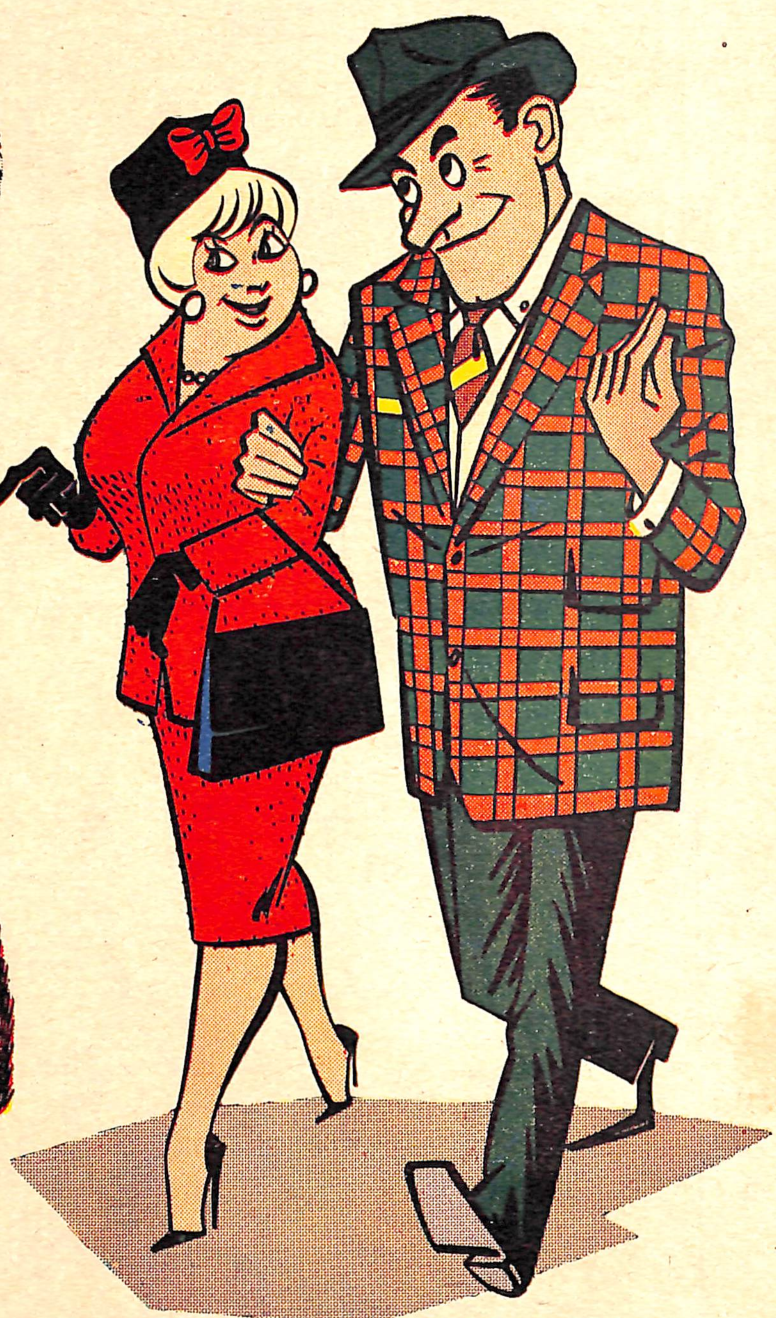
Akbaba

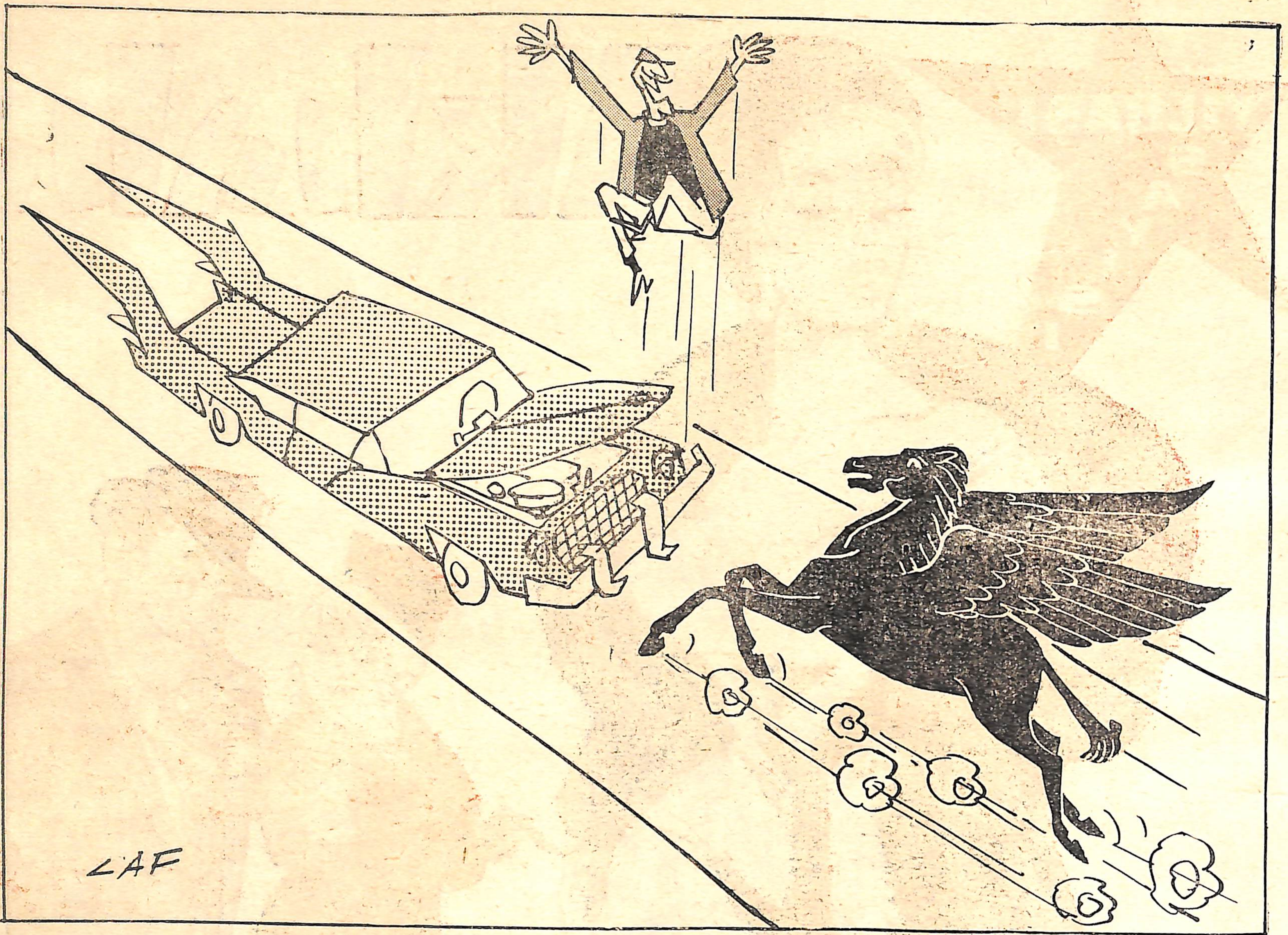
YILBAŞI SAYISI

28 SAYFA

— Bak ne güzel... Yılbaşı gecesi böyle bir şey istiyorum işte...

— Ben de karıcığım !...

— Yaşasıın!.. MOBIL gene imdada yetişti!

AK. 218

Reklâmlar için en iyi vasıta Gazete ve Dergilerdir.

Gazete ve Dergiler için de en güvenilir aracı
Yeni açılan Erzurum ve Diyarbakır Şubeleriyle

Basın ilân Kurumu'dur.

GENEL MÜDÜRLÜK : İSTANBUL, Türk Ocağı Cad. No. 1 Kat 3 Telefon : 22 43 84 — 22 43 85

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : İSTANBUL, Türk Ocağı Cad. No. 1 Kat 3

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : ANKARA, Ulus İşhanı «E» Bloku Kat 3 No. 41 Telefon · 10 58 17 — 10 57 87

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : İZMİR, İkinci Kordon Mimar Kemalettin Cad. Küçük Kardiçali Han Telefon : 23911 TELGRAF : BASINKURUMU

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : ADANA, Abidin Paşa Cad. Remo İşhanı No. 46

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : BURSA, İnönü Cad. Aysan Han No. 29 Telefon : 2552

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : DİYARBAKIR, İnönü Cad. İşmenhan kat 2, No 22

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : ESKİŞEHİR, Porsuk İşhanı Kat 2 No. 1

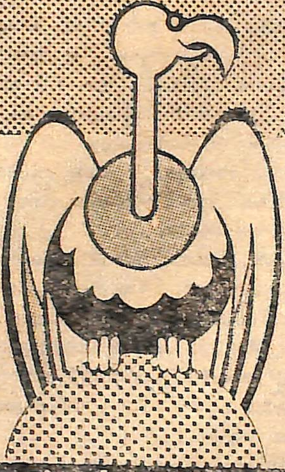
ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : ERZURUM, Belediye Binasında.

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : KONYA, Müze Caddesi İşçi Sigortaları İşhanı kat 2 No. 8 Telefon : 1880 - 75

ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : ZONGULDAK, Amele Birliği Pasajı No. 15/16 Telefon : 2038

Basın - 20259 - 219

Akbaba

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :

Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Şemsi Belli, Nimet Arzık, Necdet Rüştü, Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Yaşar Özen, Kenan Akıncı, Baha Oral, Rauf Ulukut.

ÇEVİRGEN AİLESİ :

Vâ - Nû, Semiramis Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ.

Yazı işlerini fiilen idare eden :

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :

Ercan Matbaası

Kapak baskısı :

Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10

Daire : 3.

Telefon : 22 18 11

İLÂN FİATI :

Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

Cilt : 3 — Sayı : 74

27 Aralık 1962

YIL : 41

Bu gazete Basın ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Bir yumruk

İNÖNÜ dolmuştu. Onbeş yıl Başbakanlık bu, dolmaz mı insan?..

Kaç kere, boğazına kadar gelen öfkeyi yuttu. Bir, iki, beş, on... Ve bir gece, masaya bir yumruk indi: Tabakları sarsan, kadehleri sarsan bir yumruk.

Bu masa, Atatürk'ün masasıydı!

İnönü haksızdı elbet. İnönü öfkesini yenecekti elbet. İnönü yumruğunu sıkacak, ama vurmayacaktı elbet!

Neden mi?..

Atatürk, artık kırık kaburgalariyle at üstünde savaşan o insan üstü masal kahramanı değildi de ondan.. Artık o, içindeki derdi değil, içindeki dert onu yeniyordu da ondan!

Aradan geçen aylar, iki elin parmaklariyle sayılacak kadar azdır. Ölümsüz ölünün arkasından akan göz yaşlarında, tek teselli ışıltısı İnönü'nün sağ oluşuydu. Bütün yazarlar, onun uğrunda, kalemlerini kınlarından sıyırdılar. Ata'sını kaybedenler onun çevresinde toplanacaktı. Bu topluluğun içinde, Lozan anlaşması için «böyle ma'lûl bir kafadan böyle ma'lûl bir muahede çıkar» diyen insafsız Hüseyin Cahit bile vardı... Serbest Fırka kurucusu Kâzım Karabekir bile vardı... Ali Fuat Cebesoy bile vardı... Refet Paşa bile vardı!

Yalnız iki kişi yoktu «Millî Şef» imizin kadrosunda: İçişleri Bakanı Şükrü Kaya ile Dışişleri Bakanı Tevfik Rüştü...

İkinci Cumhurbaşkanının birinci kabinesini onlarsız kurdu Celâl Bayar!

Bu yumruk bir yıl önce sofraya inen yumruğun devam eden sarsıntısıydı!

Üçüncü yumruğun, biraz sonra, Atatürk'ün son başbakanına indiğini gördük: Celâl Bayar, koltuğunu - kendisini çocuklaştıran bir izzet-i nefs acısiyle ağlıyarak- Refik Saydam'a bıraktı!

Artık, bakanlariyle, mebuslariyle, genel sekreterleriyle bir «kalem efendisi politikacılar» çağına girmiştik...

1946 dan sonra, bu yumruğu yiyenlerin başında Recep Peker gelir: O, yüreğinden vurulmuş bir devdi... Yalnız o mu?.. Yemen seferinden beri silâh arkadaşı, Anadoluya geçiş gününden beri yol arkadaşı Saffet Arıkan da soysuz demokrasimizin ilk şehitlerinden değil midir?..

Tanrı huzuruna, kurtuluş savaşında ciğerine saplanmış kurşunla çıkan Cevdet Kerim İncedayı, dokuz yüz kırk beşteki korkusuyla bir yıl sonra Meclis koridorunda karşı karşıya geldi:

Parmaklarından, doğu dağlarında vuruştuğu Türk askerlerinin kanı damlayan bir haydut:

«— Cevdet Keriiim... İşte Hasso geldi!» diye yakasına yapışmıştı onun...

Karadenizin yiğit çocuğu rahmetli Kemal Balta:

«— Bu alçağı, daha dün müfrezemle kovalamıştım ben... Bugün Mecliste aynı partinin mebusuyuz!» diye içi yanarak göstermişti.

Sonra?.. Söyler misiniz bana, sayın İnönü'nün yumruğu altında ezilmeyen kim kaldı?..

Nihat Erim mi?.. O, bir gün görmese: «Bir asır oldu» diye sitem ettiği Nihat Erim!

Kasım Gülek mi?.. O, yalnızlık günlerinde, tek başına, köy köy parti bayrağı gibi savrulan Kasım Gülek!

Suç mu dediniz?.. İlk taşı suçu olmayan atsın!

Baba Lidere, Baba İnönü'ye, bu saçı bir tutam barut dumanı kahramana, bu alnı satır satır tarih adama, siz söyleyiniz, aftan daha çok ne, ne, ne yakışabilir?..

....

Yirmi beş yıl geçti aradan... Hâlâ o içki sofrasına inen yumruğun sarsıntılarını geçiriyoruz.

Yusuf Ziya ORTAÇ

— Heeey, in aşağı babalık, damı, başımıza çökerteceksin!

Teşekkürlerimiz

Akbaba'nın kırkıncı yılını doldurması, bizi, binlerce dostun sevgisiyle kucaklaştırdı. Bize, gönülleri kadar güzel dileklerini bildirdiler. Gözlerimizi yaşartacak kadar duygulu mektuplar yazdılar.

Bu mutlu günümüzde, sayın Basın, Yayın, Turizm Bakanımız ve Genel Müdürümüz, yabancı basın ataşeleri, telgraflarla cömert nezaketlerini gösterdiler.

Sahipleri, yazı işleri müdürleri, hattâ gazeteleri bizden çok genç olan İstanbul basını, okuyucular için çok faydalı olan cinayet, sarkıntılık haberlerinden sahifelerinde yer kalmadığı için iki satırla gönlümüzü alamadılar. Buna karşılık vefalı Anadolu gazeteleri bizi unutmadı. Hele ünlü edebiyat adamımız sayın Vehbi Cem Aşkun, Eskişehir'in büyük ve dolgun gazetesi Sakarya'nın baş sahifesinde ve üç sütunluk bir itibar köşesinde kırk yılımızı kutlamak lûtfunda bulundu.

Minnetlerimiz, şükranlarımız bütün Akbaba ailesi adınadır.

Akbaba

YENİ yıl dolayısiyle özel surette ziyaret ettiğimiz Sulukulenin en ünlü fal uzmanlarından Çingene Gülizar, günümüzün kalburüstü kişilerini teker teker huzuruna alarak fallarına bakmıştır.

Gülizar'ın yeni yıl tahminlerini, fallarına baktığı kimselerle beraber aynen sunuyoruz.

İsmet İnönü

— Çerez merez kengeros, oskironos toskiros.. A be İsmet efendi!.. Falın fal ola, dileğin kabul ola, düşmanların yok ola, taraftarın çok ola!.. Ben bakayim falina, Allah baksın halina!.. Abe bre İsmet Efendi!.. Üç saat mı desem, üç gün mü desem, üç hafta mı desem, üç ay mı desem... Üç zaman sonra ayağın karda, başın darda kalacak!.. Yüreğin açılmış, galbin ferahlamış!.. Bir ay doğmuş pencerenin üstüne, kurtlar girmiş koyunların postuna!.. Ayın önünde dört bulut parçası var Paşşam, hasım mı disem, kasım mı disem bulutlardan bir tanesi irice!..

A be bre İsmet Efendi!.. Beş vakittenberi bir hal olmuş sana: Sever görünür sever görünür sevmezsin, güler görünür gülmezsin, hasımın kimdir, hısımın kimdir bilmezsin!.. Hısımların var olsun, hasımların kör olsun işşallah!.. Sen de işşallah de Paşam!..

— İnşallah!..

Gözümüzün nuru, gönlümüzün sururu, C.H.P. nin gururu İsmet Efendi!.. Sevenin kim, övenin kim bilinmez!.. Üç yolun ortasında yapayalnız kalmışsın!.. Sazında düzen, dizinde tâkat, tuzunda lezzet kalmamış!.. Tuzunun lezzeti gelecek, dizinin tâkatı artacak, amma sazın düzeni bozuk mu bozuk!.. Ortadan uzun boylu tilki burunlu, tilki çeneli, mercimek gözlü bir adam var. Bilmem ki doktor mu desem, kondoktor mu desem, böyle bir adam... Bu adamdan fısıltı halinde bir haber alacaksın, hülyaya dalacaksın!... Dokuz vakit süren bu hülyadan sonra bir yol kavşağında yalnız kalacaksın!.. Bir de sevinçli haber var İsmet Effendi, koy bakalım gönlünden kopanı şu aynanın üstüne de vereyim sana müjdeli bir haber!..

(Gülizar'ın istediği çeyrek toslanmadığı için fal burada, yarım kalmıştır.)

Ragıp Gümüşpala

— A be bre Ragıp Effendi, çerez merez kengeros, kakkaroza mangez oskeronoz toskiros... A be sütlâç yüzlü, bâdem gözlü, tatlı sözlü Raggıp Effendi!.. Falın fal ola, dileğin kabul ola, düşmanların yok ola, taraftarın çok ola!..

A be iki gözümün dörtte üçü Raggıp Effendi, başından mı disem, düşünden mi disem, bir korkulu kaza geçirmişsin!.. Yüksek bir yere çıkmış, yüksek adamlarınan konuşmuşsun!.. Birdenbire yuvarlamışlar seni aşağıya!.. Elinden mi, dilinden mi orası belli değil!..

Gözünde gözlük var amma, en büyük yeri sen kapmışsın!.. Turşuyu kadayıfa karıştırmış ekşili tatlı yapmışsın!.. Gövdende ekzama oldu ğundan dolayı turşular sana dokunacak!.. Dört zaman sonra romanın, beş zaman sonra masalın okunacak!..

Zeki Müren

— Aygoş, vaygoş mayganoş... Yayganoşa haygoş toyginoş... Abe bre Zeki efendi, iki gözümün birteki efendi!.. Cıgaramın ucunda tatlı eteş, nargilemin ucunda tünbeki efendi!.. Falların fal ola, malların bal ola!.. Kızlar, tabağında süt kaymağı, çekkler sofranda hardal ola!.. Kızları gördükçe gülesin, erkekler gördükçe bükülesin, Gülizara bir iki buçukluk sökülesin!

A be Müren Effendi!.. Gönülden veren effendi!.. Tatlı dilin, güler yüzün, hem dudağın, hem yanağın, hem de gözün, titreyişin, oynayışın, cilven-nazın.. yürekleri balon gibi patlatacak, toy kızları ilvan ilvan atlatacak, kadınları hasedinden çatlatacak!.. Patlasınlar, çatlasınlar işsallah!.. İşşallah de Zekiciğim İşşallah..

— İnşallah şekerim!

— Şeker olasın fıstık ilen yenesin, piyadeden süvariye geçesin, gemsiz ata binesin!.. A be bre Zeki effendi, güvercinden korkmuşsun karakuşa bakmışsın!.. Destelediğin çiçekler elinde, bestelediğin şarkılar dilinde kalmış!.. Beş zaman sonra yüreğin kabar kabar olacak bir sıkıntı geçireceksin!.. Senin sıkıntını dert edenlerden güzel bir hanım kız var: Yoluna girer yol verir, koluna girer kol verir...

Tosla bakalım Zeki effendi, bir tekerlek daha da söyleyim en müjdeli haberini!..

— Bak karıcığım, sana yılbaşı hediyesi bir hizmetçi getirdim!

Ekrem Alican

— Harrez ferrez mingiroz, hongeroza langez, ofkeronos tofkiros! A be Ekrem Effendi, falın fal olsun, emeğin makbul olsun!.. Sen âleme serdar ol, âlem sana kul olsun!.. Yedi çocuğun olsun, altısı tombul olsun!.. Sekiz güzele vurul, üç tanesi dul olsun!...

A be bre Alican effendi!.. Senin bir düşmanın var: Genel Merkez mi disem, onbeş teres mi disem, yoksa herkez mi disem, bilemem. Yüzünden severler, arkandan söverler. Sevenler nur olsun, sövenler kör olsun işşallah!..

Bir çetin yola düşmüşsün Ekrem Effendi, hükümet kapısında çetrefil bir işin var!.. İşin iş amma, işin içinde daha başka işler var! Tutkalla yapıştırılmış kirişler var!.. Çocuk bekliyen idişler, ıssırmaya hazır dişler var!..

Kadının iyisi Aşe, odun iyisi meşe, yerlerin iyisi köşe, askerin iyisi paşa demişler!.. Elini maşalardan, başını paşalardan sakın Ekrem Effendi!..

Sana büyü yapmışlar, üç yolun ortasına gömmüşler... Evinizin tavanına domuz yağı sürmüşler, sandığınızdaki bohçayı yedi yerden dürmüşler!.. Üç yolun ortasındaki tılsımlı kâğıdı bul, limon tuzu, baca kurumu, paşa tükürüğü ile bir havana koy, mâcun haline gelinceye kadar döv!.. Üç kuluvallah bir elham okuduktan sonra üç sabah birer parmak ye, hiçbir şeyin kalmaz.. Yazın yeniden yazılır, yoluna ikballer düzülür, bütün tılsımlar çözülür!..

Kasım Gülek

— A be bre Kasım Effendi!.. Bir bunca müddet, bir bunca eyyam, bir bunca şiddet, bir bunca seyran, gezdin âlemi... Kâh yalın ayak, kâh başı kabak, kâh atlas döşekte, kâh rahvan eşekte, bunca vilâyet, bunca memleket dolaştın!.. Dağlara çıktın, yollara düştün, çaylardan aştın... Vardın bir şehre: Her yanı yanmış, sinek dadanmış, İnönistanmış!.. Her yanı pazar, değmesin nazar, herkes biriyle kolkola gezer... Dediler: Derviş, ne semtten geliş?. Var mı sende iş?.. Dedin: Seyyahım!.. Sadık-ı Rahim!.. Kendime şahım, başta külâhım!..

Baygın yığını hemen ayılttın, kâh bir bardak su, kâh damla damla ter oldun!.. En başa geçip, sekreter oldun!.. Sisler dağıldı, duman değişti... Devirler döndü, zaman değişti.. bütün işlere baş yeter oldu, başkası geldi sekreter oldu, senin durumun beş beter oldu!..

Önce çatıldın, tuza katıldın, pula satıldın.. korku belâsı evden atıldın!

A be bre Kasım effendi ayın onbeşi atının başına doğmuş!.. Ne var ki at bir tane süvari dört!.. Dördünüz binseniz at yürümez, biriniz binseniz üçünüz yaya kalırsınız!.. Bu işi hallettiğiniz zaman atın başına doğan ay, yüreğinizin ortasına da doğacak!.. İşşallah de Kasım effendi işşallah!.. Hem deveyle hem de devle güreşirsin maşşallah!..

İĞNELİ FIÇI

Lidername

Madde: 1) Politika meydanı ve demokrasi atı sadece Millî Lider'e aittir. Ondan başka hiç kimse hiç bir sebeple bu alanda at oynatamaz. Oynatmak istediği zaman seyislerin birinci vazifesi, süvariyi atından düşürmek ve yaya bırakmaktır.

Madde: 2) Süvari Lider, bindiği atın şeceresini her ne kadar hiç bir zaman açıklamazsa da herkes bu hayvanın, açık rejim soyundan saf kan bir İngiliz tayı olduğunu kabul etmiye mecburdur.

Madde: 3) Lidere itiraz etmek, atına karşı gelmek demektir. Liderin atına karşı çıkanlar Anayasayı çiğnemişçesine ceza görürler ve liderin atının ayakları altında çiğnenirler.

Madde: 4) Süvari Lider, her hangi bir seyisine «Eşek» derse o muhakkak eşektir. Aynaya veya kimlik kartına bakmaya lüzum görmeden:

«— Evet efendim, ben hakikaten eşeğim!... Hem de eşşoğlu eşeğim!... Tesbit ve teşhisinizde her zamanki gibi isabet buyurdunuz!...»

Diyecek ve eşek olmayan bütün seyisler «Eşekoğlu Eşeği» ön ayaklariyle alkışlayacaklardır.

Madde: 5) Süvari Liderin sesi, resmi, ismi, gölgesi, kokusu ve bütün yakınları dokunulmazdır. Dokunanlar dokuz defa tövbe ve istiğfar etmeden, yirmi dokuz defa liderin üzengilerine kapanmadan affedilemezler. Affa mazhar olmayan kişi seyis olamaz.

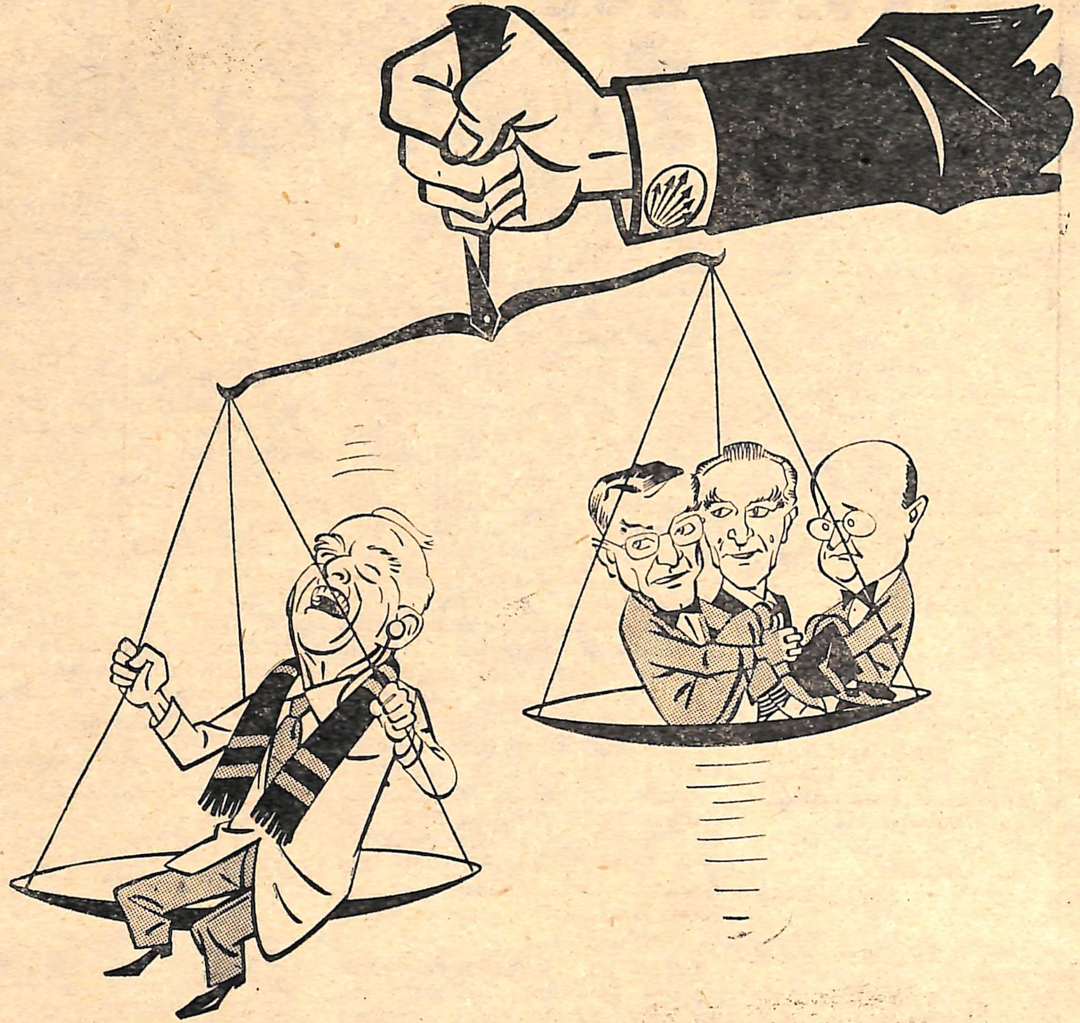
Madde: 6) Süvari yetişmek üzere Liderin yanına seyis yazılanlar her şeyi Liderin izniyle yapmak mecburiyetindedir. Liderden izin alınmadıkça kimse atları tımar etmek şurda dursun, karısını bile tımar edemez. İzin kâğıdı bulunmayan seyisleri yatak odasına kabul eden hanımlar, «Kadınlar Kolu Hissiyat ve Haysiyet Divanı» tarafından derhal ihraç edilirler.

Madde: 7) Süvari Lider, uysal hayvanları çok sevmesine rağmen uysal insanlardan da hoşlanır ve İnsan Haklarına son derece bağlıdır. Fakat kimleri insan olarak kabul ettiğini ancak kendisi tâyin eder. Liderin özel hükümlerine saygı göstermiyenler müebbet kine mahkûm olurlar, yalnız bu dünyada değil, öteki dünyada da Liderin semtine yaklaşamaz, atını tımar edemez, çizmelerinin tozunu alamazlar.

Madde: 8) Lidere karşı liderlik adayı göstermekle kâfir olmak arasında hiç bir fark yoktur. Lider seyislerini de, baş seyislerini de kendisi seçer. Kendi yaşadığı müddetçe başka bir liderin ortaya çıkacağını düşünmek, demokratik günahların en büyüğüdür.

Madde: 9) Lider, «Bu memleket ancak atların seyisleriyle ve seyislerin kaşağısı ile kalkınır!» dediği zaman bu bir vecizedir. Süvarisinin vecizelerini dinlemeyen bütün seyisler aforoz edilir.

İşbu 9 maddelik tüzük, bütün seyislerin oy birliği, boy birliği, soy birliği ile düzenlenmiş ve kabul edilmiştir. Tüzük aleyhine hiçbir makama itiraz edilemez!...

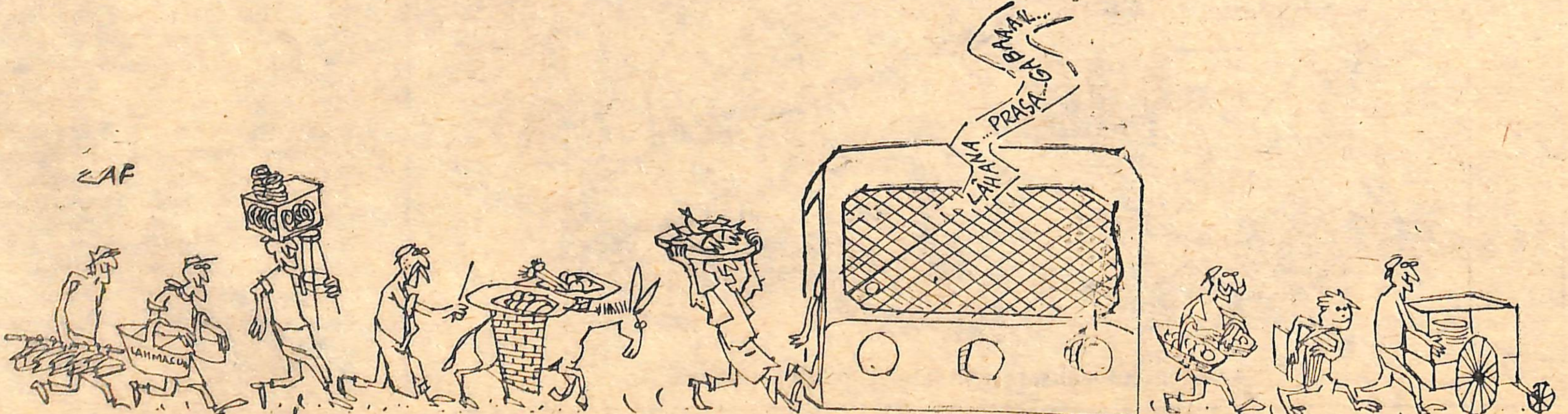
YAZISIZ

Aşk kamuflâjı

Ablasının nişanlandığı adama göz koyan Aydınlı bir genç kız, aşk ateşiyle yanıp tutuşmaya başlamış. (Aman ne ateş, ne ateş!..)

Nihayet bir akşam gizlice ablasının elbisesini giyerek karanlıkta, o civarda oturan eniştesinin odasına girivermiş. Karanlığın yoğunluğundan mı, arzuların çoğunluğundan mı, yoksa ablasına benzemek için yaptığı makyajın ustalığından mı, enişte hiçbir şeyin farkında olmamış. Baldızını, nişanlısı zannederek en özel ve en güzel davranışlarla kabul etmiş!...

«Bayram değil, seyran değil enişte beni niçin öptü?» diye bir söz vardı... Anlaşılıyor ki, bundan sonra yukardaki sözü «Bayram değil, seyran değil baldızım bana neye geldi?» diye değiştirmek lâzım.

Reklâmlar geçidi!

Volter Ne Demiş?

Rıfat Ilgaz

O mu? Emeklidir, öğretmen emeklisi... Biz hoca der, geçeriz. Bir zamanlar tarih okuturdu, sonra felsefeye döktü işi. Fizik kimyaya da girermiş gençliğinde. Gönüllü edebiyat hocasıdır benim bildiğim. Malmüdürlerinin matematiğe girdiği son yıllarda, inat olsun diye son sınıflara matematiğe de girdiği söylenir. Edebiyattan hoşlanır ama, Türkçeyle başı hoş olmasa gerek... Öz Türkçe sözcükler bir yana, düz Türkçeye bile yatkın değildir dili. Katıksız bir Karadenizli ağziyle konuşur, vurğusuna, baskısına kadar... Eliyle, koliyle, omuzlariyle konuşur Türkçeyi. Yeterli ağziyle bir Fransızca konuşması da vardır hocanın, adamı yerlere yatırır!

İdris hoca, emekliye ayrıldı ayrılalı, halk dershanelerine gider gibi kahvelere, içkili lokantalara dadandı. Öğleye kadar İkbal'de, öğleden sonra Meserret'te, akşamları da Sirkecinin içkili lokantalarında....

Geçenlerde Divanyolundaki bir lokantada çıktı karşıma.

«Oooo, hocam!..» dedim, «Gittikçe çevreni genişletiyorsun!»

Bir karadenizli gülüşüyle dudakları yayılıverdi:

«Sen kulak asma genişlemeğe..» dedi, «Bostan dolabından yeni kurtulduk. Kolay kolay genişleyemeyiz biz! Alışmışız kendi mihverimizde dönüp durmağa. Açılsak açılsak bu kadar açılabiliriz, Sirkeciden Divanyoluna! Eeee? Ne var ne yok gazetelerde bakalım?»

Hocanın özelliklerinden en önemlisi de budur: Gazetelere, gazetecilere boş vermesi...

«Bir şey yok!» diye geçiştirmek istedim.

«Yok ha!» dedi, «Olması lâzım!»

Garsona bakındı, elindeki şemsiyeyi vermek için.

«Ne olursa olsun!..» dedi «Biz hocalar düşünce sınırlarımızı müfredat programına göre ayarlamışız. Kolay kolay dışına çıkamıyoruz. Kural dışına çıkan biriyle karşılaştık mı, tüylerimiz diken diken olur. Korkaklığımızdan değil bu! Kafa plânımızdan. Tabiatteki bütün fiziksel olaylar, ancak fizik ders kitaplarının yazdığı kadardır bize göre. Daha çoğunu öğrenmeğe kalkışmamız, ilk önce okulun müdürünü rahatsız eder. Bundan ne öğrenci hoşlanır, ne öğretmenin anası, babası... Ders kitabına bağlanmakla başımızın diç kalmasını sağladığımızı sanırız. Memurluk bu!.. Basmakalıpçılık! Tarih memurluğu, coğrafya memurluğu, fizik, kimya, matematik memurluğu... Hele hele politika memurluğu... Emeklilik demek, bostan beygirinin, koşumlarından kurtulması demektir bir bakıma... İlk günlerde tatlı sarhoşluğunu duysak bile, yavaştan yavaştan bunun da alışkanlığı başlar. İnsan kırk yıl bostan dolabına koşulu kalır da, koşumlardan kurtulunca dikine doğrusuna gidebilir mi kolay kolay?..»

Elindeki şemsiyeyi garsona uzatırken:

«Yalnız şu var ki...» dedi, «Öğretmenin memurdan bir farkı vardır: Bugünlerde kendi durumlarını artık öğrenmiş olmaları!.. Ne bostan dolabı kalır bundan sonra, ne koşumlar... Ne ise, geçelim bunları. Sen iyisin ya!..»

Kaşkolünü, şapkasını da verdi garsona. Omuzlarını ileri geri oynatıp lokantanın sıcaklığını ölçtükten sonra sıyırdı paltosunu, garsonun kucağına tutuşturdu. Ben tam buyur edecektim ki, bütün masalardan birer sözcü kalktı ayağa:

«Buyurmaz mısın hocam, şöyle!»

Gösterdiğim gevşeklikten ötürü beni paylar gibi:

«Ya işte böyle!» dedi, bana müsaade!»

Öbür masalara çevirdi yüzünü:

«Uğrayacağım çocuklar!» dedi, «Teker teker uğrayacağım masanıza!»

En yakın masalardan birine çöktü. «Garson! Çabuk bir servis!»

Hocanın sağlığı üzerinde ufak bir konuşma geçti, sonra ne oldu ise oldu, hoca birden Osmanlı tarihine atladı:

«Çocuklar!» diye başladı, «Dördüncü Selim tahta geçtiği zaman kasa tamtakırdı... Yeniçeriler alıştırılmış bir kere... Tahta geçenden, culûsiye almazlarsa daha o gün kazana yapışırlar. Medrese cülûsiye ister, ocak cülûsiye ister, saray cülûsiye ister... Ama işin tuhaf tarafı şu ki, Dördüncü Murad'dan hiç kimse cülûsiye istemez! Biliyorlar ki Murad, savaşçı bir padişah... Nasıl olsa ordu talana çıkacak. Onu daha ilk günden neden sıkıştırsınlar! Osmanlıda ticaret yok... Osmanlıda tarım yok ama, Osmanlıda yağma var! İstemiyoruz diyorlar, senden cülûsiye istemiyoruz! Yoook diyor Murad, vereceğim, töre bozulmaz!.. Sarayda ne kadar altın takımlar varsa, ne kadar altından çatal, kaşık, tabak varsa doooğru Darphaneye!.. Hemen para bastırılıp dağıtılıyor bol bol cülûsiyeler! Vereceksin arkadaş, mutlaka vereceksin! Ağalık vermekle, yiğitlik vurmakla!..

Osmanlı İmparatorluğunun en cimri padişahı kimdir biliyor musunuz?»

Herkes sıradan birer isim attı ortaya:

«Yavuz'dur!»

«Yok Yavuz değil, Fatih!»

«Abdülhamid değil mi?»

«Vahdettin!»

Hoca:

«Bırakın sallamayı!» dedi, «Kimin kellesi gitti Osmanlı padişahlarından? Yeniçeriler kimin leşini yerlerde sürüklediler?»

«Genç Osman'ın!» dediler hepsi bir ağızdan.

«Tamam!» dedi, «İşte bu padişah! En pintisi, en cimrisi bu! Vermediği için gitti. Vereceksin! Padişahlık, derebeylik bu demek... Vereceksin ister istemez!»

Hocanın masasındakilerden biri direnir gibi oldu:

«Hocam!» dedi, «Kimin malını kime veriyorsun?»

«Kimin malını veriyorsan ver! Vereceksin! Bizde hüküm süren hâlâ bu anlayış!.. Bu padişahlık, bu derebeylik, bu ağalık anlayışı. Memlekete bir şey getirmek mi istiyorsun, önce bunu yıkacaksın! Demokrasi, demokrasi... Biz hâlâ verecek adam arıyoruz, hâlâ başımızda cülûsiye dağıtacak bir padişah, hediyeler verecek bir derebeyi, sofrasında kuzu ikram edecek bir ağa arıyoruz. İktisattan, maliyeden anladığımız da hep bu!.. Cülûsiye, hediye, armağan, bahşiş, yardım!.. Haydi içelim çocuklar!»

Hocanın birinci masada işi bitmişti, geçti ikinciye.

«Garson!»

«Bak oğlum!»

«Bir servis getir!»

«Ne balığın var?.. Tekir mi? Sen gümüş yap hocaya... Tekirde iş yok!»

Önce fısıltı halinde hal, hatır sormalar... Sonra hocanın yükselen sesi:

«Öyle sade suya baş çorbası yok! Öyle sade suya hürriyet yok! Köylü toprak istemez, hürriyet ister ha!.. Köylü okul istemez, hürriyet ister ha!.. Köylü kalkınmak istemez, hürriyet ister ha!.. Köylü toprak ağasının vergi vermesini istemez, hürriyet ister ha!.. Yok böyle şey çocuklar, köylü bunları istiyorsa ya aldatılmıştır, ya da bunları söyleyenler köylü değildir. Olmaz böyle şey!.. Evsiz, ekmeksiz, donsuz, gömleksiz insanların hürriyet istemesine siz inanıyor musunuz?.. Böyle bir insanın hürriyete bir ihtiyacı kalmış mıdır? Bilirsiniz hikâyeyi, değil mi? Teknesinin başında un eleyen kadının dişi ağrıyormuş. Kocası kurmuş masayı odanın bir köşesine, demleniyormuş ufaktan ufaktan!

«Karı,» demiş, «Bir tek de sen yuvarla, bak nasıl geçer dişinin ağrısı...»

O kadar ağrıyormuş ki, kadıncağız, can havliyle yapışmış kadehe... Üçüncü kadehte Şam yolu dümdüz!..

Kocası bir ara: «Yahu» demiş, «unu sen nereye eliyorsun, tekneden dışarı mı?..»

Kadın tutmuş ya kafayı... «Heeey koca, koca!» demiş, «Bundan sonra bana her yer tekne... Anladın mı?..»

Donsuz, gömleksiz, evsiz, ekmeksiz adamın ne hürriyeti olur? Böylesi için her yer tekne değil mi?»

Hoca zurnaya «zırt!» dedirtecek yeri bilirdi, kalktı masadan:

«Haydi hoşça kalın çocuklar!»

Üçüncü masadan buyur ettiler bu sefer de:

«Geç şöyle hocam, köşeye!»

«Garson!»

«Rakı ver bize!»

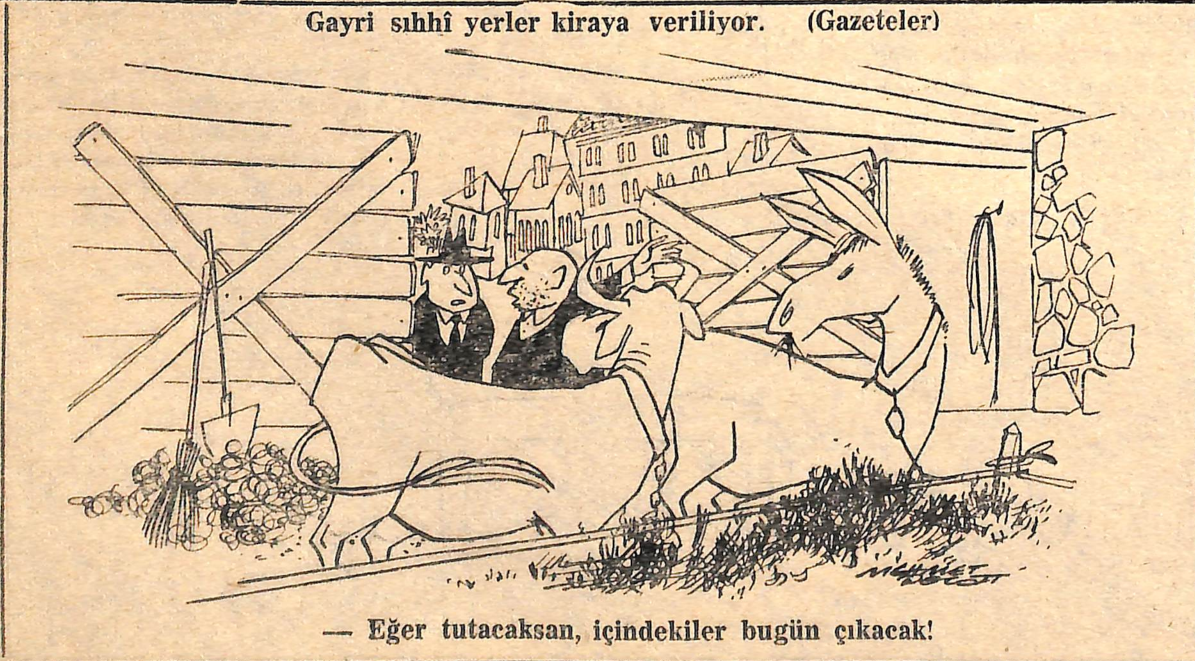
Hoca artık tam Karadenizli idi, gözlerinin bebeğine kadar. İçkinin verdiği alevle, şimşek şimşek çakıyordu bakışları. Hoca yalnız ağziyle, kaşıyle, gözüyle, yüzünün çizgileriyle değil, elleriyle, kulaklariyle, sağlı sollu omuzlariyle konuşuyordu artık!

«Hocam!» diye sordular, ne var, ne yok Ankara'da?»

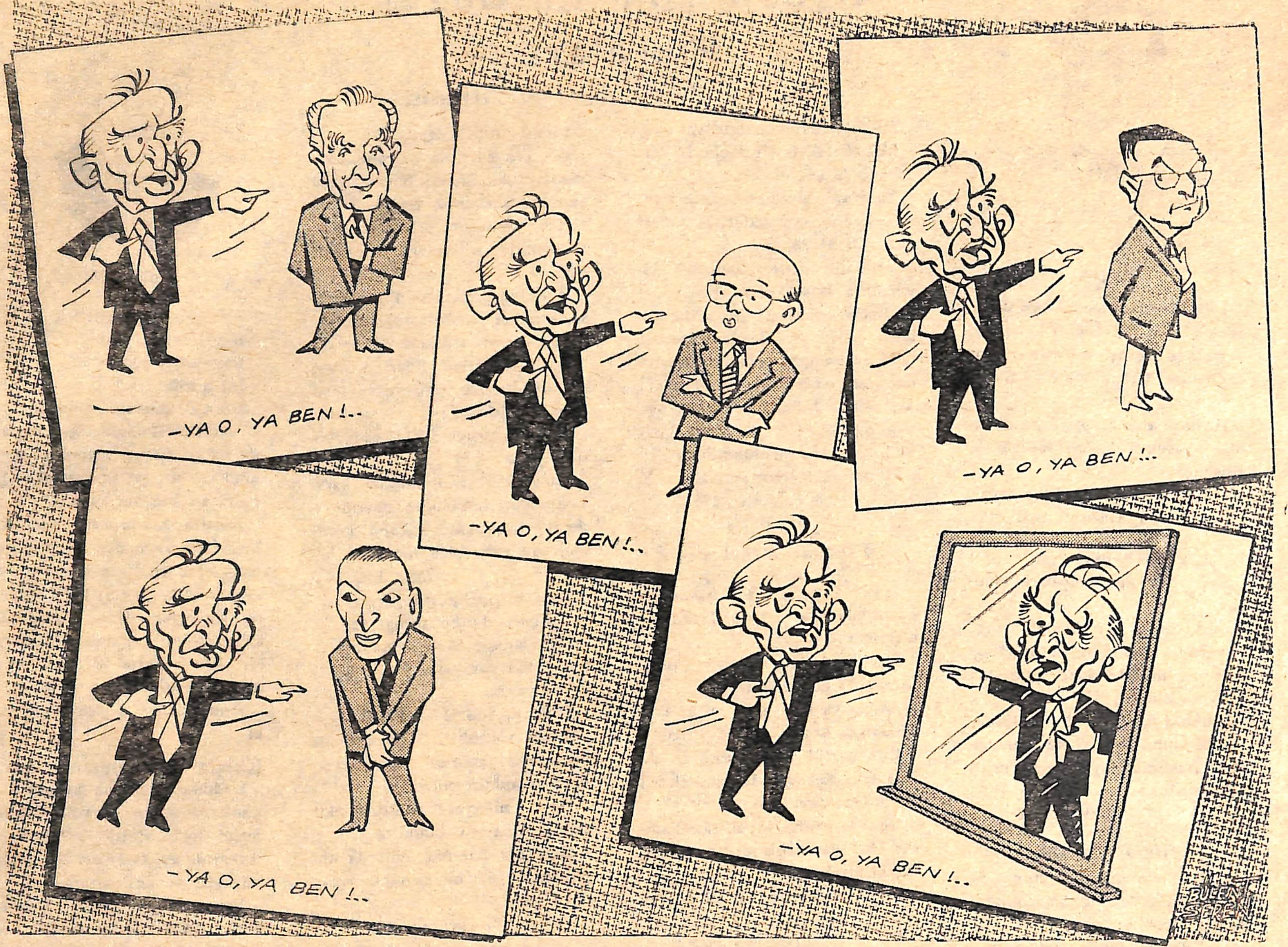
Duymamazlıktan geldi, başladı anlatmaya:

«Bizum oralarda domuz avina da çıkar uşaklar. Pilursinuz domuzu piz eti için teyul, muzurluğu için vururiz. Haçan bir mısır tarlasına domuz girer, sen hayrinu göresun tarlanun! Gene ha böle bi gün pizum uşaklar sürek avina çıkayiler. Avcı başı, ula uşaklar deyi, haçan ki garşidan domuzun biri söktü geliyi. Hakkindan geleceğine gözünüz keseyise ateş edecesinuz. Paktinuz domuz hâşâ huzurunuzdan domuzun hâlisi... piçimine getiremiyisinuz tetiğe el atmak yoook! Yaralayup da bıraktinuz mu domuzi, dumandır halinuz! Yarali domuzun önüne durabilene aşk olsun! Pirakalum da domuzi, geçelim Voltere! Ne demiş? pileyisunuz teğil mi?.. Siz bilmişsinuz kaç para eder, bunu 27 Mayısi yapanlar pileceyidi ki... Eeee... Vakit geç oldu. Hadi, hoşça galun çocuklar, hoşça galun!..»

Gayri sıhhî yerler kiraya veriliyor. (Gazeteler)

— Eğer tutacaksan, içindekiler bugün çıkacak!

eski Yılbaşlarına dair...

TEKNE kazıntısı evlâtlara eren, torunlara karışan, o ciğerpareleri pek seven paşalar, beyler, yıl başı yaklaşınca tuttururlardı.

— Karşı mağazalarına oyuncakların gûnası vürut etmiştir. Beğendiklerinin bir kaçını alarak köftehorları sevindirelim!..

Daireye giderken evdekilere talimatı verirler:

— İkindi üstü, Tünel başında gözlükçü Verdoux Efendi muhibbimize gelip mülâki olun!

Kerime ve gelin hanımlar bu teklife fit ama valideleri ve kayınvalideleri hanımefendi derhal sakızı çiğner:

— Annem bir şey derse diye çekiniyorum. Raya'ların yortusu yakın; o tarafa geçmemizi istemez, günah sayar...

— Beyoğluna çıktığınızı nerden duyacak. Çapadaki Hurşit paşalara gidiyoruz dersiniz, olur biter yahu!

Ve miadında çarçabuk hazırlanılır; köprüyü geçerken vapur düdüklerinden, caddelerde tramvay vardacılarının borularından ürker diye huyluca Şahin'le Ceylân arabaya koşulmaz. Emektar Marko ile Şişko'ya razı olunur, camlı geniş kupaya cümbur cemaat dolunur. Beyoğlu boylanırdı.

Bacaksızlar körüklü çalgıları, kurşundan askerleri, çiftlik takımlarını, karnına basınca (Mama) diyen bebekleri beğenmez de beğenmezler; pırıl pırıl nesnelerle donanmış camlardan, melek timsallerinden, Noel babalardan şaşmazlar, bunlar Hristiyan harcı sayıldığından katiyen alınmaz, zümbül bebek tohumları ağlaya ağlaya ter ter tepinirlerdi.

Yeni yılın arifesinde, akşama doğru Bonmarşeden mutlaka bir didona rastlanırdı. Boru gibi fesli, sivri kara sakallı, yüzü karagözdeki şal tüccarı Acemin tıpkı eşi, Salisbori biçiminde up uzun paltolu...

Lâvanta dairesinin bir köşesine dikilir fotoğraf çektiriyormuş gibi poz alır; alaparizyen aksanla tezgâhtara seslenir:

— Un vendeur ici!..

Hayli alış verişten sonra elleri, koltukları paketlerle dolu, pür telâş dışarı fırlar, saatlerce Cadde-i kebirde dörtnala bir aşağı bir yukarı dolaşırdı. Düyunu umumiye hukuk müşavirlerinden Hallaçyanın (Meşrutiyette mebus ve nâzır olan) kardeşidir derlerdi.

Yılbaşında babamın ahbaplarından bana da hediyeler sökün ederdi. Meselâ Reji idaresi erkânından İngiltereli doktor Niyemira, kule şeklinde bir saat yollamıştı. Geceleri içinde balmumundan kandil yanar, rakamlı karpuzu döner, saatleri ve dakikaları gösterirdi. Topçu dairesine memur İmhoff Paşanın, Hüseyin Rahmi merhumun (Mutallâka) romanından Almancaya tercüme ettiği, ve (Die Geschidene) adı ile bastırdığı kitabı hâlâ kütüphanemdedir. İstihkâm dairesindeki Almanyalı Auler Paşanın hediyesi (Stereoscope) ile kutuları da... Belçika muharrirlerinden, Türkçe de dahil 12 dile âşina General Neyt Brükselden her sene koca koca resimli seyahatnameler gönderirdi.

Yıl başıları konaklardaki frenk kırması, tatlı su frengi enstitütörlerin genci, ihtiyarı izinle gider, günlerce görünmezlerdi. (Kurtlarını dökecekler) denerek hoş görülürdü.

Dayızademin kısacık boylu, kambur, sözüm yabana İsviçreli, Madam lanş isminde, 65 lik bir mürebbiyesi vardı. Aylar geçer, evine gitmez ve lâkin her yılbaşı bağlasan durmaz.

Bir defasında öyle bir dönüş döndü ki, kafası bağlı, kolu boynuna asılı, üstelik, topallamada... Güya Parisli bir familyaya dâvet edilmiş. Kordiplomatikten bir ekselâns şampanyayı vermiş, vermiş, onunla polkada iken parkelerde ayağı kayıp yüz üstü kapaklanmış...

Martaval olduğu besbelliydi. Şarabı çekip çekip kör kandil, merdivenden mi yuvarlanmış, yoksa bodruma mı düşmüştü, kim bilir?

Ecnebiler Union Française'de Teutonia'da, Cercle d'Orient'da falan toplanıp o geceyi cümbüşle geçirirlerdi. Türklerden oralara ayak basan enderdi. Büyük gazinolardaki eğlentilere, sabahı etmelerde bizlerden karışanlar yok gibiydi.

Gece yarısı olunca ışıkların sönmesi, yeni senenin kutlanması mı? Ne gezer!.. O zaman İstanbulda elektrik nerede?

Sermet Muhtar ALUS

Geçen Yılın En Güzel Fıkraları

Bedii Faik

Özet!..

Demokrasi yatağa düşmüştü. Birkaç gün kocakarı ilâçları verdikten sonra nihayet doktor çağırdılar. Gelen doktor İnönü idi.

Hastayı evirdi, çevirdi, dinledi. Ve sonra başını sallıyarak söylendi:

— Seni ben dahi kurtaramam!.

1 Haziran 1962

Havacı!

İnönü şimdi de uçak kullanıyor.

Gazetelerin yazdığına göre, Erzuruma giderken bindiği uçağı bir müddet idare etmiş!..

Eyvaaaah..

Halbuki biz de tam aksine, kendilerinin memlekete «yukarıdan» bakmaktan vazgeçmelerini bekliyorduk!..

13 Temmuz 1962

Ârifane Tecahül

Millî Savunma Bakanımız 14 lerin Brüksel'de toplanacakları haberi üzerine:

«— Tuhaf demiş, acaba neden yurt dışını seçtiler?»

Şey.. Nasıl anlatmalı bilmem ki..

Hani zâtıâlinizin Millî Savunma Bakanlığını o kadar yakından görmeğe herkes kolay dayanamaz da...

6 Temmuz 1962

Sâbıka kaydından..

Hürvatan arkadaşımızda okuduk:

Fatih'in nâşının nerede olduğu kesin olarak bilinmiyormuş!.

Belki bir faydası olur diye hemen hatırlatalım:

Bir de Prof. Fahreddin Kerim Gökay'a sormalı. Saklamış olabilir.

Malûm ya, 500 üncü fetih yıldönümünde Batı âlemi gücenir diyerek, neredeyse ışıkları karartacaktı!..

25 Ağustos 1962

Acımak!

İki Adanalı softa Gümüşpalaya muska vermişler!..

İhtimal şirinlik muskasıdır. Belki de Karınca duası.

Ama ne olursa olsun, asıl tuhafı Palapaşanın muskayı öpüp başına koyması!..

Tanrım!.. Bu ne düşüş!..

Aynı başta bir zamanlar Atatürk ordusunun kasketini taşıyordu!..

27 Haziran 1962

Sayı ile..

Sayılı topluluklarımız var:

Meselâ 147 ler, meselâ 14 ler, 23 ler, 38 ler, 63 ler..

Takvimli topluluklarımız var:

Meselâ 27 Mayıscılar, 22 Şubatçılar, 31 Martçılar.

Ve hattâ artık anlaşıldı ki, hepsinin ikisi ortası dahi var:

Meselâ adam 23 ler arasında ama, aslında 14 lerden... Meselâ Üniversitede kalanlar arasında ama, gerçekten 147 lerden.. Ve meselâ İnönüy'le demokrasisine bağlılık telgrafçısı ama, bal gibi 22 Şubat protokolünde...

Hâsılı birer numarayız!..

8 Temmuz 1962

Prensip meselesi!

İsmet Paşa bütün mücadele hayatında aslâ tek ile iktifa etmemiştir:

Zafer mi, iki olacak: 1 inci İnönü, II nci İnönü.

Andlaşma mı; gene en az iki: Mudanya, Lozan...

Çift partili hayat mı? O da iki: Biri Serbest fırkalı, öbürü Demokrat partili...

Ve işte galiba bu alışkanlıkladır ki, başarısızlık mı: o da ille iki olsun istiyor:

I inci koalisyon, II nci koalisyon!..

7 Haziran 1962

Harakiri

İnönü grupta demiş ki:

«— Tek partinin en çalımlı zamanlarında, bedevi hayatı yaşıyan komşularımız seçim üstüne seçim yaparken, ben odamda utancımdan duvarlara bakamazdım.»

Hımmm... Hemen Emin Paksüt'e haber vermeli. Malûm ya, bu ateşli zat, Gürsele bakıp «27 Mayıs'ı ihtilâlin liderine karşı savunmak bize düşüyor» diye hayıflanır durur..

Halbuki şimdi işte yeni bir dert daha:

İsmet Paşayı, İnönü.'ye karşı savunmak, inkılâplar devrini o devrin Başbakanına karşı korumak da gene bize düşüyor!..

17 Haziran 1962

Daha neler göreceğiz!

«Dünya» da bir fotoğraf:

Yeni kabine Anıt - Kabirde... İnönü'nün yanı sıra F. K. Gökay da var!..

Atatürk, İnönü ve F.K.G.

Aman yarabbi!.. Bu üçünün bir araya gelmesi, hayallerde dahi mümkün müydü?..

Haydi nihayet Atatürk'ünkü tabut. Ama ya İnönü?..

Hoş, bir bakıma onu da bugünlerde yaşıyor saymak kolay değil ya...

30 Haziran 1962

Bedii FAİK

YAZISIZ

(Zeki Beyner'in bu karikatürü Roma'da açılan Milletlerarası sergide armağan kazanmıştır.)

Doğan Nadi

Kellim kellim...

Bay Cevat Fehmi
Cumhuriyet gazetesi
İki gözüm,

Durmaz dinlenmez boyuna yazı istersin. Halbuki ben buralarda tedavi ile uğraşıyorum, günü gününe bir şeyler yazmak, doğrusu, epeyce zor oluyor.

Kusura bakmazsan bunun kolayı var: Ben, pek inanmam ama, eğer mutlaka lâzımsa beş altı senelik gazete koleksiyonunu şöyle bir gözden geçiriver. Eline geleni ver mürettiphaneye bir defa (hattâ bir kaç defa) daha koysunlar.

Memlekette değişen ne var ki...

Kurtlar ve dumanlı hava

Kadınlara ve genç kızlara son günlerde artan tecavüz hâdiselerini tel'in etmek maksadiyle, Ankaralı ev kadınları bir sessiz yürüyüş yapacaklarmış.

Yapsınlar, yapsınlar. Çok iyi olur. Belki de, bu suretle, tecavüzler azalır.

Yalnız, şimdiden söyliyelim de, günah bizden gitsin Hanımlarımız nerelerden geçeceklerse, oralarda, son derece sıkı emniyet tertibatı almalı.

Zira, malûm ya..

Kaş yapalım derken göz çıkarmıyalım.

Tam yerinde

Yeşilay Cemiyeti (nâmı diğer içki düşmanları) orkestrası bir konser verecekmiş.

— Nerede dersiniz?

— Tabii Bakırköydeki Akıl Hastahanesinde...

Elbette öyle olmalı, Yeşilaycıları da akıllı hastalar dinleyecek değil ya...

İhtimal dahilinde

İstanbul limanına mazot dökülmüş. Lâf değil bu. Tam altmış ton mazot. Yolcu Salonundan Salıpazarı'na kadar uzunlamasına, açıktaki gemilerin bağlandığı şamandıralara kadar da genişlemesine, koca bir deniz parçasını mazot kaplamış.

Kim yaptı, kim etti?

Kim olursa olsun, mutlaka, Nasrettin Hoca'nın talebelerinden biridir.

Onun göle yoğurt mayası döktüğü gibi, bu da, hiç şüphesiz, «Ya tutarsa» hesabı yapmış olacak.

Hakikaten bir de tutsaydı!

Doğan NADİ

Ankara Mektubu

Cık!

Hani alaturka bir «hayır» diyişimiz vardır: Kaşlar kalkar hilâl hilâl, alın kırışır satır satır, çene de alt dudağı üst dudağa bindirerek hacı yatmaz hacı - yatmaz kalkar iner. Çocukluğumuzda büyükler sahte sahte «Aaaaa, öyle hayır denir mi» derlerdi, sanki bütün alaturkalığımız bundaymış telâşiyle...

İşte ben öyle «cık» diyorum. Yarın C.H.P. kongresi, öbür gün Kurultay, daha öbürsü güüün... Allah bilir ne olacağını... Kurultay için «cık» diyorum ben!.. Kasım Gülek'le telefonla konuştum. «Abicim» dedim, «hem sizin, hem bizim hallerimiz çetin... N'ooolacak hallerimiz?.»

«— Şey...» dedi. İnançlı çıkıyordu sesi telefonda... «Şey... Eğer Kurultay bizim ihracımızı tanımazsa, bu C.H.P. için bir dönüm noktası olacaktır. *Kurultay için de tarihî bir karar...»*

«Cık» derim, «cık», Gülek abicim.. Sen bana hani her seyahatinde, çelik renkte uçak resimleri gönderiyorsun ya daha havalanırken, o çelik renkte uçakların delip geçtiği bulutların üstündesin hâlâ düşüncende. Geçici sepetlenmenize karşı gelmiyecektir kimse, içinden gelmek istese bile... O dönüm noktalarının her köşesinde kor kırmızı «dur» ışıkları yanıyor! Tarihî kararlara gelinceeee... Tarihîsini de gördük, tarihî olmıyanını da gördük. Yalnız abicim, sende bu pembelerin en toz pembesi iyimserlik neye dayanıyor? Neye dayanıyorsa göster de, biz de dayanalım o dayanağa...

Ben sana söyliyeyim ne olacağını.. Biraz biraz omuzlarda taşınacaksın. Biraz biraz dalaşacaksın. Biraz biraz öpüşeceksin. Biraz biraz ağlaşan olacak. Ondan sonra: «Ya ya ya, şa şa şa...» Çok yaşayan... sen olmıyacaksın! Çok yaşıyan şimdiye kadar yaşamış zaten, alışık çok yaşamıya!

«Cık» diyorum onun için Gülek âbi, cık, cık, cık!

Keşke!

Bir düşmanı:

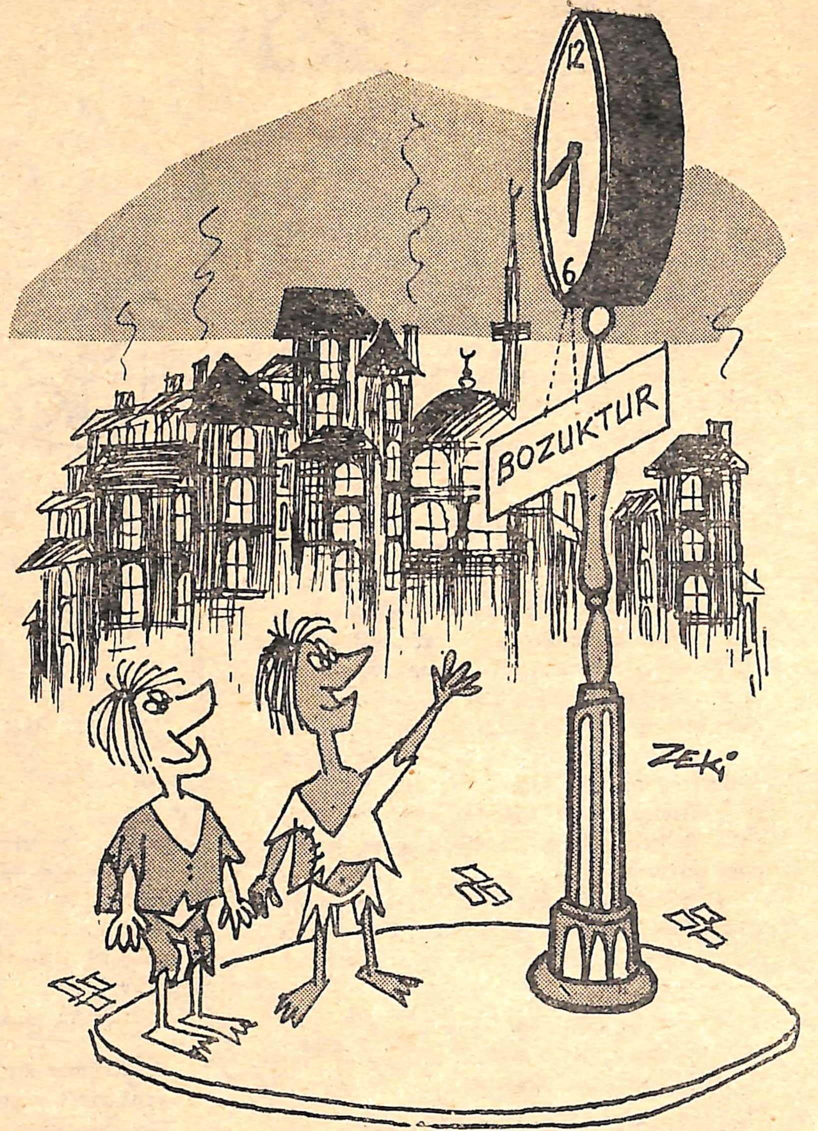
«— Eh nihayet Feyzioğlu da alelâde bir doçentti eskiden!»

Bir dostu:

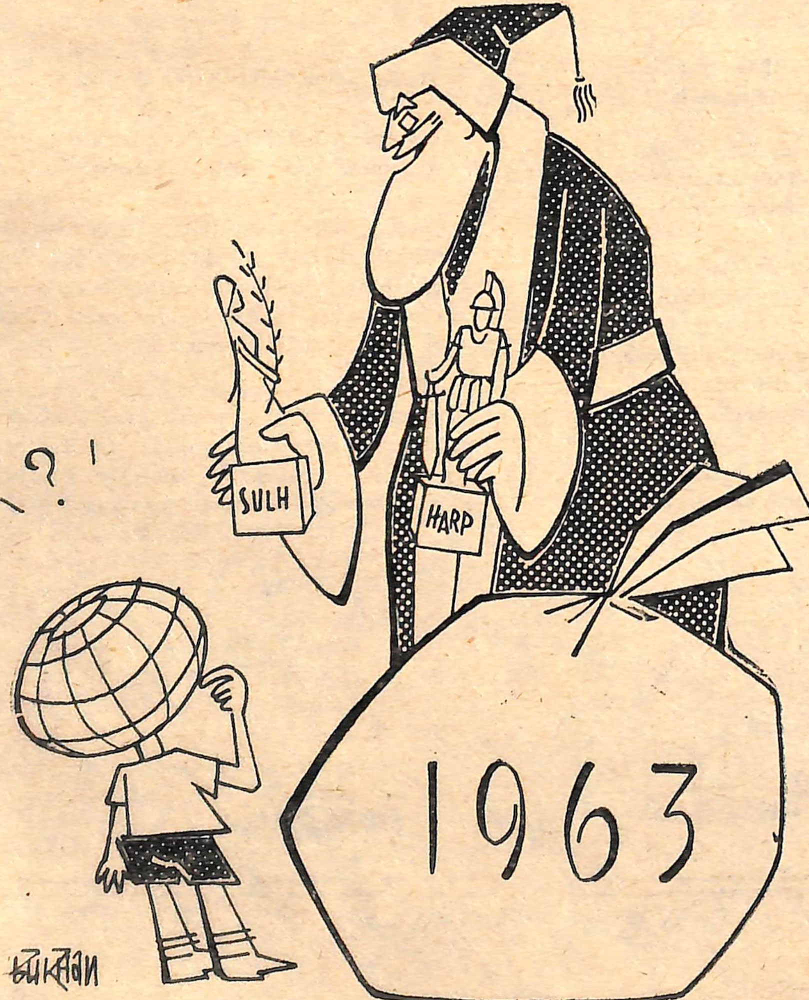
«— Eh, nihayet Napoleon da alelâde bir teğmendi başlangıçta!»

Vatandaş:

«— Aaaah, keşke herkes başlangıçtaki alelâdeliğinde kalsa!...»

—Eyvah!.. Şimdi yeni yıla nasıl gireceğiz?..

— Söyle bakalım, hangisini istiyorsun?..

Hiçe sayma!

(NOT: Bu mektup Kurultay öncesi yazılmıştır. - AKBABA -)

Her dakka hiçe sayılıyoruz. Sokakta da, dershanede de, tershanede de... Beyaz perdenin hayalinde dahi hiçe sayılma gücüme gidiyor...

Fatih Filmi: Çatık kaşlı, gürler bir Fatih emirler veriyor, eliyle İstanbul surlarını işaret ederek, oklaşan bir parmakla... O işaret surları yıkmağa yetiyor prodüktörlerin hayalinde... Bileği meydana çıkmış, bileğinde nah bu kadar bir kol saati var koca Fatihin pek ucuz cinsinden!..

Ne aktörü rahatsız etmiş bilek saati, ne rejisörü, ne prodüktörü.

2) Allah Allah, kabahat Fatih'in kabahati. Bir bilek saatinin bile düşünülmediği devirde, kocaman ülkeler zaptetmeğe kalkışacak ne var?..

Geçen gün arkadaşlar içli bir yerli filme gitmişler ve içlenmişler. O arada bir noktacığa takılmışlar: Filmin dramatik kahramanı, Amerikadan bir otomobil getirtiyor. Filimde geçiyor bu... O otomobili gümrükten çıkarmağa uğraşıyor. Otomobilin plâkası nah bu kadar «İstanbul H.» plâkası.

Politikacılar bize uzun zaman istediklerini yutturdular... Sıra filimcilere mi geldi? Yalnız politikacı beylere söylediğimizi onlara da nâçizâne tekrarlıyalım: Toplum o kadar kendine sahip ki, ne kadar usta «yutturucu» olursa olsun, yutmuyor artık, yutmuyoooooor!

Mersine!

Mersine'si iyi işin. Gidişin ama bu kadar «tersinesi» olmaz. Japonya'da bir yarışma. Bizim bir mimarımız katılıyor. Aylarca hazırlanıyor. Projesini yapıyor. Paketliyor ve... gönderemiyor.

Çünkü efendim, üzerinde çalışmış olduğu Düralit plâkalar ve bilmem ne kâğıtdının memleketten çıkabilmesi için özel ve «ökçeli» bir müsaade falan filân... lâzımmış...

Müsaadenin «ökçeli» sini «ökçesizi» lâzım mı, değil mi bilmem amma, herhalde bir şey lâzımsa, bu zamanda, bu zihniyetle ölmemiz lâzım füceten! Ölmüyoruz da üstelik!..

İane!

Radyoda bir konuşmanın ücreti ne biliyor musunuz?.. 30 lira! İnanmazsanız sorun..

İdarecilerden biri saçını başını yoluyordu:

«— Yahu iane toplar gibi konuşma topluyoruz. 15 dakka süren bir konuşma 15 dakkada hazırlanmaz ki... Gidiyorsun profesörüne, falanca konu hakkında bir konuşma hazırla diyorsun. Otuz lirayı teklif etmeğe utanıyorsun. Hatır için yazdırıyorsun. Koca bir müessese hatırla nasıl idare edilir?..»

Nasıl mı?.. İşte, edildiği gibi!

Nimet ARZIK

Akbaba Radyosu

Alo!.. Alo!.. Burası Akbaba Radyo Yayın Postaları!.. 1896 metre kısa dalgadan İstanbul, 6981 metre uzun dalgadan Halk Partisi Radyosu!..

Sevgili dinleyiciler, aziz okuyucular!..

Stüdyomuzun gezici mikrofonu, geçen hafta nerede dolaştıysa hep hüzünlü ayrılık türküleri dinledi. Günlük olayların heyecan seline kendini kaptıran ses ve söz yıldızlarımızın bu türkülerine siz «Ağıt» da diyebilirsiniz.

Seyircilerin karşısına her zaman ayrı biçimlerde çıkarak onların ilgisini ve sevgisini kazanmıya çalışan siyaset oyuncularının Başyıldızı, Büyük Kurultay Kongresinde kendisini gölgede bırakacağı vehmini duyduğu en ünlü ses yıldızlarını kumpanya dışına atmak zorunda kaldı. Onun bu özel tutumudur ki diğer ses yıldızlarında da haklı bir endişe, derin bir üzüntü yarattı. Bu hafta dinleyeceğiniz türkülerin biraz acı, biraz buruk oluşunun sebebi işte bu yüzdendir. Günahı «Sebeb» in boynuna diyor ve proğramımızı açıyoruz:

Çok tatlı, çok neşeli bir telgrafla İsmet Paşa'ya ve partisine vedâ eden Falih Rıfkı Atay karşınızda:

Gidiyom elinizden,
Kurtulam dilinizden,
Yeşilbaş ördek olsam,
Su içmem gölünüzden!

Parti dağlarında bir top kar idim,
Yürü Paşa yürü, senden farıdım!..

Ateşi köz öldürür,
Sürmeyi göz öldürür,
Yiğidi bıçak kesmez,
Bir acı söz öldürür!

Devrimci bir ruhtum, ayrıldım tenden,
Yürü Paşa yürü, soğudum senden!...

Falih Rıfkı Atayım,
Önce kime çatayım?
Siz aşı pişiriniz,
Ben soğuk su katayım!

Ağzımı açarsam bilmem nicolur!
Nice yüce dağlar birer hiç olur!

Aziz dinleyiciler, sevgili okuyucular!.. Turgut Göle'nin okuduğu şarkıdan duygulanan diğer kader arkadaşları (Avni Doğan, Nihat Erim, Kasım Gülek) Yüksek Haysiyet Divanı tarafından akordu bozulan sazlarına kurultay mızrabı ile yeni bir düzen verdiler. Şimdi hep beraber yanık bir türkü okuyacaklar.

Dörtler karşınızda, aziz dinleyiciler!..

Bu kafanın bu omuzda işi ne?
Yeni girdi yetmişsekiz yaşına.
Bir sürü parazit dolmuş başına,

Şaşına da, kaşına da mâşallah!
Yetmişsekiz yaşına da mâşallah!..

Tek kalede takımsız maç ettirir,
Bir gün olur başına taç ettirir,
Canı kızar, toptan ihraç ettirir,

Herkes gider, kendi kalır inşallah!
Gidene de, gelene de maşallah!..

Demokrasi buna derler, düşünün!..
Düşünün de tatlı tatlı kaşının.
İsterseniz bizim gibi aşının,

Tek çalgılı müziklere maşallah!
Kararlara, tüzüklere mâşallah!..

O söylerse demeç olur, söz olur,
Biz söyleriz alev alev köz olur,
Jet devrinde ihraç böyle tez olur,

Kararları yazanlara mâşallah!
Küsenlere, kızanlara mâşallah!..

Bütün başlar lâstik gibi büküldü
Merkezciler yolumuza döküldü,
Fermuarlar otomatik söküldü,

Bundan sonra hep sökülür inşallah!..
Açık rejim derler buna... maşallah!..

Bu partiye ömrümüz dar sanmıştık,
Herkesi dost, her ağzı yar sanmıştık,
Göz duymazsa, kulak duyar sanmıştık,

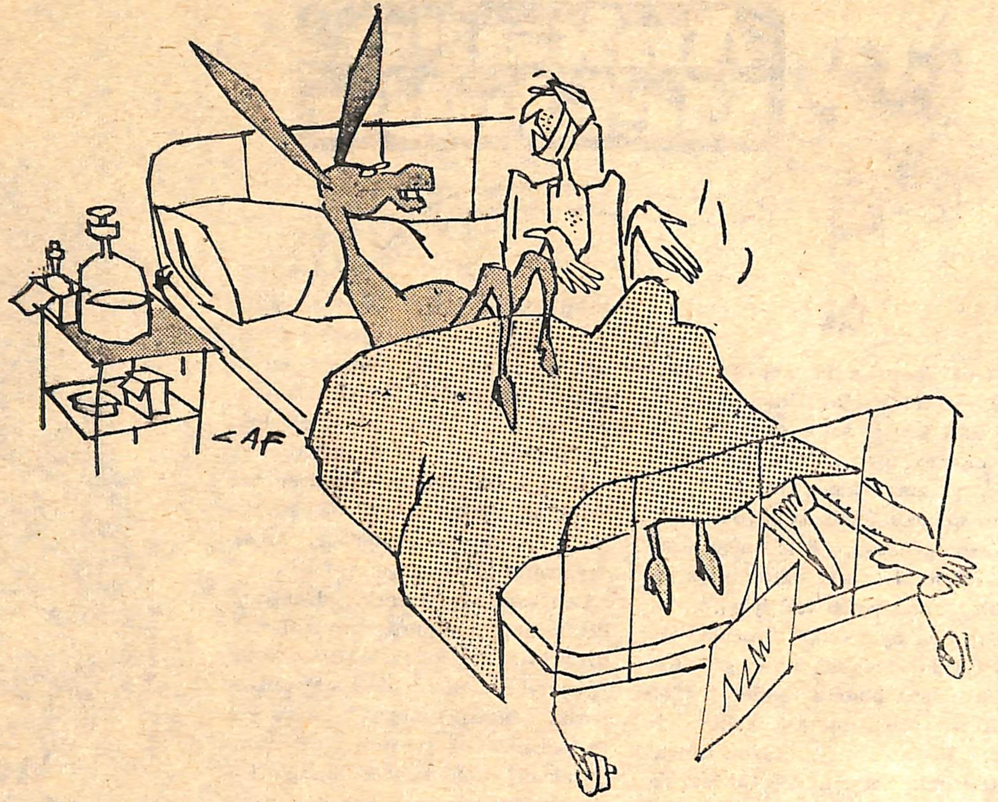
Doyana da, duyana da mâşallah!..
O yana da, bu yana da mâşallah!..

Gidiyoruz Paşam, dostlar sağ olsun!
Geceniz bal, gündüzünüz yağ olsun!
Damat beyin fındık burnu dağ olsun!

Bir gün elbet öfken geçer inşallah!
Paşamıza kırk bir kere mâşallah!..

Sevgili dinleyicilerimiz!.. Dörtlerin bu yanık türküsü, gönül kulakları sağır olanlardan başka bütün sanatçılarımızı hislendirmiş olduğundan hiçbirinde bu hafta mikrofona çıkmak takati kalmamıştır.

Bağrı taşlı üst sanatçılarla, gözü yaşlı as sanatçıları efkârlarıyla başbaşa bırakarak bu haftaki konserimizi bitiriyoruz. Gelecek hafta tekrar buluşmak dileği ile, hepinize mutlu günler!.. Hoşça kalınız!...

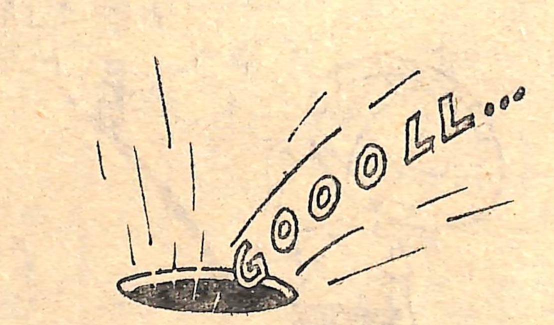
Hayvan hastanesi açıldı (Gazeteler)

— Kusura bakma, bizim hastanelerde yatak yok!..

YAZISIZ

Sarhoş — Hadi kumrularım, mezeler ondan, rakılar benden!

ŞEYTAN diyor ki

O!..

O kimdir, bir kişi mi, bin kişi mi, bilemezsiniz. Ama her yerde onun gözü, her yerde onun dili, her yerde onun çirkinliği vardır. Gölge olur yatak odanızdan içeri girer, baset olur cebinize kayar, nazar olur hayatınıza dikilir.

Dürüstlüğünüz uğrunda fakir kalmışsanız, o inanmaz buna:

— Haydi efendim, der, fırsat bulamadığı için dürüstlüğe mahkûm oldu. Eline bir imkân geçsin de görünüz.

Çalışıp eser mi veriyorsunuz? Fısıltısını kulağınızın dibinde duyarsınız:

— Kimbilir kimlerin ellerini öpüyor da bastırıyor onları.

Bir gece eğlenmiye çıksanız, bir görünmez hoparlörle bütün şehre yayar:

— Hani ne oldu dürüstlük? Ne oldu fakir fıkara dostluğu? Her gece zil zurna para eziyor.

Bir aşka tutulursunuz.

— Gördün mü ırz düşmanını, der. Elâlemin kızını karısını kandırıyor.

※

Bir kenara çekilirsiniz, fakat yaranamazsınız ona:

— Kimse suratına bakmadığı için, kompleksinden ortalığa çıkamıyor, der.

Onun için başarınız sahtekârlık başarısızlığınız «Ben zaten söylemiştim» dir.

Bir inanç peşinde hapse girseniz, kahkaha atar:

— Reklâm için yapıyor!

Bir tek gün aynı formu tutturamasanız, sevincinden tepinir:

— Nasıl, tükendi işte. Bir atımlık barutu çabucak bitiverdi.

İyi yerde oturursanız:

— Bu hayatı nasıl yaşıyor, diye akrep bacaklı soru çengelleriyle düşünceleri karıştırır.

Kötü yerde otursanız:

— Sürünüyor mıymıntı, der.

Şık giyinmeniz züppelik, kalenderliğiniz zevksizlik olur. Ağzınızla tuttuğunuz kuş onun için yol kenarından toplanmış bir fare ölüsüdür. Bir heyecanın şevkiyle parçalansanız da kanlı gömleğinizi bir bayrak gibi bir ağaca assalar, karşısına geçer:

— Kimbilir, der, hangi numarayla yutturdu bunu...

Ve bir şafak vakti bir duvar dibinde kurşuna dizseler sizi, sinsi sinsi gülümser:

— Nasıl olsa hastaydı, öleceğini bildiğinden kahramanlığı kurtarmak için yaptı!

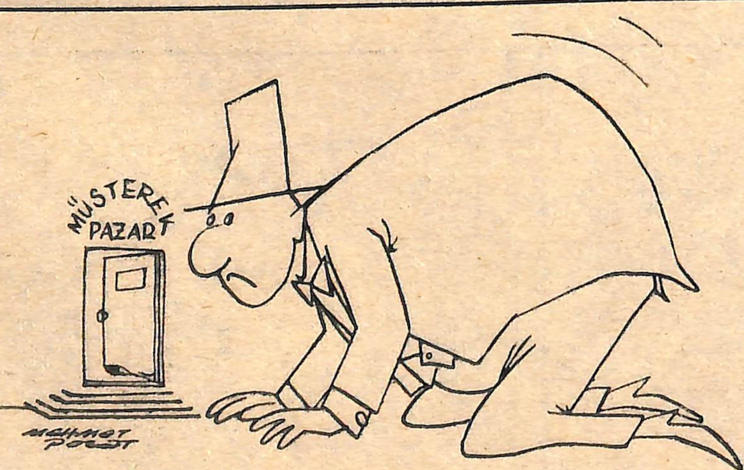
★

O kimdir, bir kişi mi, bin kişi mi, bilemezsiniz. Bildiğiniz onun her iyi niyete düşman, her şahsiyete kinli, her yükselişe karşı kıskanç olduğudur.

Başkaları O'na «Şark» diyorlar. Ben:

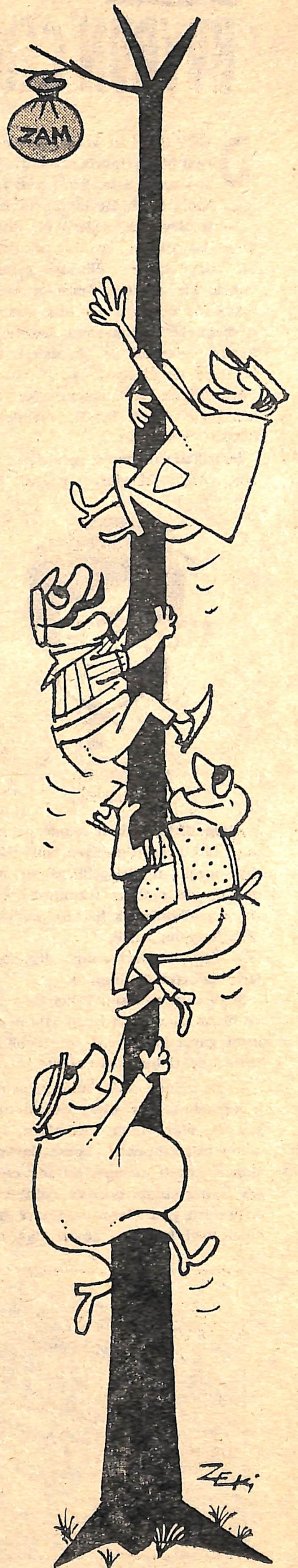
— O, biziz, diyorum.

Şeytançekici

YAZISIZ

Memurlara zam katileşti.

Memur — Kuzum biraz da bana bırakın!

962 Yılın En Güzel Hikâyesi

BUYRUN CENAZE NAMAZINA

DÜNYANIN en acaip cenaze töreni bizim fabrikada oldu. Dil alışkanlığı işte, hep bizim fabrika deriz; Şakir Beyin fabrikası...

Şakir Bey çok değerli bir adam ama, ne yapsın zavallı, çok kısır bir memlekette dünyaya gelmiş, yoksa, bir Avrupa, Amerika memleketinde dünyaya gelmiş olsaydı, o memleketin tapusunu üstüne çıkartır, yetmezdi de, komşu memleketleri de kiralar, satın alırdı; böyle büyük bir iş adamı... Ne yapsın garip, kendi büyük, memleket küçük ve de kısır...

Fabrikada memuru, ustabaşısı, ustası, çırağı, iki yüzden çoğuz. Biz

AZİZ NESİN
Yine birinci

böylece dirlik düzen içinde çalışıp dururken nerden geldiyse Nuri Usta diye bozguncu biri geldi. Onun gelmesiyle de tadımız tuzumuz kaçtı. Daha geldiğinin ilk haftası mı ikinci haftası mı neydi.

— İşçi ücretleri azdır! diye işçileri kışkırtmağa başladı.

Sizden iyi olmasın, Fahri Usta diye bizim fabrikada yirmi yıldır çalışan gayet insaniyetli bir ustabaşı vardır, çekti bu Nuri Ustayı:

— Be oğlum, dedi, bulmuşsun da bunuyorsun. Sen biraz çeneni tutsan iyi olur. Allah razı olsun, bu adam bizi burdan kovsa da aç ekmek kapısı açılmış. Şurada çalışıp üç-beş kazanıyoruz da çoluk çocuğumuzu geçindiriyoruz. Şimdi bu adam bizi burdan kovsa da aç açık kalsak daha mı iyi!.. Diyelim seni burdan tir etse, senin gibi elli tane Nuri Usta, kuyruğa girmiş, iş diye kapıda sıradalar...

Gelgelelim bu Nuri Usta lâf anlar takımından değil.

— İş kanunu var bu memlekette ulan! diye barbar bağırıyor.

Şakir Bey duysa, vallaha bunu yakasından tuttuğu gibi kapı dışına deh eder.

Bu Nuri Usta gittikçe azıttı efendi, bu sefer de;

— Fazla mesai ücretlerini isteriz! diye yeni bir âdet çıkardı ortaya.

— Gel oğlum etme eyleme! diyorsak kime diyoruz, bir kulağından girip öbüründen çıkıyor.

Kısası efendi, bu bozguncu o güzelim fabrikayı karman çorman edip ortalığı birbirine kattı. Sonunda Şakir Bey de olanları duydu ya, nedendir anlamadık, hiç sesini çıkarmadı.

Nuri Usta azdıkça azıyor, bu sefer de;

— Fabrikada işçiye öğle yemekleri çıkacak! demez mi?..

Şunun zoruna bak biyol, öğlen yemeğiymiş, yok mu daha bir istediğin. Öğle yemeği verseler, bu sefer de «avrat isterim!» diye tutturacak.

Biz bu delibozuğun ileri geri sözlerini patrona duyurmak istemiyoruz ya, duyulmıyacak gibi değil ki.. Fabrikaya iş müfettişlerinin beşi gelip onu gidiyor. Pekiy ama, atron bu bozguncuyu neden kapı dışarı ezmez.. Gördün mü adamın iyi kalpliliğini sen! Kovsa, herifin çoluğu çocuğu aç-çıplak kalacak diye acıyor işte besbelli...

Uygunsuz kişiyle baş edilir mi hiç, bu sefer de:

— Çalışma yerlerinde sağlık şartları bozuk!.. diye başladı.

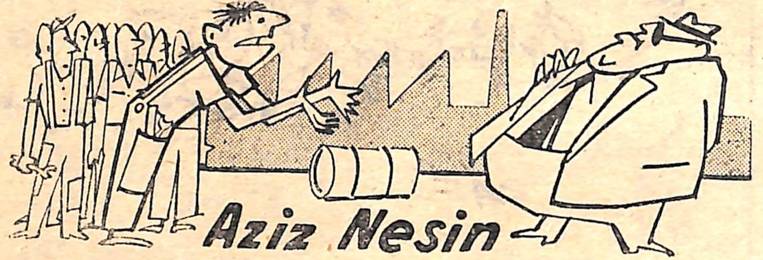
Yahu herif düpedüz deli be!.. Ulan burdan kovulursan daha iyi yerde mi çalışacaksın zibidi!.. Kahve köşesinde sürtüp duracaksın,. Ulan burası iş yeri mi, yoksa efendime söyliyeyim, turistik otel mi?

Biz buna «gel etme, eyleme Nuri Usta!» dedikçe;

— Ulan bu memlekette kanun var be! diyerek büsbütün azıyor.

— Arkadaş, memlekette kanun yok, diyen mi var!.. Memlekettir, elbet kanunu bulunacak... Velâkin bu kanun sana bana mı? Nuri Ustanın üstüne kanun çıkarmadılar ya...

Ne desek boş. Bizim anlamadığımız, neden Şakir Bey buna patronluğunu bir iyice gösterip, tir git kapımdan, demez?.. Fahri Ustanın dediğine bakılırsa, herif bozguncu mozguncu ama, elinden gelmeyen iş yokmuş da ondan ötürü patron bunu kovmağa kıyamazmış. Orası öy-

le, herifin elinden her bir iş geliyor ve her bir işin hakkıyla ustası. Santral bozulur, koşar onarır. Torna tezgâhı çalışmaz, şıp diye yapar. Elektrik işi bunda, tesviye işi bunda... Herif anasından elinde matkap, tornavida, anahtar, öylece usta doğmuş canım... Fabrikada bir bozuk makina vardı, dünyanın mühendisi geldi gitti,onaramadı. Almanyadan uzmanını, yapan fabrikanın adamını getirttiler de yapamadı. Sonra bu bozguncu Nuri;

— Durun hele!.. deyip bir sıvandı, gözkaş arasında koca makinayı onardı çıktı. Bunda yedek parça medek parça kullanmak da yok.. Dişlileri eğeler, pistona bir çivi sokar, ara yere çaput tıkıştırır, bel kemerini volana takar, gecenin bir vakti bozuk makineyi işletir. Herifin eline saçtan odun sobası ver, sana jet motoru yapsın ki, jet fabrikası ayırdetmez..

Bu yanları iyi de gelgelelim bozguncu... Arkadaşları toplandık:

— Yahu, dedik, bunu bir şikâyet edecek makam yok mu bu memlekette?

Gidip patrona söyledik. Patron dersen yaka silkiyor...

Son zamanlarda iyice belâ oldu, gönüden çalışmıyor da.. Patron, bundan hem yandım Allah diyor, hem de yanından kovmuyor.

Derken, işte o kaza oldu. Öğle paydosuna yakın bir saatte birden bir gürültüyle sıçradık. Atelyenin camları şangır şungur indi. Aman diye çığrışarak fırladık. Nedir, ne değildir... Bir de baktık fabrika ocağının olduğu yerden havaya dumanlar yükseliyor, bir, bir daha patlama oldu. Aman kaçın edin... Epey sonra duman muman kalmayınca, bir de baktık ki, ocağın, fırının tuğlası bile kalmamış, hep toz olup uçmuş.

Patron saçını başını yolarak geldi:

— Eyvah, eyvah... diye dövünüyor.

Dar zamanlarında Nuri Ustayı çağırır. Bir sıra dövündükten sonra:

— Nuri Usta nerde, Nuri Usta nerde? diye bir zaman çırpındıktan sonra;

—Çabuk Nuri Ustayı bulun, bulun getirin! dedi, odasına gitti.

Nuri Usta bu ocağı, fırını bir haftaya kalmaz, yeniden çatar çıkarır ortaya, yoksa fabrikanın aylarca işliyeceği yok. Nuri Ustadır bu, koca fabrikayı fırınsız, ocaksız, bacasız işletmenin de yolunu bulur ya...

Ara tara, Nuri Usta yok. Evine baktırdık, yok. Kahvede arattık, yok... Yok, yok... Fahri Usta:

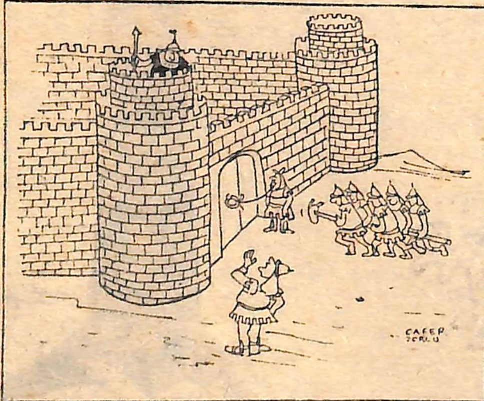
— Ulan uçtu mu bu namussuz!.. deyince ocakçı Niyazi;

— Evet uçtu! dedi.

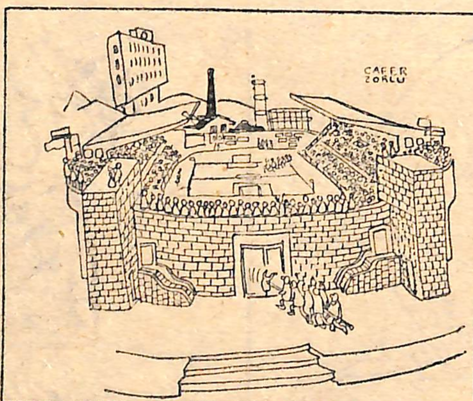
— Nasıl uçtu?

— Uçarken görmedim ya, ocaktan, bacadan tek tuğla kalmadığına bakılırsa, Nuri Usta da uçmuş olsa gerek... Fırın bozulmuştu. Nuri Ustayı çağırdım, sıvandı, işe girişti. İlkin benim çırağı küskü almaya gönderdi, arkadan da ben mühendise gittim haber vermeye... İşte o sıra fırın patladı. İçerde olsak, biz de uçacaktık...

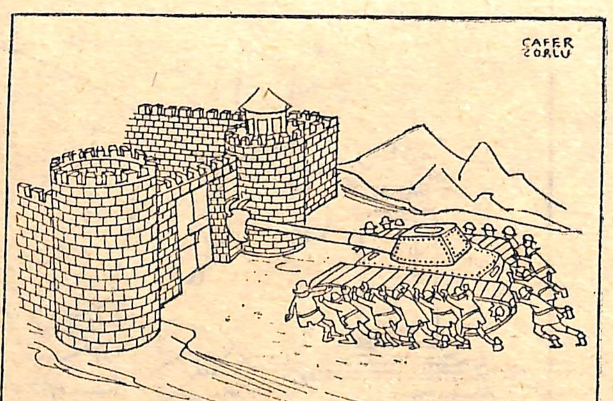
Belki de kurtulmuştur diye akşama kadar Nuri Ustayı aradık. Bulamayınca patrona gidip söyledik:

— Kumandan dişini çektirecek dişiniii!

Stadyom kapısında..

Yeni çağda eski çağ!

— Nuri Usta sizlere ömür Bey...

Patron koltuğunda bir rahat, bir keyifle gevşedi;

— Ooooh!.. Allaha şükür, ocak gitti ya bir belâdan kurtuldum. Ocağı, fırını nasıl olsa yaparız, Nuri belâsından kurtuldum.. dedi.

Demesiyle bize bakıp, aklı başına gelmiş olacak

— Aman, dedi, bu dediğim aramızda kalsın, sakın duyulmasın...

Fahri Usta:

— Her işte bir hayır vardır Beyefendi, dedi, öldüğü iyi oldu.

Şakir Bey:

— İyi olmasına çok iyi ya, benim oh dediğim duyulmasın...

Ertesi gün oldu, patron tutturdu:

— Nuri Ustanın cesedi bulunsun, cenaze töreni yapılacak...

Polisler arar, biz ararız, herifin cesedi bile yok.

Patron:

— Kol, bacak... Ne bulursanız getirin! diyor.

Kol bacak değil, bir hafta aradık, tırnağının ucunu bulamadık. Patron,

— Bu herif hep duman olup uçmadı ya, elbet bir şeyi kalmıştır, artık nesi kalmışsa bulunacak! diyor.

Yok kardeş, zorla mı? Fahri Ustaya:

— Yahu, dedim, patron bu herifi günahı kadar sevmezdi. Şimdi bu ne iştir ki artık kalmış saçını tırnağını aratıyor...

Fahri Usta:

— Bu iş başka, dedi, Şakir Bey iş adamı arkadaş... Ölen işçisine bir cenaze töreni yapacak ki, dillere destan... Adamı işçi düşmanı bir patron diye gösterdiklerinden, o da işçisini sevdiğini isbat edecek, Gönül almak böyle olur...

Patron:

— Her kim, Nuri Ustadan arta kalmış bir şeyini bulursa, yüz lira ikramiye vereceğim! diye ilân etti.

Hemen o gün de bulundu, ama nesi bulundu, ayıptır söylemesi, Nuri Ustanın üretim organı, iki taşın arasında ezilmiş olarak bulundu. Acaba onun mu, değil mi, nerden belli? Yahu başka kimin olurmuş, tövbe, bu düşen mendil değil ki, insan düştüğünü bilmesin. Elbet Nuri Ustanın. «Ya onun değilse!..» deyip duruyorlar. Kim bilir? Karısı... Kadın «Benim yüreğim dayanamaz, bakamam!» dedi. Belediyenin doktoru, adlî tıbbın doktoru muayene etti. Bizim patron da hep başında... Sonunda resmen defnine müsaade alındı.

Bu işi bilen bir kaç kişiyiz. Patron bizi çağırdı:

— Aman, dedi, bu iş duyulmasın, herkes sandukanın içinde Nuri Ustanın cesedi var diye bilsin. Tabuta biraz ağırlık konacak ki, taşıyan cemaat içinde ne olduğunu anlamasın...

İmam yıkamış etmiş, tabuta koymuş. Biz bütün fabrika işçileri cenazenin kaldırılacağı cami avlusuna geldik ki, bir kalabalık, bir kalabalık... Büyük adamlar gelmiş, gazeteciler do'muş, iş müfettişleri orada... Patron iki gözü iki çeşme ağlıyor. Cenaze namazı kılınıp da imam duadan sonra:

— Ey cemaat, merhumu nasıl bilirsiniz? diye sorunca, patron kendini tutamadı, tabutun üzerine abanıp:

— Ah, kardeşim Nuri, sen de gittin Nuri... Sensiz ne yapacağım şimdi. Vah Nuri... diye ağladı...

Bu da yetmedi:

— Açın tabutun kapağını, arkadaşımı son bir kere öpeyim! demez mi!..

Yahu, bu bizim patron şaşırdı mı, ne... Neyi öpecek?

— Olmaz! diye beri çektiler, bu sefer de:

— Öyleyse, bir kerecik göreyim, ne olur son bir kere gösterin! diye çırpınıyor.

Benim anlıyabildiğime göre bizim patron, kendi sesinin, gözyaşının heyecanından tabutta ne olduğunu unuttu...

Cenazeyi mezarlığa götürdük, tabutuyla mezara gömdükten sonra, patron taze mezarın başında ağlıyarak konuştu. Toprak tümseğine bakıp dedi ki:

— Nuri!.. Nuri!.. Sen benim en büyük desteğimdin, dayanağımdın, Seni de kaybettim. Sen, çalışkan, şuurlu, yaptığını bilen bir arkadaşımızdın. Yaşadıkça seni anacağız, kalbimizde yaşayacaksın Nuri Çok çalışırdın, yumuşak başlıydın, söz dinlerdin Nuri!..

Yanımda duran Fahri Ustaya baktım, o da ağlıyor:

— Arkadaş, dedim, bu bizim patron tabutta ne olduğunu unuttu mu?

— Unutur mu canım?

— Unutmadıysa bu dil dökmeler neyin nesi!.. Hem ayıp, hem günah.. Tabuttaki şeye insan bu lâfları nasıl eder?

— Anlamazsın sen.. der. İşin icabı öyle geliyor.

— Sen neye ağlarsın?

— Şu dokunaklı sözlere yürek mi dayanıyor arkadaş..

Cenaze töreni bitti, mezarlıktan dönüyoruz, işçi arkadaşlardan biri:

— Gayri ölsem de gam yemem, dedi, böyle bir tören yapıldıktan sonra...

Öbürü:

— Arkadaş, ben bu bizim patronun yoluna ölürüm.. dedi.

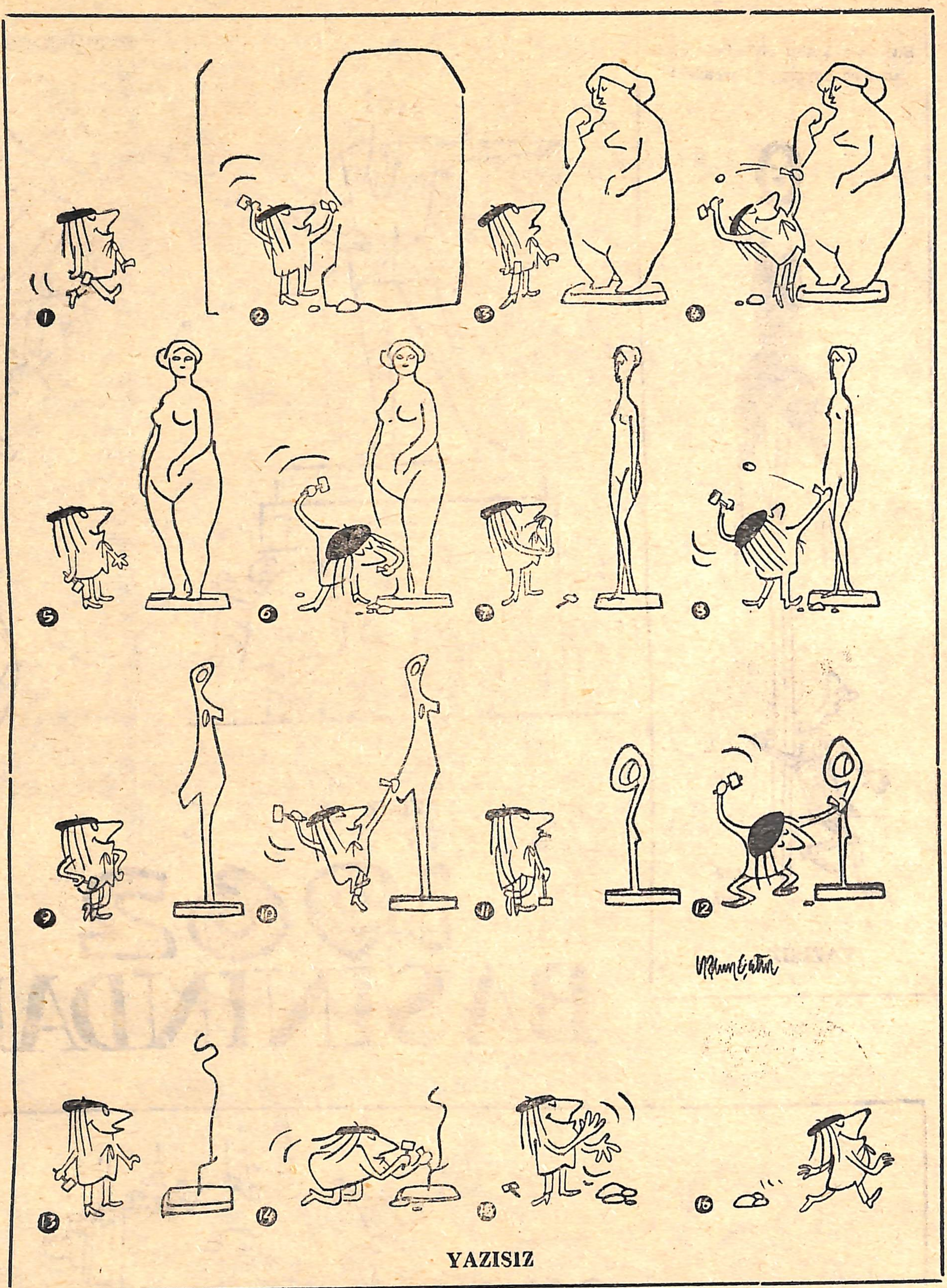
— Ölünmez mi!.. Can feda..

Fabrikaya döndük patron odasına girdi:

— Oooh, çok şükür, bu belâyı da ucuz atlattık... dedi.

Patron büyük iş adamı ya, zavallı yoksa kısır bir memlekete düşmüş.

Aziz NESİN

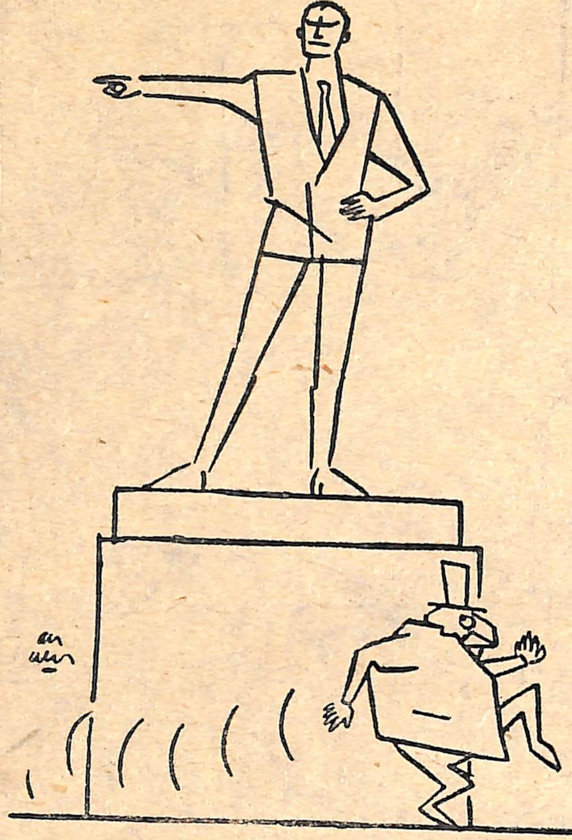

YAZISIZ

Bu sene kadın giyiminde «jet» modası yaygın. (Gazeteler)

YAZISIZ

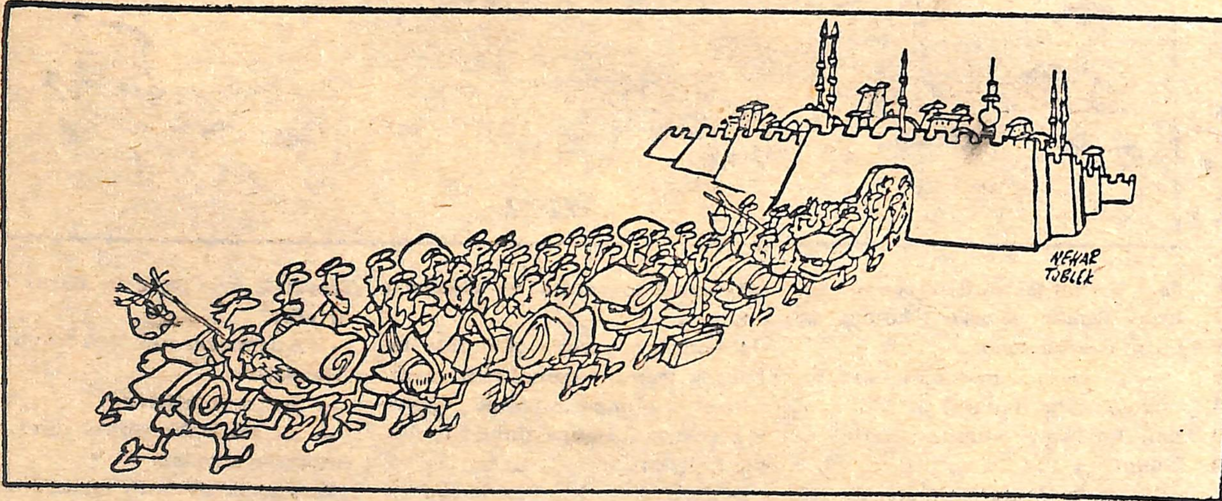

YAZISIZ

İlk çağ **Orta ça**

1962 BASININDAN

İstanbul'un fethi!

Turhan Selçuk'un bu karikatürü 1962 yılında Bordighera milletlerarası yarış- mada Gümüş Pal miye armağanını kazanmıştır.

YAZISIZ

Eski Yılbası Revüsü

Gayet şık iki hanım, Beyoğlunda:

— Güzelim, (S.) beyle darılmışsın, ne çabuk!

— O, geçen seneki âşıkımdı, hemşire. Bu sene de onunla kalacak değilim ya!...

*

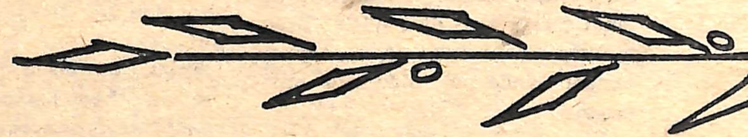
Arabacı ile müşteri arasında:

Müşteri — Fatihe ne vereceğim?..

Arabacı — (Parmağiyle işaret ederek): İki papel!

Müşteri — Tarife elli kuruş yazıyor!

Arabacı — O, geçen senenin tarifesi. (Kırbacını şaklatarak geçer).

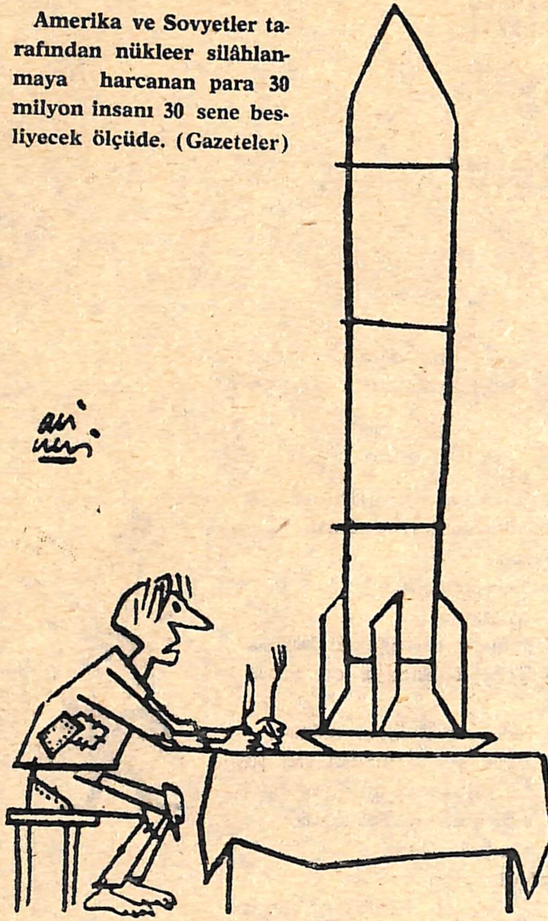

YAZ

Yeni çağ

Amerika ve Sovyetler tarafından nükleer silâhlanmaya harcanan para 30 milyon insanı 30 sene besliyecek ölçüde. (Gazeteler)

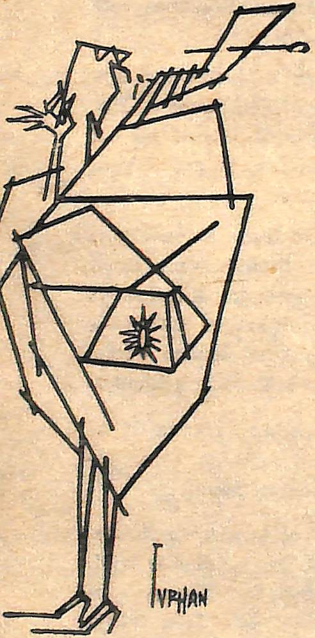
YAZISIZ

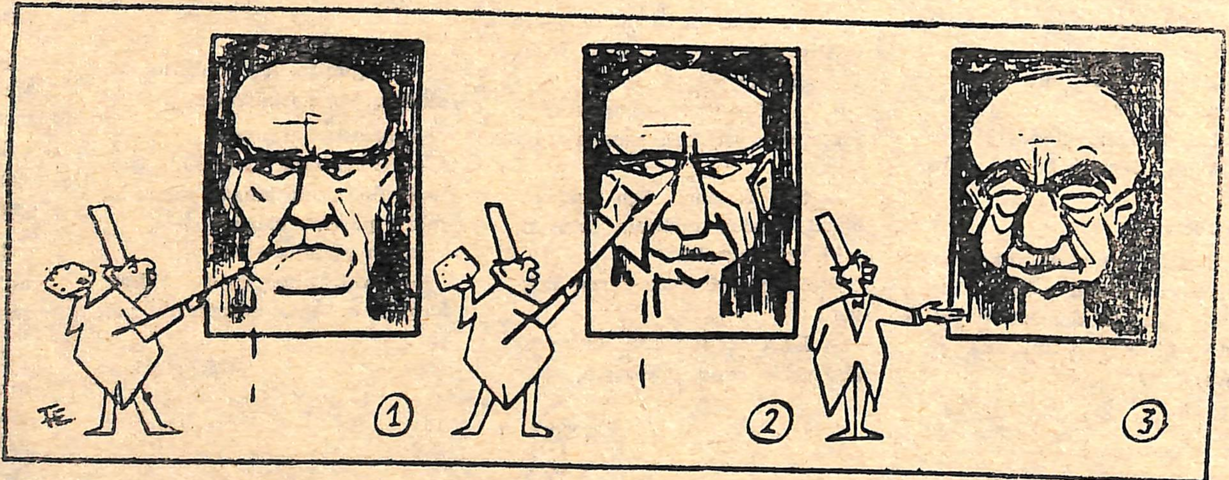
Nüfus başına yılda 33 cm. kumaş düşüyor. (Gazeteler)

YAZISIZ

SEÇME KARİKATÜRLER

İnönü: «Devrim üzerinde rötüş yapmakla, inkâr ayrıdır.» dedi.

IZ

Eski Yılbaşı Rövüsü

Hanım ile bey:

Hanım — Bey, artık israr etme, küçüğü verelim. Anlaşılan oğlanla sevişiyorlarmış da!...

Bey — Hanım, on altı yaşındaki kız kocaya verilir mi? Bâri on yedisine girsin...

Kız — (Kapının arkasından dinledikten sonra içeri girer)

— Beybabacığım, yeni senenizi tebrik ederim, Veriniz elinizi öpeyim... Sizin de anneciğim. (Öper). Siz de beni öpsenize! On yedi yaşıma girdim?!..

#

İki memur:

— Birader, geçen seneni tebrik ederim!

— Nesini tebrik ediyorsun azizim. Yirmi günde bir yarım maaş aldıktan sonra yenisi de bir, eskisi de...

1962 nin En Güzel Fıkraları:

Fırtına ve Nükteler

ULUNAY

Bu hafta Pazar sohbeti fırtınadan başka ne olabilir ki? Ben de bunu düşünerek sizlere fırtınalı fıkralar nakledeceğim.

Tipi ile karışık bir karayel fırtınası ağaçları kökünden söküyor, damlardan kiremitleri uçuruyor, deniz dağlara çıkıyor. Herkesi bir dehşet almış. Kimi ezan okuyor, kimi tövbe istiğfar ediyor, kimi kurban adayor. Bektaşi kahvenin peykesinde diz çökmüş iki elini açmış dua ediyor:

— Ey Ulu Tanrım! Sen karadaki kullarına merhamet et, onları sen koru Yarabbi!

Bektaşinin duasını işitenler:

— Baba erenler! Bu nasıl dua? Böyle fırtınalarda asıl denizdekilere dua edilir.

Bektaşi:

— Denizdekiler zaten hapı yuttu. Onların artık duaya ihtiyaçları kalmadığı için ben karadakilerin kurtulmasına dua ediyorum.

★

Eski zamanlarda Üsküdar Kadısı kayıkla İstanbula geçiyor. İskeleden ayrılmışlar Kızkulesi açıklarında hava patlamış. Kayık, kâh dalgaların tepesine çıkıyor, kâh aşağı iniyor. Kadı korkmuş kayıkçıya:

— Evlât, demiş, bir tehlike var mı dersin?

— Ne tehlikesi efendi?

— Allah esirgesin batma filân gibi...

Kayıkçı:

— Efendi, demiş, okuman var, yazman var. Şimdiye kadar hiç Üsküdar Kadısı denizde boğuldu diye bir şey işittin mi?

Kadı:

— Ulan ayı! demiş, benden sonra işitilmesinden korkuyorum ya...

★

Karadenizde gemi fırtınaya tutulmuş. Yolcular, evliyaya adak adıyorlar.

— Tezveren Dedeye beş okka zeytinyağı...

— Pabucu Büyüğe iki kurban.

— Teberli Babaya on deste mum.

Gemide bir Bektaşi babası:

— Eğer şu fırtınadan sağ salim kurtulursam adını bilmediğim evliyanın türbesine bir koyun adağım olsun.

Yolcular:

— Yahu! demişler, hiç ismini bildiğin evliya yok mu?

— Çooook! Ama hepsini birer kere aldattım, hem yüzüm yok, hem de artık yutmazlar.

★

Bektaşi fıkarasından birine seyahat verilir. O da limanda bir yelken gemisine biner, açık denize çıkarlar. Fırtına kopar, gittikçe azıtır, yelkenler parçalanır, direk devrilir, dümen parçalanır. Gemidekiler feryada başlarlar:

— Yarabbi! Sen beni selâmete eriştir. Beş koyun kesip fukaraya dağıtayım.

— Allahım! Canımı kurtar. Fukaraya yüz lira sadaka vereyim.

— Ulu Tanrım! Sen beni selâmete erdir, malımın yarısını fakirlere vereyim.

Bir kenarda sessiz duran Bektaşi:

— Ey kadir mevlâm! der, tam alış veriş günü... Göreyim seni, biraz daha dayan. Hepsi vere vere bana dönecekler.

★

Adamın biri bir yelken kayığı ile seyahat ediyor. Birden fırtına kopmuş. Kayık çalkalanmağa başlamış. Yolcular perişan... Saatlerce dalgaların arasında yuvarlandıktan sonra rüzgâr düşmüş, tehlike geçmiş. Yolcular bir kenarda çubuğunu çeken adama:

— Hepimize geçmiş olsun, demişler. Siz korkmadınız mı?

— Neden korkayım?

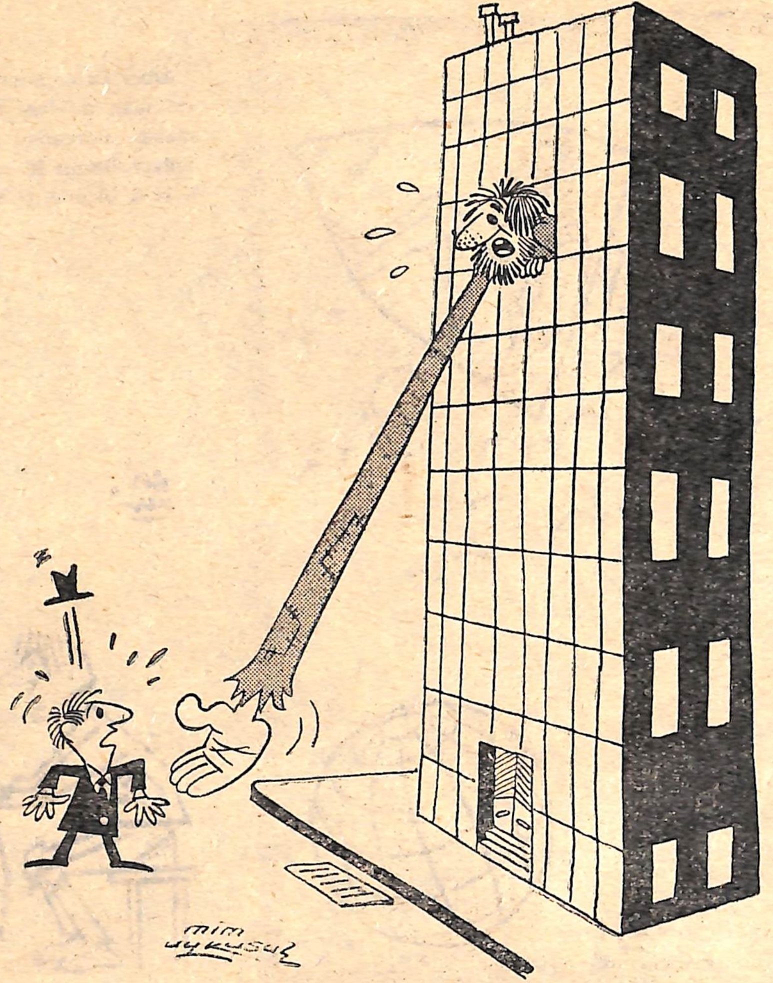
— Ölümden... O müthiş fırtınada ölümle aramızda yalnız bir tahta parçası vardı.

Adam gülmüş.

— Evet, orası öyle... Fakat karada o tahta parçası da yok ya!..

(Milliyet'ten)

Tarsus'ta apartmanı olan bir dilenci yakalandı. (Gazeteler)

— Allah rızası için, bir sadaka!

İşi tatlıya bağlamak

Gazetelerde haberler birbirini kovalıyor. Egesel'in sevgilisi, Fahri Özdilek'in büyük kızı derken, sıra Osman Bölükbaşı'nın boşanmasına geldi.

Bu sonuncu hâdisenin bir hoş tarafı gözüme ilişti. Osman Bölükbaşı, ayrılmak istemediği eşi Melâhat Bölükbaşı'ya geçen gün, tatlı göndermiş.

Çünkü, efendim, söylendiğine göre, Osman Bölükbaşı'nın aslen mensup bulunduğu Karacakürt aşiretinde, bir kadına tatlı göndermek «yandım, senden vazgeçemiyorum» mânasına gelirmiş.

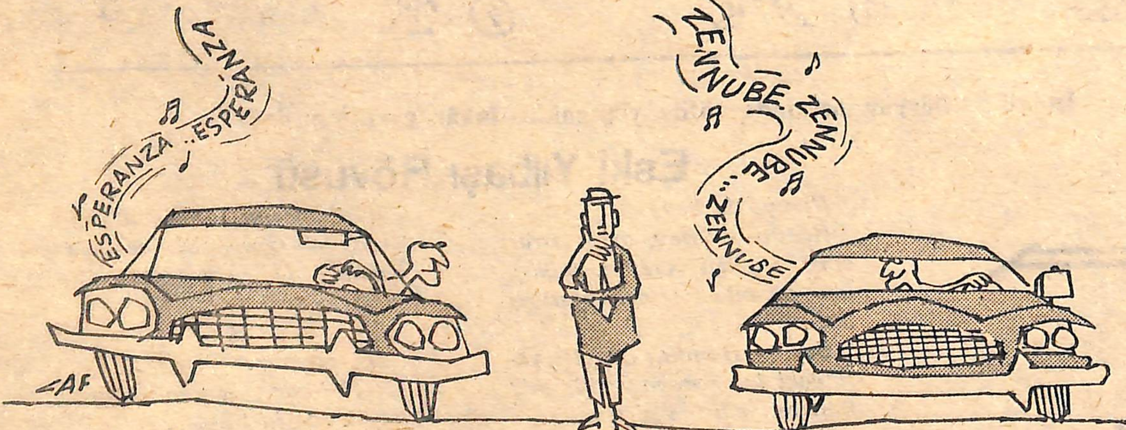
İnşallah, Melâhat Hanım da bu an'aneyi biliyordur da, biraz yumuşar, ve evine döner.

Benim diyeceğim o değil. Osman Bölükbaşı, kendi aile işini, böylece tatlıya bağladıktan sonra, Karacakürt aşiretinin tatlısı meselesini siyasî hayatımızda da tatbika çalışmalıdır. Birbirleriyle kanlı bıçaklı olan parti adamlarımızdan, bir kısmı diğerine, her ne tatlısı ise ondan, bir tepsi gönderince, belki, hâdiseler daha kolaylıkla yatışır.

Ama, durun hele, evvelâ Melâhat Bölükbaşı'nın kararını bekliyelim de, tatlının ne derece tesirli olduğunu anlıyalım.

Doğan Nadi

(Cumhuriyet'ten)

İki dünya arasında!

Geçen Yıldan :

Ben ne imişim be?

KENDİ kendine:

— Ben ne imişim be!. Bir dokunsam hükûmet deviririm. Bir çıkışsam siyasî depremler yaparım... Hey heeeey! Var mı bana yan bakan!..

Diyenler gene çoğaldı. Tabiatta her şey bir kanuna bağlıdır. Muzdan kocayemişe kadar her «mahsul» çiçekten çağlaya, çağladan hama, hamdan olmuşa geçecektir. Bu devreler beklenmeden ne yenir, ne yutulur. Çoğu yemişlerimizin tatsızlığı olmadan toplanmalarından ileri gelir. Ne var ki; manavda ham yemişi ısırıp tadına bakamazsınız. Gösterişi, yanaklarının rengi sizi kandırır. Ondan sonra bu ham yemiş yüzünden, mide ekşiliği, mide fesadı, hattâ ülsere kadar gider...

Bunun taksiratı olmadan yemişleri koparanlardadır.

Benim tanıdığım bir manav vardır. Gösterişli yemişlere elimi sürerken kaşlarını kaldırır:

— Ben size içeriden vereyim! der...

Mesele, olmadan mostraya düşmemektedir. Düştün mü önüne gelen sıkar.. bakar.. alan da olur, almıyan da, alıp yiyenler memnun olmaz, turfanda kopmanın zararını olgunu da, hamı da itibardan düşürerek birlikte çekerler.

Hikâye malûm:

Şimdi belki çoğu toptan limontuzu tüccarı olmuştur. Eskiden limonu Museviler satardı, gene böyle birisi önündeki sepet işportaya beş on limon koymuş:

— Sulu limon! diye bağırır gezermiş:

Birisi gelmiş, limonları sıkıp duruyor, satıcı:

— Ne sıkıyorsun kuzum? diye sorunca müşteri:

— Dişisini arıyorum! demiş. Limoncu da:

— Koynuna mı alacaksın? cevabını vermiş. Cevabın aslı biraz müstehcendir.

Kahvede veya meyhanede veya barda, hani kabadayılık propagandasına elverişli bir yerde ayağa kalkmış, şöyle gerine gerine:

— Ulan var mı bu dünyada benden daha zorlu kabadayı! diye sesleniyormuş. O sırada kahve veya meyhanenin kapısından alelâde birisi giriverince, bizimki hemen:

— Bir sen bir de ben kardeşim! diye koalisyona razı oluvermiş.

«Atmak» fiilinin türlü mânası vardır. Şimdi buraya sıralamakta fayda yok!

— Daha doğrusu fayda var ama, bundan faydalanacak olan yok! Halbuki beş sene sonra Türkiyede Türkçe bilenlerin sayısı -bu gidişle- İngilizce bilenlerden daha az olacak gibime geliyor... En temiz yazı yazanlarımızın «geçirdiğimiz hafta» gibi saçmaladıklarını gördükçe, onlar hesabına nevmit oluyorum. Hafta geçirilmez, hastalık geçirilir. Şuna «geçen hafta» dese acaba Çince mi olur? Senin anan, baban, deden ve ninen böyle mi konuşuyordu? Bu lâfları sana kim öğretti? A bülbül evlâdım! diye sorsam zavallıya, ama bu memlekette pabuçları sağlı sollu ters giyme moda olsa, artık canı acısa da acımasa da, nasırı oynasa da oynamasa da, bunu yapanlar bulunur. Bu bir «marifet» meraklılığıdır.

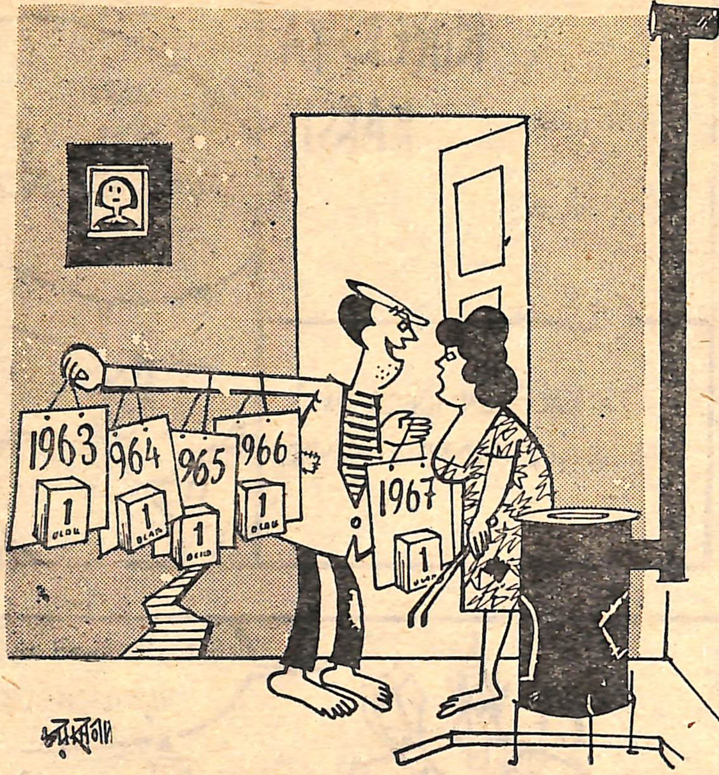
Merak bu ya! Adamın birinin de atma merakı varmış:

(Bu merak acvılarfda ve balıkçılar da daha koyudur). Oturmuşlar konuşuyorlar.. bizim atıcı anlatırmış:

— Yirmi beş adıma ceviz koyduk. Tabanca atıyorduk! Ali Efe attı, vuramadı. Veli Efe çekti tabancasını, nişan aldı attı, o da vuramadı, ama bunlar pireyi gözünden vuran adamlar ha!.. Sonra, ne ise ben çektim tabancayı, yaradana sığındım bir dokundum tetiğe!.. dediği sırada atış işinde hazır bulunmuş birisi kahveden içeri girince, bizimki göğsündeki havayı boşaltıp ciğerlerini söndürerek:

— Ben de vuramadım! demiş. Adam ne fena olur değil mi? Ağzı ekşir, burnu yaşarır, dişi kamaşır, karnı ağrır, hani düpedüz heklımlik olur. Atmasını, iyi atmasını, yerinde atmasını bilmek lâzım.

B. FELEK

— Karıcığım, sayılı günler çabuk geçermiş... Bak, beş yıllık takvim aldım!..

Geçen Yıldan :

Çok Oturur..

Ankara valisi çöp işini incelemek üzere Almanya'ya gidiyormuş...

Neden başka bir işi değil de, çöp işini? Herhalde geleneği bozmamak için olacak...

Malûm ya bizde Avrupaya gitmek için daima çerden çöpten sebepler bulmak âdet haline gelmiştir.

Ümitle bekliyoruz

İnönü:

— Demokrasiyi işleteceğiz, demiş.

İnşallah bundan sonra böyle olur. Çünkü şimdiye kadar demokrasi diye sadece halkı işletiyorduk.

Ninni!

Garip bir tartışma başladı Türkiyede: Bize demokrasi uyuyor mu, uymuyor mu?

Bize kalırsa geldiği günden beri uyuyor, rahat rahat, mışıl mışıl uyuyor!

Tanrı kolaylık versin

İtalyada küfür öyle artmış ki, Papa, küfüre karşı tedbir almaya kalkmış.

Papa küfüre karşı nasıl tedbir alacak acaba?

Çünkü biz buradaki tecrübe ile biliyoruz ki, küfüre karşı tedbir alınmaz, tam tersine memleketi kurtaracak her türlük tedbirlere karşı küfredilir!

Değişen moda

Şu kat mülkiyeti çıktığından beri rahmetli Nureddin Artamın bir sözü geliyor hatırımıza.

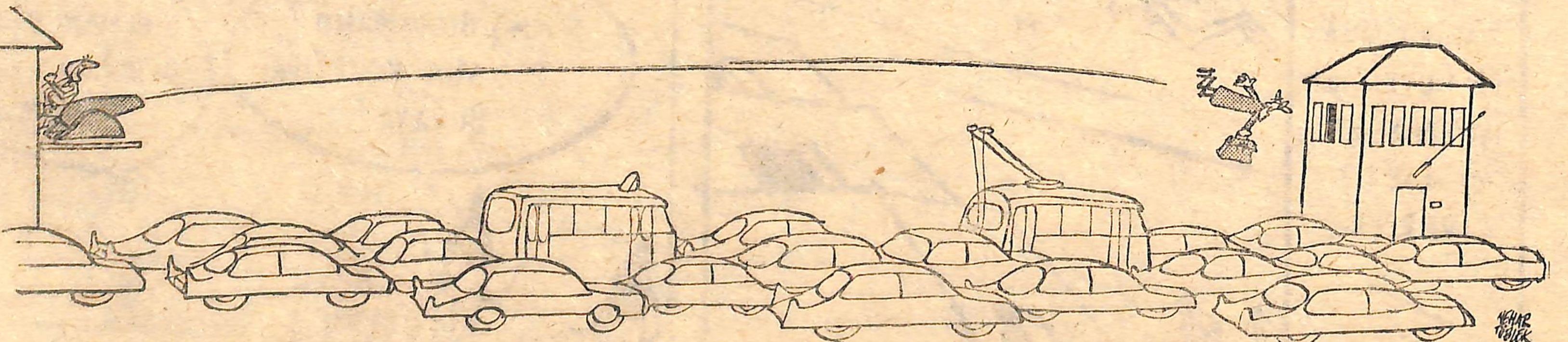
Artam:

— Eskiden insanlar yuva kurdukları vakit ev bark sahibi oluyorlarmış, onun için de buna (evlenmek) demişler, derdi.

Kat mülkiyeti zamanımıza ne kadar uygun, artık evlenmek yerine katlanmak diyeceğiz.

Çetin ALTAN

İşine geç kalan memurlar ceza görecek. (Gazeteler)

KOMİSER OSMAN

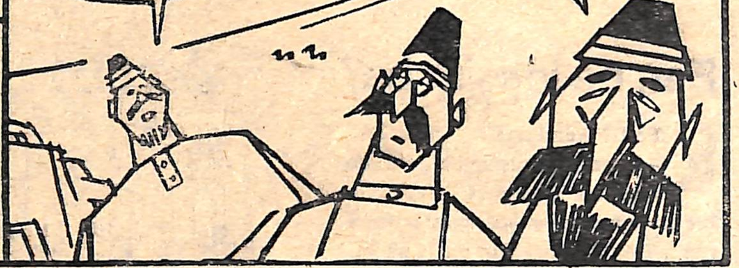

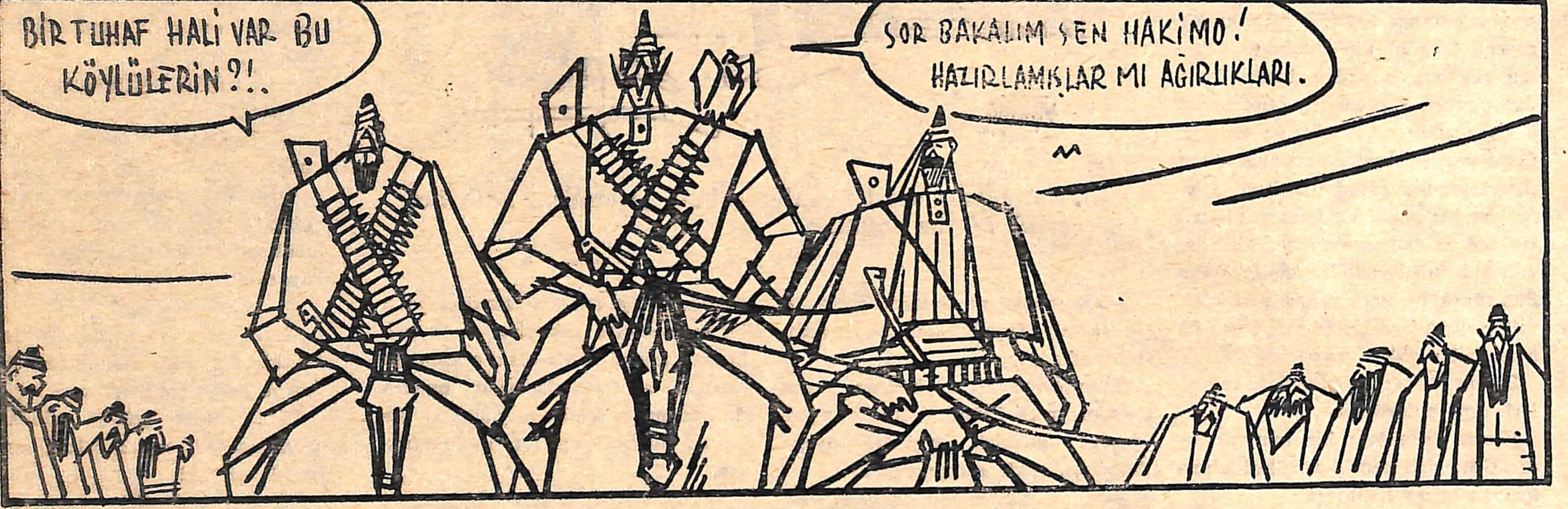
İLHAN SELÇUK

KUÇERO'YA KARŞI

12

BİRKAÇ GÜN SONRA OSMANIN İLK UĞRADIĞI KÖYDE.

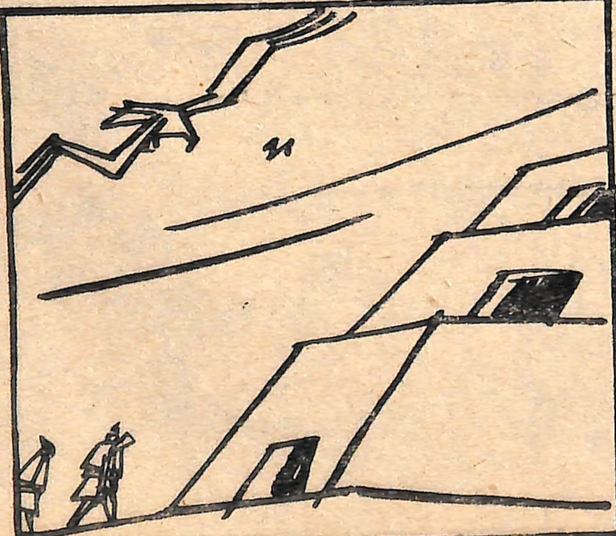

ÜÇ UĞRU HER ZAMAN KALDIKLARI EVE YERLEŞİRLER. HAKİMO, ZARİFOYU ÇAĞIRTIR.

HAKİMO ÖNDE, ZARİFO ARKADA KUÇERONUN İSTİRAHAT ETTİĞİ EVE (!) GİRERLER..

AZ SONRA KUÇERO DIŞARI UĞRAR. ZATEN AŞIK OLAN SURATI BÜSBÜTÜN BOZULMUŞTUR...

Eski Türk Mizahında Yılbaşı:

Eski sene hakkında

HERKESİN gözü, şimdi, yeni senede... Benimki ise eskisinde!. Neden? Diyeceksiniz... Sebebi gayet basit: Kendimi bildim bileli, daima, yeni gelen, her ne olursa, canlı veya cansız, yenir veya yenmez, adam veya sene, hep eskisini arattığı için... Binaenaleyh otuzbir Kânunuevvel 1337 akşamı düdükler çalınıp silâhlar patlarken, giden seneyi, çilesini hayli çekmekle beraber yenisinin korkusu ile şu son dakikada âdeta bir muhabbet duyarak helecanla teşyi ettim ve kapımın önünde bir lâhza yolundan tutarak ona dedim ki:

— Uğurlar olsun, haydi birbirimize haklarımızı helâl edelim, aramızda bürudet kalmasın... Gerçi şu üçyüz altmış beş günde bana bir lütfun olmadı, şöyle bol keseden inâmını görmedim, şöyle derinden bana bir (oh!) çektirmedin, hattâ neden saklıyayım, sırtım yeni bir kat elbise ve cüzdanım tertemiz bir kaç yüz liralık varaka-i nakdiye bile görmedi... Zihnimde şöyle tatlı, pek tatlı bir hâtıra da yok... Ne kadar düşünsem sana müteşekkir ve minnettar kalmak için ufak bir sebep ve vesile bulamıyorum: Ne bayramlarında tat vardı, ne Ramazanlarında halâvet... Ne yazın bahtiyar oldum, ne kışın mamur... Hülâsa pek kuru, pek yavan, pek boş, pek saçma bir sene idin... Geldin, makamına geçtin, biz senden iş, hayır, sulh, servet, refah, hülâsa hasenat bekledik... Sen lâfazanlıktan ötesine geçemedin, kemküm ettin durdun, sakız çiğnedin ve nihayet on iki aydan mürekkep kabinenle işte istifanı verdin, çekildin!

Uğurlar olsun!..

Ama, iyiliğini görmemekle beraber, şükür Allaha, çok zararını da görmedim. Bana, şahsen, musallat olmadın, büsbütün dermansız, aç ve billâç bırakmadın, yerimden, yurdumdan etmedin... Şöyle (oh!) dedirtmedin, lâkin (ah!) diye de inletmedin... (Oh!) dan hayli uzak ve (ah) a hayli yakın bir mesafede kıvrandırıp beklettin!

Bakalım yenisi ne mal çıkacak... Büyük bir lütuf ümit etmiyorum, fakat isterim ki seni bana aratmasın... Bu kadarı kâfidir. Yani gölge etmesin, başka ihsan istemiyorum! Zaten böyle nekes yıllardan fazla lütuf beklemek safdillik olur.

Hani bir dilenci ağniyadan birine:

— Beş, on lira ver, Hacca gideceğim!

Demiş, o da:

— Fukaraya Hac caiz olmaz!

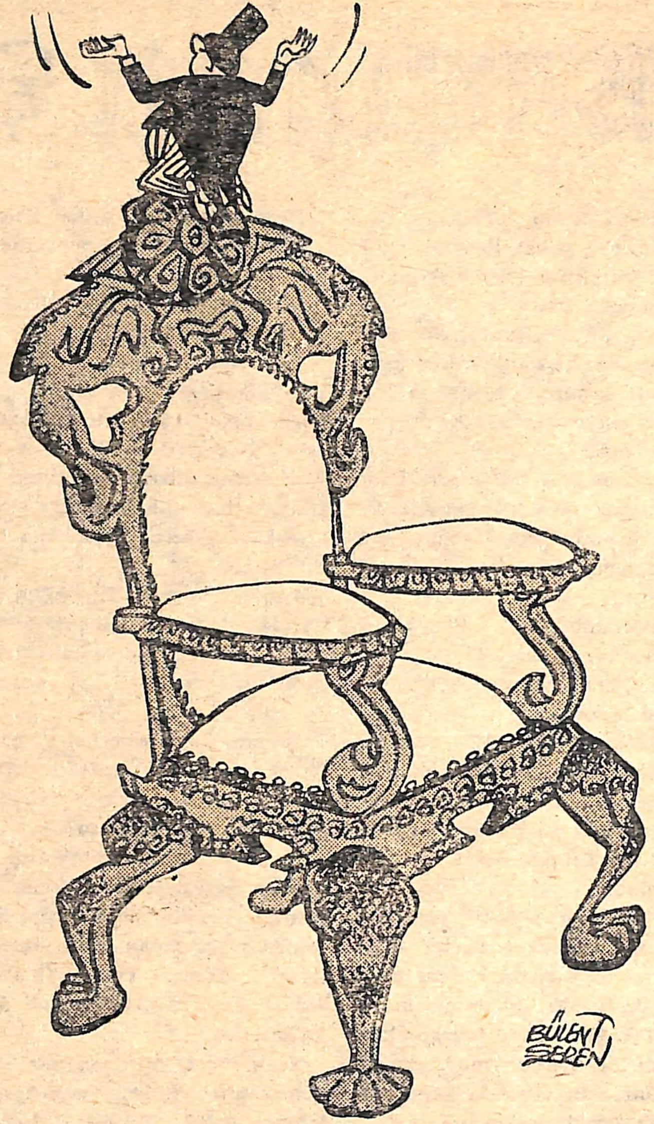
Deyince:

— Ben senden sadaka istiyorum, fetva değil!

Demiş... Onun gibi şimdiki seneler de insana lütuf yerine nutuk veriyor! En büyük ihsanı, memurlara sulu meşeden, Şehremanetine yapma bir meclis-i belediyeden ve Seyrisefaine iki küçük tekneden ibaret kalan bir seneden sonra gelecek diğer bir seneden ne beklenebilirse, biz de yeni seneden onu, o kadarını bekliyebiliriz!

(5 Kânunusani 1338 - 1922)

Refik Halid KARAY

Politikacı - Allahım, sen beni bu yıl da koltuğumdan ayırma!

Bir yılbaşı gecesi!

Eski Türk Mizahında Yılbaşı:

Yeni sene

Takvimin son yaprağını kopardım. Bu gece, saat on ikiyi çalarken, İstanbul limanını dolduran bütün yabancı gemiler, kazanlarındaki istimleri düdüğe sarfedecekler, kimi aç kurt gibi uluyan, kimi sırnaşık bir çocuk gibi haykıran, kimi keskin bir ıslık gibi çınlıyan bu inceli kalınlı, sesler suları titreterek dağdan dağa aksedecek, ufuktan ufuka dolacak!..

Bu gece saat on ikiyi çalarken, gazinolarda, kulüplerde, barlarda elektrikler birdenbire sönecek, cazbandın çılgın ahengiyle dönen çiftler - hicabı perdeliyen karanlık içinde - dudak dudağa, kucak kucağa gelecek!

Geçen sene, yılbaşına birkaç gün kala Beyoğlundan geçenler, büyük caddeyi kaplayan yalnız iki renk görüyorlardı: Mavi beyaz!.. Hattâ ekmeğimizi, yalnız ekmeğimizi de dekil bütün varımızı yoğumuzu yiyen Rus muhacirlerinin açtıkları: Yeşil Restoran, Mimoza, Eglon gibi yerlerdeki telli pullu çam ağaçlarında bile bizim bayrağımızdan maada her bayrak vardı. Bilhassa Yunan bayrağı!.. Bununla beraber, İstanbul'a mavi bir belâ gibi giren üçyüz otuz sekiz, çıkarken en koyu Rum mahallelerini bile kırmızı beyaza boyayarak ilk günlerin öcünü aldı!..

Üçyüz otuzsekiz senesi bizim için hiç de kademsiz bir yıl sayılmaz. Bilâkis çok uğurlu, çok şereflidir: İzmir'i üçyüz otuzsekizde kurtardık. Edirne'ye üçyüz otuzsekizde girdik. Refet Paşaya, İsmet Paşaya, Adnan Beye, Halide Çavuşa üçyüzotuz sekizde kavuştuk!..

Üçyüz otuzdokuza gelince: Onun girişi, içimizdeki düşmanların çıkışına tesadüf etti. Tesadüfü, yeni senenin istikbali için bir fâl-i hayır sayabiliriz!

Frenklerde bir âdet vardır: Yılbaşı gecesi, Noel babanın getireceği hediyeler için küçük çocuklar patiklerini ocağın yanına bırakırlar. Ve sabahleyin, sevinçli rüyalar ile geçen bir uykudan uyanınca koşa koşa gidip annelerinin, babalarının koydukları oyuncakları alırlar.

Dün gece kendi kendime düşündüm: Lozan'da da bir sahib-i hayır çıksa da, İsmet Paşamızın çizmeleri ile Lord Gürzon'un pabuçlarını yanyana bir ocak içine koysa ve sabahleyin uyanan murahhaslar kunduralarının yerinde yazılmış, imzalanmış herkesin hoşuna gidecek bir sulh muahedesi bulsalar!..

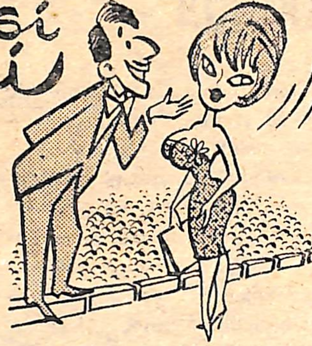
Ah... bütün dünya için bu ne hayırlı bir hediye olurdu!..

1 Ocak 1923

İbrahim Alâettin GÖVSA

FISTIKLI AYSEL

Şemsi Belli

KADINLAR mı biribirine çok benziyor, yoksa ben mi hepsini biribirine karıştırıyorum, anlıyamadım gitti...

İki hafta önce Nişantaşı'nda tatlı bir sarışına rastladım. Gözüm ısırıyor... (Söz aramızda, benim de gözlerim pek ısırgandır hani!..) Isırıyor amma, nereden?..

Baktım... Baktım... Baktım... O da bakıyor, hem de belli belirsiz bir tebessümü gözbebekleri içinde eriterek bakıyor...

Yaklaştım:

— Affedersiniz, dedim. Sizi birine mi benzetiyorum acaba?..

Güldü. Çapkın ve mânalı bir göz süzüşünden sonra:

— Aşkolsun!.. dedi. Ben seni görür görmez tanıdım. Bakalım beni tanıyacak mı, tanısa bile yanıma gelip konuşmak yakınlığını gösterecek mi, diye demindenberi merakla bekliyordum.

Aman Allahım!.. Deli olacağım hırsımdan!.. Yalnız gözlerim değil kulaklarım da ısırıyor. Bu ses bana yabancı değil.. Bir ahbabımın karısı mı?.. P.T.T. gişelerinde her gün karşılaştığım bir memur mu?.. Yoksa her akşam aynı vapurda karşılaştığımız göz âşinalarından biri mi?.

— Siz... Siz?..

— Evet, ben?..

— Siz daha önce benimle tanışmış mıydınız?..

Yine gülümsedi, yine gözlerini süzdü çapkınca:

— Tabiî!.. dedi. Hatırlayamadın mı?..

«Sen» diye senli-benli konuşması aklımı daha fazla karıştırdı. Acaba?.. Acaba?.. Acaba uzaktan uzağa mektuplaştığımız, birbirimizi görmeden resim alış verişi yaptığımız, kâğıt üzerinde senli-benli olduğumuz bir okuyucum mu?..

Ben, hâfızamın anten tellerinde canbazlık yaparken, o alaycı bir sesle konuşmaya başladı:

— Yazık sana!.. dedi. Demek hâlâ hatırlayamadın?..

Boynumu büktüm:

— Maalesef!.. dedim.

Yanıma sokuldu. Küskün bakışlarla beni iyice hırpaladıktan sonra zarif parmaklarıyla ceketimin omuzundaki bir iplik parçasını aldı.

— Ben Aysel!.. dedi. Şimdi tanıdın mı?..

Aysel?.. Ay-sel?.. Tanıdığım bütün Ayseller kafamın içine hücum ediyor yakalıyacağım anda hepsi kaçıveriyorlardı...

Aysel?..

Ankara Hastahanesindeki hemşire Aysel değil!.. Kız Enstitüsü defilesinde mankenlik yapan Aysel hiç değil!.. Başka... Başkaaa?..

Yazılı yoklama kâğıtlarını bana okutup öğrencilerin notlarını bana attıran, kendisi de Süreyya Pavyonunda twist yapan Tarih öğretmeni Aysel?.. Yooo!.. Yooo!.. O da olamaz, çünkü o Aysel şimdi Amerika'da...

Ne de çok Aysel varmış geçmiş günlerimin içinde... Terzi Aysel, telefoncu Aysel... Tip tip, dizi dizi Ayseller... Fakat şu anda karşımdaki Aysel, bunlardan hiçbiri değil!..

Utancımdan yerin dibine geçmek üzereydim. Fakat belki yerin dibine geçerken Aysel'in eteklerinin alt tarafındaki boşluğu görürüm, belki bacakları ve iç çamaşırları gözlerime çarpar, o zaman aklım daha çok darmadağın olur diye, yerine dibine geçmekten vazgeçtim.

— Affedin unutkanlığımı, dedim, bu gece pek uykumu alamadım da!

Üniversiteli gençlerin apartman duvarlarına yazdığı kocaman yazıları gösterdi:

— AF YOK!.. dedi. Seni bir defa affettim, ama şimdi affetmiyeceğim!

....

Konuşa konuşa yürümeye başladık. Niçin ve ne tarafa gittiğimizin değil, galiba yürüdüğümüzün de farkında değildik.

— Ne zaman affettiniz beni?.. Onu söyleyin bari... Belki oradan hatırlarım!..

— Seni affettiğim zaman aklın bu kadar dağınık değildi, cin gibiydin!.. Nefes alışımdan, yahut «Alooo!..» deyişimden bile telefonda beni tanıyabilecek kadar kulak ve gönül antenlerin kuvvetliydi!..

— Hep telefonla mı konuşurduk?

— Yooo!.. Sadece geceleri!..

Yürüyerek Taksim'e gelmişiz.. Sağımızda, solumuzda küçük küçük kızlar türedi... Kutu kapaklarına doldurdukları çengelli iğneleri satmak için peşimizden koşuyorlar:

— N'olur âbi!.. Hadi be hanım abla!.. Alıver bir dizicik!.. Allah sizi birbirinizden ayırmasın!..

Bir minibüs kalkıyordu o sırada. Nereye gittiğini bilmeden bindik minibüse...

Tanımadığım Aysel, çok iyi tanıdığım bir sesle kulağımın dibinde ötüp duruyordu:

— Yine böyle kararsız bir gezinti yapmıştık, hatırlıyor musun?

— Minibüsle mi?

— Hayır!

— Taksi ile mi?

— Hayır!

— Dolmuşla mı?

— Hayır!..

— Peki ne ile?

— Otobüsle!.. En arkaya oturmuştuk. Elimizdeki gazeteyi dizlerimizin üstüne yaymıştık!..

Çağrışımların tırnaklarıyla hâtıralarımı eşelemeğe başladım. Ne tuhaf, herkesle aynı şeyi yapmışız çok zaman!.. Otobüsün en arka sırasına oturduğumuz, elimizdeki gazeteyi dizlerimize yaydığımız o kadar çok kimse var ki!..

— Beni merak içinde bırakmaktan zevk mi alıyorsunuz?.. dedim. (Kalbimin verici istasyonları kısa dalgadan yayına başlamadan kimseye «sen» diyemem..) Sizi hatırlayabilmem için bana biraz ip ucu verin!..

Yine hain hain güldü:

— Sen ipin ucunu çoktan kaçırmışsın!.. İsimden önemli ipucu olur mu?.. Aysel adını taşıyan tanıdıkların bu kadar çok mu?..

— Eh, birkaç tanecik var!..

— En çok hangisini seviyordun?..

Ne bilmiş şey!.. Ağzımdan nasıl da lâf almak istiyor!..

— Hepsini de severdim. Ama arkadaş gibi tabiî!..

— Arkadaştan başka türlü sevdiklerin olmadı mı?

— Olmuştur elbet!.. Onlardan birini kuvvetli bir aşkla sevdiğimi hatırlıyorum!..

— O, benim işte!.. Şimdi hatırladın mı?..

Minder dışı güreşiyordu. Belki ismi Aysel de değildi. Fakat ben onun kurnaz taktiklerine karşı çaresizdim.

Minibüsün sarsıntısıyla dizlerimiz birbirine dokundu. Ona biraz daha sokuldum. Başını pencereden dışarıya çevirmiş etraftaki manzaraları seyrediyordu. Konuştuğu ve bana baktığı zamanlar da ben utancımdan gözlerimi yere eğiyordum.

Leventi geçtikten sonra anladım ki Taksim - Sarıyer arabasına binmişiz.

Önümüzde oturan bir çocuk kavrulmuş fıstık yiyordu. Birden sevincimden zıplayıverdim. Kafamda resmigeçit yaptırdığım Aysellerin dışında bir Aysel hatırlamıştım. Bu, olsa olsa o olabilirdi. Çünkü şimdi hatırladığım Aysel'in tipi flû çekilmiş resimler gibiydi. Hatırda kolay kolay kalmasına imkân yoktu.. Fıstığı pek sever, her zaman çantasında minik bir kese kâğıdı içinde Antep fıstığı bulundururdu.

Sevinçle ellerine sarıldım:

— Tanıdım!.. dedim.

— Kimi?

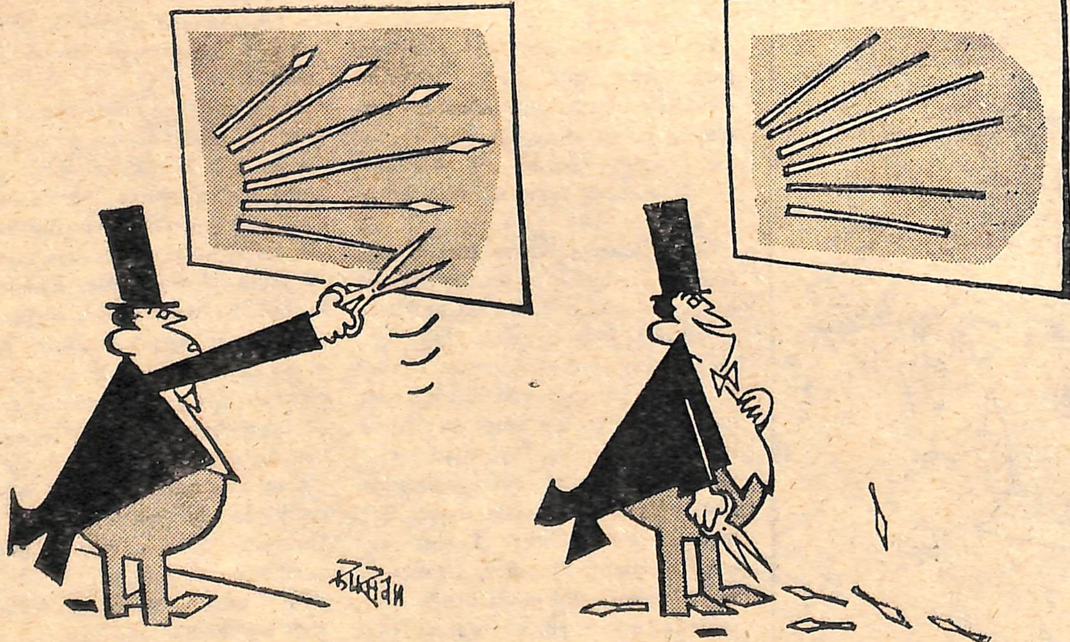
— Tabiî seni!.. Sen fıstıklı Aysel değil misin?.. Aç bakayım çantanı.. Muhakkak yine Antep fıstığı vardır çantanda!..

Alaylı bir kahkaha attı:

— Hayır!.. dedi. Ben fıstıklı Aysel değilim, fındıklı Aysel'im!..

— Bırak fındıkçılığı!.. Evet O'sun! Fıstıklı Aysel'in tâ kendisi!.. Ne zaman geldin İstanbula?.. Ankara ile ilgini kestin mi?..

Dizi daha çok dizime yanaştı. Gazetenin altından uzattığı eliyle par-

— Şimdi kuşa benzedi!

maklarımı tuttu. Acıtırcasına sıktı...

— Gönül değil, dedi, yolgeçen hanı seninki!.. Söyle bakalım, kervansarayında şimdi kaç misafir var?..

Gözlerinde kıskanç parıltılar vardı.

— Hiç kimse!.. dedim. Hiç kimsecikler yok!.. Bomboşum!.. İstanbul'a taşınalı henüz bir yıl bile olmadı... Bu kadar az zamanda insan kiralık ev bile bulamaz, nerde kaldı ki yeni yeni aşklar bulsun!..

— Evlenmyie niyetin yok mu?

— Hiç düşünmedim!..

— Halbuki ben nişanlandığını duymuştum!..

Yine hayretten ve şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Bu kadınlar nereden de duyarlar bu çeşit havadisleri? Ya pek yakında evleneceğimizi de biliyorsa?..

— Nerden duydun?

— Duydum işte!.. Güzel bir kızmış nişanlın!.. Çok da seviyormuşsun onu!.. Hepsini duydum!.. Bırak elimi, dizlerini de çek!.. Nişanlı olduğunu unutuyorsun!..

— Hiç de değil!.. diye fısıldadım. Nişanlandığım doğru.. Fakat bir defa nişanlım senin duyduğun gibi güzel değil!.. Sıska, kapkara bir şey!.. Çok sevdiğimi de kim çıkardı?.. İçimde ona karşı en ufak bir his bile duymuyorum!..

— Niçin nişanlandın öyleyse?

Bir ân akla yakın bir yalan bulabilmek için düşündüm. İlk aklıma gelen şey sevgili nişanlımın (Söz aramızda nişanlımı gerçekten seviyordum!..) zenginliği oldu.

— Niçin mi nişanlandım?.. Biliyorsun, İstanbul'da ev bulmak zor. Aylarca kiralık ev aradım. Nişanlımın babası zengin bir inşaatçı. Her sene birkaç apartman yapıp kat, kat satıyor. Ayrıca Şişli'de muazzam bir apartmanı var. Kızıyla nişanlandığım için Şişli'deki apartmanın bir katını boşalttı. Yakında ben taşınacağım. Ucuz bir kira ile kontratı yapıp taşındıktan sonra nişanı bozmak benim için gün meselesi!..

Söylediğim yalanın onun üzerindeki etkisini anlamak için dizimi tekrar ona yaklaştırdım... Sesini çıkarmadı...

Yalanıma inanmıştı... Halbuki ben, nişanlımı veya babasını kandırmayı, apartmanlarına taşınmak için geçici bir nişan yapmayı, iş olduktan sonra da nişanlımı bırakmayı aklımın kenarından bile geçirmemiştim.

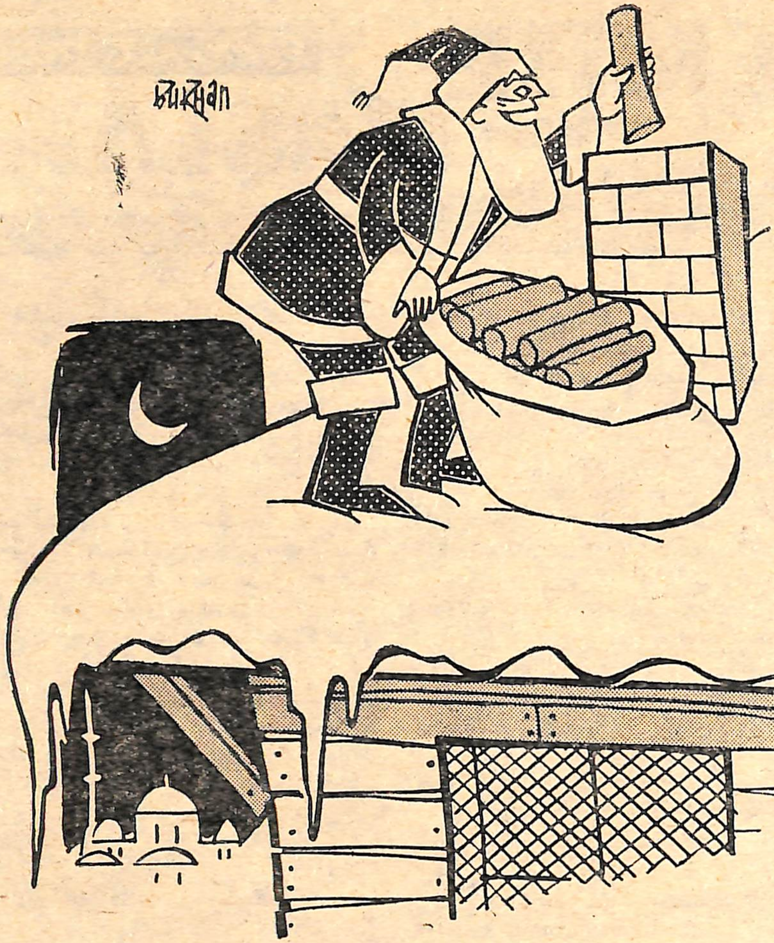
Seviyordum... Pek çok seviyordum nişanlımı... Fakat bu sevgi, gelip geçici arkadaşlar edinmeme, tesadüflerin hazırladığı tatlı sürprizlerden faydalanmama elbette mâni değildi.

Minibüs, Emirgân'a dönen ylo kavşağında durduğu zaman fıstıklı Aysel'in parmaklarım arasındaki avuçları terlemişti.

— Niçin beni üzdün o kadar? diye söylendim. İlk karşılaştığımızda kendini iyice hatırlatsaydın olmaz mıydı?

— Senin tarafından hatırlanmak istedim ama, olmadı!

— Olmaz olur mu, geç de olsa hatırladım!..

YAZISIZ

— Ama ben Fıstıklı Aysel değilim ki!..

— Bırak şakayı!..

— Vallahi değilim Fıstıklı Aysel!.. Benzetiyorsun!..

Hemen çantasına sarıldım.

— Bir dakika lütfen, dedim, çantana bakmama izin verir misin?

— Niçin?

— Fıstık arıyacağım!..

Çantasını açtı... Kendi eliyle her tarafı gösterdi... Hayret!.. Binlerce, onbinlerce hayret!.. Fıstık kabuğu bile yoktu çantasında...

Kafam yeniden altüst oldu:

— Peki kimsin sen öyleyse?..

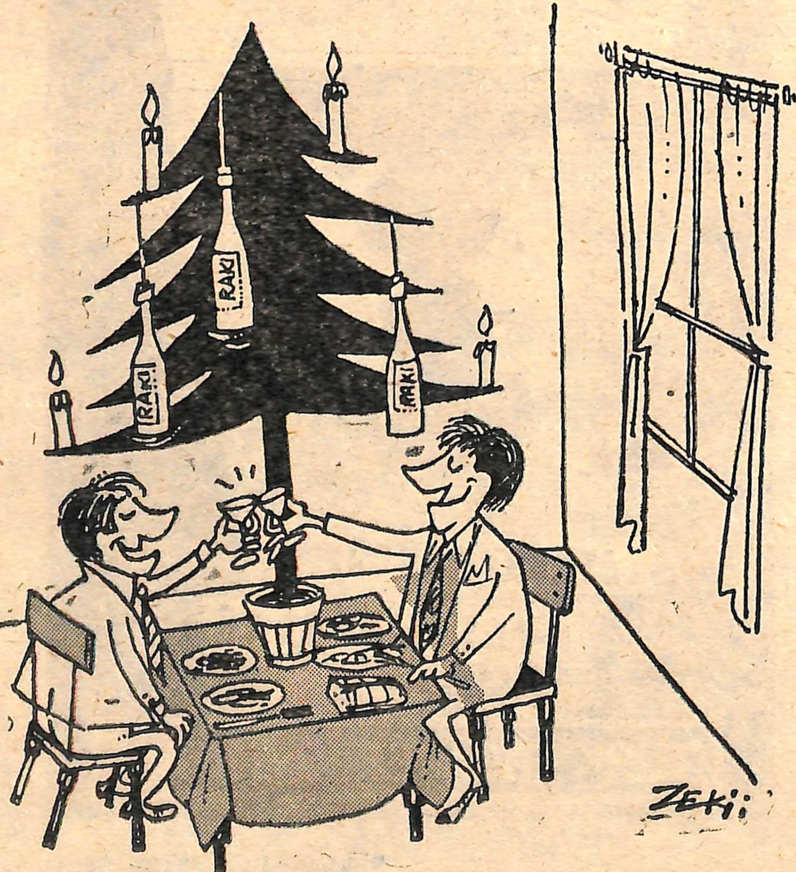
— Herhalde Fıstıklı Aysel değilim!..

— Ama benim tanıdığım başka Aysel yok ki!..

İstinye'ye gelmiştik. Şoföre seslendi:

— Beni burda bırakın!..

Sonra bana döndü:

Sarhoşların yılbaşısı!

— Sen inme, Sarıyer'de Canlıbalık'da bekle beni!.. Bir akrabaya uğrayacağım burada, yarım saat sonra yanındayım!..

Cevap vermeme fırsat kalmadan arabadan indi.

★

O gün akşam üstüne kadar Canlıbalık'da esrarengiz Aysel'i bekledim. Ne gelen var, ne giden.. Akşama doğru yazıhaneye döndüğümde masamın üstünde şu mektubu buldum:

«Budala Donjuanım!..

Sen değişiklikten hoşlandığın için saçlarımın rengini, şeklini değiştirmiştim. Kaşlarımın yeni biçiminden kirpiklerimin kıvrıklığına kadar hepsini senin için yaptırmıştım. Yeni açılan Güzellik Salonunda dün akşama kadar sadece sana güzel görünebilmek için ne büyük bir sabırla beklediğimi bilemezsin.

Makyaj yapmadığım için bana kızıyordun. Dudaklarıma ilk defa sürdüğüm rujdan gözlerimdeki rimele kadar, kullandığım yeni parfömden terziden bu sabah aldığım tayyöre kadar herşey senin içindi.. Senin değişiklikten çok hoşlanan o hercai ruhun içindi.

Nişantaşında karşılaştığımız zaman beni tanıyamayışına hayret etmedim. Gerçekten çok değiştiğimin ben de farkındaydım.

Fakat dakikalarca konuştuktan, Taksim'den İstinye'ye dizdize yolculuk ettikten sonra şuna inandım ki sen sevimli fakat budala bir donjuansın!..

Nişan yüzüğünü masanın sağ gözündeki gümüş kutuya koydum.. Bu işte biraz geç kalınsaydı babam belki dâva açıp seni işgal ettiğin apartman katından kolaylıkla çıkarabilirdi. Fakat ben, iyice yerleştiğin kalbimden seni tahliye ettirecek kararı hiçbir mahkemeden alamazdım.

Günlerinin her saatini Fıstıklı Aysellerin doldurması dileği ile...»

Sevmediğin (Sıska) Nişanlın

Şemsi BELLİ

※

Tıp Ayağa Düşmemiş!..

Ankara Harbokulu Albaylarından, «Amerikanın Keşfinde Türkler» eserinin ünlü yazarı Sabri Tümer, yolda giderken kırık bir şişeye bastığı için ayak bileği kesilmiş.

Bir şişe yarası için aylardan beri başvurmadığı doktor, gitmediği hastahane kalmamış. Her biri ayrı teşhis koyan doktorların sayesinde yaralı ayak, bir türlü iyileşmemiş.

Hâlen bu sebeple evinde istirahatli bulunan Albay Tümer, doktorların bu çelişik teşhisleri karşısında hayretini gizliyemiyor ve ziyaretçilerine şu cevabı veriyor:

— Anlaşılıyor ki, doktorlarımız tıp ilmini henüz ayağa düşürmemişler!..

PEMBE MAŞLAHLI HANIM

Sermet Muhtar Alus

— 53 —

İki ayağım bir pabuçta giyindim. İnadıma, Tayfur hınzırının sevmediği, istemediği şekilde, tuvaletimi yaptım. Sürmelerimin kuyruğunu daha fazla uzattım. Allığı şakaklarıma, gözkapaklarıma kadar yaydım. Tepe topuzumu yana doğru yaparak, en ince başörtümü, pek arkadan olarak, örttüm. Pamuk parçalarına, bol lâvanta dökerek, korsamın göğsüne, yanlarına koydum. En yakası açık bluzumun üstüne lâcivert kaşpusiyerimi giydim.

Yanıma yelpaze ve kolonya almadan tiyatroya girmeğe yeminim vardır. Geçen sene, Zamboğlundaki Şevkinin tiyatrosuna, bir gün yelpazesiz gitmiştim de burnumdan gelmişti... Daha kantolar bitmeden, Şamramla Peruz Çoban düettosunu oynarlarken, terden bunalarak, deli hamamdan kaçar gibi dışarı fırlamış, yüzüm sımsıkı kapalı, kimseye görünmeden, kendimi sokağa dar atmıştım. İlk defa giydiğim mor yeldirmemin göğsü, koltuk altları, bel tarafları, terden, tozdan, dalga dalga leke olmuştu. Bu kadar yetmiyormuş gibi, bir hafta da soğuk algınlığından yatmıştım.

Tül yelpazemin sapındaki sedefler çatlak amma uzaktan kim görecek, kim farkına varacak?

Saat yediyi beş geçiyordu. Bütün tiyatroların 7 de başladığı ilân edilir fakat hiç birinde yedi buçuk olmadan perde açılmaz.

Benim elimde, pembe dantelli yeni şemsiyem, Ayşe hanımın elinde, babayani gümüşü şemsiye, evden çıktık.

Çayırda, mızıka sesi kesilmiş: tiyatronun kapısındaki mahşer de biraz hafiflemiş; muhakkak saatimiz geri ve oyun başlamış.

Hızlı hızlı yürüdük; tahta havalelerden içeri girdik; bilet gişesinin önüne geldik.

Haddin varsa yaklaş. Omuz omuza insan, bilet alacağız diye birbirini yiyor.

Gişede Manakyanın oğlu; yanında Hekimyan hanım; kulübenin dışında, madam Manakyan.

Meğerse, bu derece kalabalığın sebebi varmış: Bugünkü oyun, Hekimyan hanımın menfaatine imiş.

Bizi lüks ve şatafatlı görünce, Hekimyan hanım, madam Manakyan, hemen atıldılar:

— Buyurun hanımefendiler... Birinci sınıf iki locamız kaldı. Biri sahneye bitişik, öteki tam karşı... Hangisini emrediyorsunuz?

Önümüzdeki halk yer açmış, herkes bize bakıyor, baştan aşağı bizi süzüyor.

Kanarya, çantadan kartı çıkardı, gişeye uzattı:

Nutki beyin ismini duyar duymaz, hepsi derhal birbirine girdi:

— Matos çabuk yol aç, hanımefendilerimiz geçsinler!..

— Çobanyan efendi, önden koş, Agobu bul, baş locayı açtır!..

— Garmiryan, büfeciye (1) numaralı locayı tenbih et!..

Çiçekbozuğu loca memuru:

— Bu canibe buyurunuz, şuradan teşrif ediniz! diyerek, önüne geleni ite kaka, öyle bir koşuş koşuyor ki...

Sahnenin bitişiğindeki locaya girdik.

Bu derece hıncahınç tiyatro bir bugün gördüm, bir de geçen sene, Şevkinin (Leylâ ile Mecnun) u oynadığı gün.

Kimler gelmemiş kimler?..

Mevki, mızıkacıların arkasından tiyatronun kapısına kadar, Tıbbiye talebesiyle dolmuş. Fesleri ve elbiseleri ayni denkte, kolları omuzlarına kadar şeritli, hepsi burma bıyıklı, Tıbbiyei şahane talebesi.

O derece kalabalık ki, ne dondurmacı, ne kâğıt helvacı, ne fıstıkçı adımını atıp dolaşabiliyor... Aşağının manzarası, kırmızı festen, tıpkı bir gelincik tarlası.

Alt kattaki erkek localarında, kibar, şık, kelli felli beyler... Üst kattaki kafesli localarda, en yüksek tabaka hanımlar.

Kanarya ile karşı karşıya geçtik koca locanın içinde, iki kişi nokta gibi kalmıştık.

Bu en muhteşem locaya gelenleri görmek için herkesin gözü bizde.

Tanıdıklardan kimler var, kimler yok, etrafa bir göz gezdireyim dedim.

Kimler yok ki?..

İlk gözüme ilişen, Himmet paşazade Süheyl bey oldu. Geldiğimizin daha farkında değil, karşısındaki tıknaz beye boyuna bir şeyler anlatmada... Bugün, bej rengi siviller giymiş, ağzına da bir yaprak cigarası almış.

Ayşe hanımın Santurçivisi dediği kısacık boylu, boyama bıyıklı liva, karşısına, kamburu çıkmış bir kirli suratlı almış. Kamburun durmadan çenesi işliyor, paşanın ise gözleri kafeslerde dört dönüyor.

Nasfet paşazade hünkâr yaveri Vedat beye Cici burun diyeceklerine Moda burun deseler bin kere isabet olur. Cigara almak bahanesile mütemadiyen altın tabakasını çıkarıyor, evirip çevirerek gösteriyor.

Adliyeli Kara Cemal bey, gene fesini bir tarafa yıkmış, tepesini de biraz bastırmış, bilâfasıla keten mendilini sallamada. Sıcaktan mı sallıyor, yoksa birine mi işaret ediyor, orasını Allah bilir.

Localardaki beyleri daha sayayım:

Maliye sermüfettişinin ortanca oğlu Şinasi bey. Şirketi Fevziye müdürünün küçük oğlu Veli bey... Fikri paşanın damadı Neşet bey... Avukat Şefiğin büyük oğlu... Yunus Ünvan beyin ağabeyisi Merur Ünvan bey... Muşambacızadelerin küçüğü Talip bey... Teşrifatçı Göbekli Hüseyin bey...

Göz âşinası olduğum, isimlerini bilmediğim daha pek çok beyler..

Şimdi de, hanımları gözden geçirmeğe başlarken, Kanarya:

— Sen şimdi o hanımı bu hanımı bırak ta şu direğin yanındaki locaya bak. İçindekini gözüm ısırıyor da bir türlü çıkaramıyorum! diye gösterince, doktor Ali Mehmet beyi görmez miyim?

Arkasını şano tarafına çevirmiş, direği de siper etmiş, güya bir kitap okuyor.

Ali Mehmet beye bakarken, iki loca ötede Ülfet bey de gözüme ilişti. Üç kişi başbaşa vermişler, durmadan bir şeyler konuşuyorlar.

Ne doktorun, ne de Ülfet beyin daha bizden haberi yok.

Hanım locaları da tıklım tıklım.

Erenköy güzeli Vedia hanım, bizden iki loca beride. Yakından dikkatli baktım; bu kadın, hakikaten Erenköy güzeli dedikleri kadar var.

(Devam edecek)

İKRAMİYELİ TASARRUF CÜZDANI

KÜLTÜR YAYIN 6

TASARRUF KÜÇÜK YAŞTA BAŞLAR

TÜRK TİCARET BANKASI

Reklâmcılık — 5138 - 221

bir çalgıcının seyahati

çizen: BÜLENT EREN

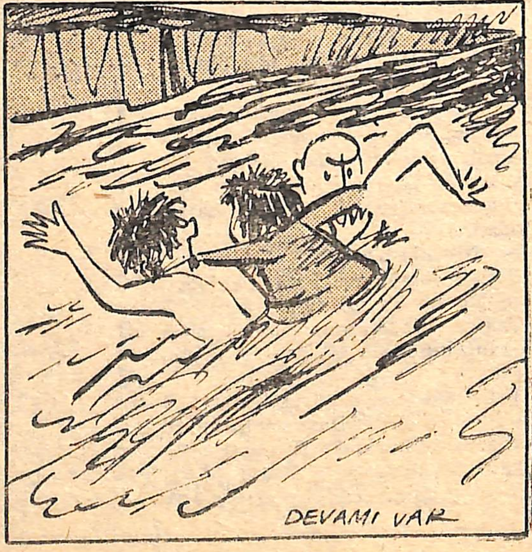

BEŞ Genç Kız

Yazan: RONA JAFFE
Çeviren: GÖNÜL SUVEREN

— 66 —

Dexter, «İkinci bir fırsat mı?» dedi. «Neden?» Elini de hiddetle geri çekmişti.

— «Her şeye yeniden başlarız, birbirimizi görürüz. Sana bir daha evlilikten de bahsetmem. Beni gör, ne olur. Seninle konuşmak istiyorum...»

— «Konuşulacak ne var? Sen ve benden bahsetmek istemiyorum artık.»

— —Seninle bir çok şeylerden bahsederdik.»

— «Bahsettik ve bitti.»

— «Dexter... Beni hiç mi sevmiyorsun?»

— «Şimdi bunun için mi dırdır edeceksin?»

— «Bana cevap ver lütfen.»

Dexter usullacık etrafına baktı. «Arkadaşlarımın önünde rezalet mi çıkaracaksın?»

— «Bir yere gidip konuşamaz mıyız? Bir dakika olsun... Başka bir odaya.»

Genç adam ona bariz bir sabırsızlıkla baktı. «Pekâlâ.»

April'in önünden yürümeğe başladı, selâm veren misafirlere tatlı tatlı da tebessüm ediyordu. April ise onun peşinden bir kör gibi yürümekteydi, yoluna çıkanları da itiyordu. Misafir yatak odasına girdiler, Dexter kapıyı sıkıca kapadı. «Ne söylemek istiyorsun bakalım?»

April konuşamadı, zira hüngür hüngür ağlıyordu. Dexter'in onu kollarına alıp, saçını okşamasına, bir sevgili olarak değilse bile üzüntüyle ağlayan bir insan olarak kendisine şefkat beslediğini göstermesini istiyordu. Fakat Dexter bunların hiç birini yapmadı. Elinde boş içki kadehiyle genç kızı süzmekteydi.

April hıçkırdı. «Sana telefon ediyorum, fakat cevap vermiyorsun,» «Sadece sesini duymak istiyorum. Benimle gezme, zararıyok... Fakat sensiz olamıyorum. Sen benim için her şeysin, sensiz yaşıyamıyorum. Her şey seni bana hatırlatıyor.»

Dexter, «Telefonda konuşmanın ne faydası var,» dedi. «Bira zkonuştuktan sonra benden seni görmek istiyeceksin. Benimse seni görmeğe hiç niyetim yok.»

— «Neden?»

Dexter mırıldandı. «Keşke bardan içki alıp gelseydim. Burada içki içmeden seninle budalaca şeyler konuşmam kabil değil. Burada parti veriliyor. Sen ne yapmağa geldin?»

April, «Dexter,» dedi, «Bana bir tek şey söyler misin? Bana açık cevap verirsen, seni bir daha rahatsız etmem.»

— «Neymiş o?»

Bu feci bir andı April için. «Sen beni hiç sevdin mi?»

Dexter bir an ona baktı, sonra da omzunu silkti. «Bunu hiç düşünmedim.»

April başka ne söyliyebilirdi? Her şey bitmişti artık. Dexter onu unutmuştu veya korkuyordu veya... Hakikati söylüyordu... Fakat bütün bunlar mühim değildi artık. Mühim olanı şimdi April'i sevmemesiydi. Olanları da unutmakla meşguldü. Zira o macera çok geride kalmıştı. âvet, her şey bitmişti.

April yavaşça, «Mersi,» dedi. Mendiliyle gözlerini kuruladı. «Bunu öğrenmek istiyorum.»

Dexter, «Ben artık misafirlerin yanına döneceğim,» diye cevap verdi. «Yüzünü gözünü boya da gel, seni arkadaşlarımla tanıştırayım. Bir iki içki iç. Buraya geldiğine göre hiç olmazsa biraz eğlen.»

— «Dexter!»

— «Ne var?»

— «Sana bir şey söylemek istiyorum. Seni ölünceye kadar seveceğim.»

Dexter, sakin bir tavırla, «Hayır,» dedi. «Sevmiyeceksin,» Dışarı çıkarak, kapıyı arkasından kapadı.

April, yarım saat sonra misafir yatak odasından çıktığı zaman, tamamiyle değişmişti. Yüzünü yıkamış makyaj yapmış ve saçlarını taramıştı. Fakat bu başkalığın asıl sebebi, genç kızın yüzündeki ifadeydi. Genç kız aynada bu ifadeyi gördüğü zaman iyice şaşalamıştı. Tebessümü sabitti, gözleri ise bir taş bebeğinki gibi yusyuvarlak. Bu aynadaki bir yabancıydı âdeta, onun için April kendisini bitaraf nazarlarla süzdü. «Güzel bir kız,» diye düşünüyordu. «Fakat hissiz gibi... Üstelik de çapkın halli. O, partiden partiye giden, içki içip flört eden ve durmadan gülen bir mahluka benziyordu.

Misafir yatak odasından başı dimdik çıktı, bara giderek arka arkaya iki viski içti. Ne garip, o zamana kadar içkinin tadından hiç hoşlanmazdı. Fakat bu akşam viskiden de hoşlanmıştı. Yemek yememişti April, barın üstündeki kaselerden birinden bir zeytin aldı. Yemek işini de böyle halletmiş oluyordu. Dexter'i görmek istemediği için etrafına bakınmıyordu. Sadece içiyor ve tebessüm ediyordu.

Koluna sıcak bir elin dokunduğunu hissetti. Chet, «Seni göreceğimi biliyordum,» dedi. «Yanına oturabilirmiyim?»

— «Tabii.»

— «Ne içiyorsun?»

— «Viski.»

— «Aferin, Punç içmek vakit kaybetmek, demem.»

April neşeli bir tavırla «İnsan bir çok şeyle vakit kaybeder,» dedi. «Sonra bunlardan vazgeçip daha iyi şeyler aramağa başlar.»

Chet, «Haklısın,» diye cevap verdi. «Çok haklısın,» Elini April'in beline koydu.

— «Sigaran var mı?»

— «Var ya.» Chet bir sigara yaktı. April ömründe belki dört sigara içmişti. Fakat o gece sanki tiryakiymiş gibi, sigaranın dumanını içine çekmeğe başladı.

— «Mersi, Chet.»

— «Bir içki daha.»

— «İyi olur.»

Dolu kadehlerini birbirlerininkine vurdular, April başını kaldırarak genç adama güldü, Chet kolunu genç kızın beline doladı. «Ne de neşeli kızsın. Seninle iyice ahbap olmadığımıza üzülüyorum.»

— «Artık çok mu geç kaldık dersin?»

— «Öyle mi?»

April neşeyle, «Eğlence için çok geç olduğu zaman, yatıp ölmekten başka çare yoktur,» dedi.

— «Bunun şerefine içeyim,» Chet içti, April de öyle.

Dexter'le Ruth Potter, barın önünden geçtiler. April iki Ruth ve iki Dexter görüyordu. Yüzü alev alev yanmağa başlamıştı. Dexter ona bakmamağa çalışıyordu, fakat April genç adamın kendisinin barda oturduğunu gördüğünün farkındaydı. «Bırak, senin artık onu sevmediğini düşünsün!» Tebessümü büsbütün sabitleşmişti April'in.

Chet, «Burası çok sıcak değil mi?» dedi.

— «Öyle ya.»

— «Üstelik gürültülü de. İnsanın sesi duyulmuyor.»

— «Hakikaten.»

Chet, «Gel seninle iyi bir bara gidelim. Noel'i de orada sıcak grogg'la kutlıyalım,» diye gülümsedi. «Yarın akrabalarını ziyaret etmen lâzım mı?»

— «Benim New Yark'da akrabam yok ki.»

— «İyi, ben de ailemi saat dörtte göreceğim, o zamana kadar ayılmağa çalışırız.»

April, «Bu benim New York'taki ilk Noel'im,» dedi. «Ve ilk sarhoşluğum.» Gülmeğe başladı.

— «Benimle de ilk gezintin.»

Chet kapıda onu beklerken, April de paltosunu almağa gitti. Apartmanın kapısını arkalarından kaparken, genç kız bir içki içtiği takdirde kendisini ne kadar iyi hissedeceğini düşünüyor ve diğer şeyleri kafasından kovmağa çalışıyordu. Chet takside onun yanına iyice sokuldu, April ise sanki genç adam orada değilmiş gibi, davranmağa çalışıyordu. Chet'in sıcaklığını hissediyordu mamafih. Chet'in kendisi için mevcut olmamasına rağmen, başka bir insanın hararetini hissetmek hoş bir şeydi. April'in kulakları da uğuldamaktaydı.

Chet, «İyi Noeller,» diyerek ona sarıldı ve başını arkaya dayamış olan genç kızı öpmeğe başladı. April gözlerini kapamıştı, taksi de fırıl fırıl dönüyordu. Genç kız ne yaptığını bilmiyordu artık. Chet'in salyalarını çenesinde hissetmeseydi. Fakat hiç bir şey mühim değildi, çocuğun tam göğüs kemiğinin üzerine koyduğu eli de ne kadar soğuktu....

21

YILBAŞI

Yılbaşı gecesi saat dokuzda Mary Agnes partiye gitmek için giyiniyordu. Kocası Bill'e arkasını dönerek, «Şu fermuarımı kapatır mısın, sevgilim,» dedi.

Genç; adam fermuarı güçlükle yukarı çekebildi. Şefkatle, «Şişmanlıyorsun,» diye gülümsedi. Birbirlerine tatlı tatlı baktılar. Mary Agnes hamileydi, çocukları yazın dünyaya gelecekti. Genç kadın durmadan yemek yemek istiyordu. Bu pek garipti doğrusu. Belki de bu parti elbisesini son defa giyiyordu. Mamafih Mary Agnes'in buna da pek aldırdığı da yoktu. Gardrobu hamile elbiseleri ile doluydu ,genç kadın onları giymeye can atıyordu artık.

Mary Agnes, «Bo ile Dotty'nin parti vereceklerinden yavaş yavaş ümidimi kesmeğe başlamışsım,» dedi. «Bu akşam bir şey yapamıyacağız diye bayağı üzülüyordum.»

Bill, «O zaman biz bir parti verirdik,» diye gülümsedi.

— «Öyle... Ama düğün ve balayı masraflarından sonra bu parti için fazla para harcayamazdık. Şimden sonra para biriktirmemiz lâzım.»

Bill, «Biliyorum,» dedi. Yine birbirlerine tatlı tatlı baktılar.

Mary Agnes, «Partisiz bir Yılbaşı gecesi düşünemiyorum,» diye mırıldandı. «Sen ne dersin?»

— «Ben de öyle... Kaç kişi gelecekmiş?»

— «On iki kişi zannederim.»

Bill, «Şampanya var mı acaba?» diye sordu.

Mary Afnes endişeyle, «Bilmem,» dedi. «İnşallah vardır. Şampanyasız bir Yılbaşı da tahayyül edemiyorum. Sen ne dersin?»

— «Ben de öyle.»

Mary Agnes, «İstersen biz bir şişe götürelim,» dedi. «Ne dersin sevgilim?»

(Devam edecek)

ODEON
Mağazalarında
A. E. G.
Buzdolapları
150 LİRA PEŞİN
150 LİRA AYDA
BEYOĞLU — HARBİYE — SİRKECİ — KADIKÖY
AK - 220

MiLLETLER GÜLÜYOR

Kimden?

Çok namuslu, dürüst, yaşlı bir kızdı. Sevgili kedisinden başka kimsesi yoktu. Günün birinde hayvan hastalanıverdi; o zaman kızcağız derhal bir veteriner çağırttı. Hayvanı iyice muayene eden veteriner:

— Üzülmeyin, dedi; bir şeyi yok. Sadece yavruları olacak!

İhtiyar kız itiraz etti:

— Nasıl olur; benim kedim hiç dışarı çıkmaz ki...

— Olabilir; o halde muhakkak bir kediniz daha var.

Kızcağız kıpkırmızı oldu:

— Nasıl böyle bir şey düşünebilirsiniz doktor; öbür kedim, bunun kardeşi!..

Merihliler

İki Merihli dünyaya inerler. Gezerlerken bir ara bunlardan biri bir televizyon anteni görür, arkadaşına:

— *Bak, der; bir genç kız!*

Tasma

Bir mösyö dükkâna girdi ve tezgâhtardan bir tasma istedi. Tezgâhtar verdi, fakat müşteri beğenmedi:

— Bu pek iyi değil; hem dar gelecek!

Tezgâhtar ısrar etti:

— Hayır efendim, bu iyidir, alın. Biraz evvel bir hanıma da aynını sattım...

Müşteri dehşetle itiraz etti:

— Fakat bu bir hanım için değil, köpek için...

Çocuk

İki arkadaş arasında:

— Bu küçük senin çocuğun değil mi?

— Maalesef değil! Benimki üç aylıkken bir gün manava gitmiş, arabasını da kapının önüne bırakmıştım. Dışarı çıktığım zaman çocuk ortada yoktu ve yerine bunu bırakmışlardı.

— Fakat bu müthiş bir şey...

— Sorma! Bir de bu yaştan sonra kocamla İngilizce öğrenmemiz gerekti.

— İngilizce mi? Neden?

— Çocuk İngilizdi de ondan.

— Fakat çocuğun İngiliz olduğunu nerden anladınız?

— Konuşmağa başlayınca!

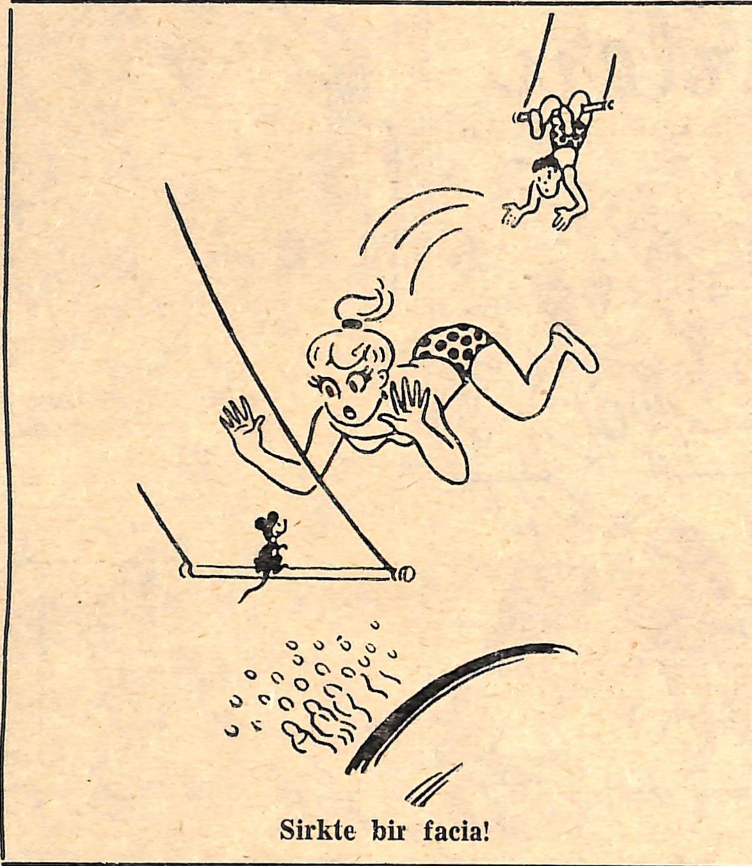
Gönül postası

Genç bir kız, her hafta okuduğu mecmuanın gönül postasına mektup yazıp sordu:

«Her randevuya gelişte sevgilimi sakallı buluyorum; ne yapsam acaba?»

Cevap şu oldu:

«Randevularınıza vaktinde geliniz.»

Sirkte bir facia!

Şakacıklar

Edebiyat çok uzundur; bilhassa sonuna doğru!...
F. KAFKA

★

Asıl marifet Giyom Tel'in oğluna aitti; zira bir elmayı başı üstünde düşürmeden tutmak zor işti doğrusu.
CHAVAL

★

Televizyon, yapacak hiç bir işi almayan kimselerin, hiç bir şey yapmasını bilmeyen kimselere bakıp eğlenmesidir.
Bop HOPE

★

Eğer işe giderken karınızı kucaklamayı unutuyorsanız, biraz gayret edin. Az zaman sonra bu, bir itiyât haline gelecektir.

★

En kısa hortlak hikâyesi:
— John'u gördüm; dul karısı ile beraberdi...

— Şu garplılar petrolü niçin bu kadar severler bilmem... Ne tadı hoşuma gidiyor, ne kokusu!..

İadeli

Barmen Willy, genç kadına bir müşteriden bahsediyordu:

— Kaç para verecek?

— Yirmi bin frank, reddedilecek para değil doğru!

— Peki ama dedi; Maryse şüpheyle, bu paraya mukabil benden ne istiyor?

— Çok basit canım, adamcağızın bir manisi varmış, kadınları soyup dövmekten hoşlanırmış. Bu paraya ben bile dayak yemeğe razı olurdum.

— Haklısın, daha fena da olabilirdi!..

Böylece teklifi kabul edip, müşterisi ile uzaklaşan Maryse-in arkasından Willy içini çekerek baktı ve arkadaşına:

— Zavallı Maryse dedi; biraz sukutu hayale uğrıyacak!

— Niçin?

— Niçin olacak, erkekleri tanırım zira!.. Şimdi kızcağız bu yirmi bin frangı geri verinceye kadar onu dövecektir!

Sultanın aşkı!

Bir sultan, bir gün haremdeki iki yüz karısını çağırdı ve:

— Hepinizi geri gönderiyorum, gidin dedi. Zira yeni bir hareme âşık oldum.

Uyanmak!

Otelin genç ve güzel famdöşambr'ı müşteriye sordu:

— Mösyö acaba kaçta uyanmak isterler?

— Bir öpücükle, tam yedide...

— Başüstüne efendim; kapıcıya bu isteğinizi bildiririm.

Niye gelmemiş

Adamcağız hastalık hastası idi ve sıhhati hakkındaki evhamları gün geçtikçe artıyordu. Bir ara, artık her gün doktoruna gidip muayene olmadan edemez bir hale gelmişti. Bu, hayli zaman sürdü. Adam her gün türlü şikâyetlerle gelip muayene oluyordu. Fakat nedense birdenbire ayağını kesti ve üstüste sekiz gün doktoruna uğramadı. Dokuzuncu gün hastasını karşısında gören doktor:

— Yine siz mi? diye bağırdı. Ben artık tamamen iyileştiniz de gelmiyorsunuz diye sevinmiştim. Ama çok iyi görünüyorsunuz, her halde bir şeyiniz kalmadı.

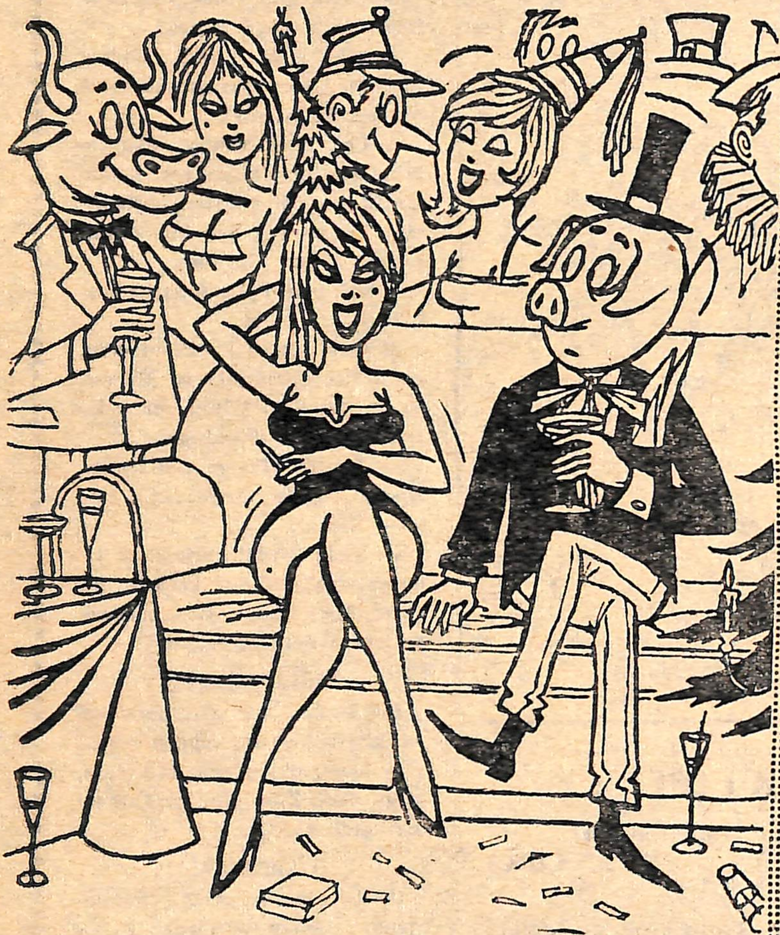
Hasta inledi:

— Ne münasebet doktorcuğum, ne münasebet!

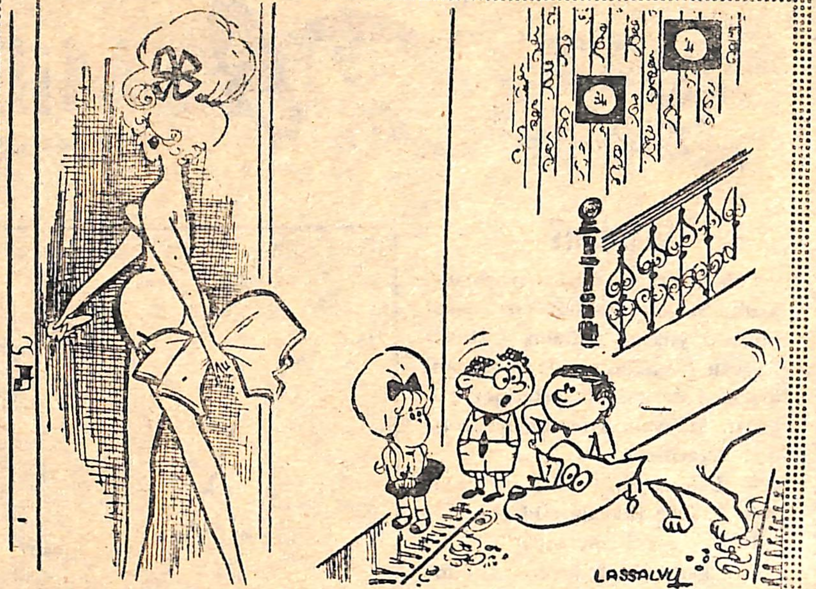
— Peki, o halde sekiz gündür neden hiç uğramadınız?

— Hastaydım doktor, evden çıkamadım ki!

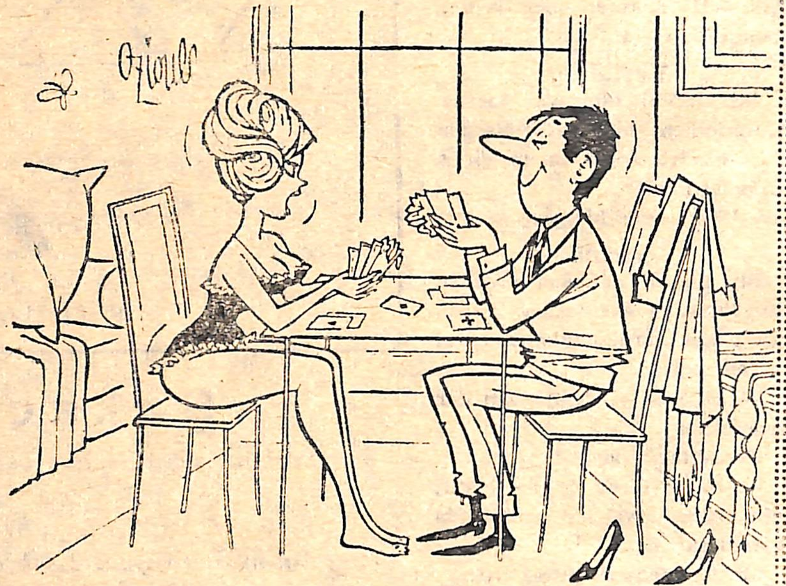
Dünya Karikatürleri

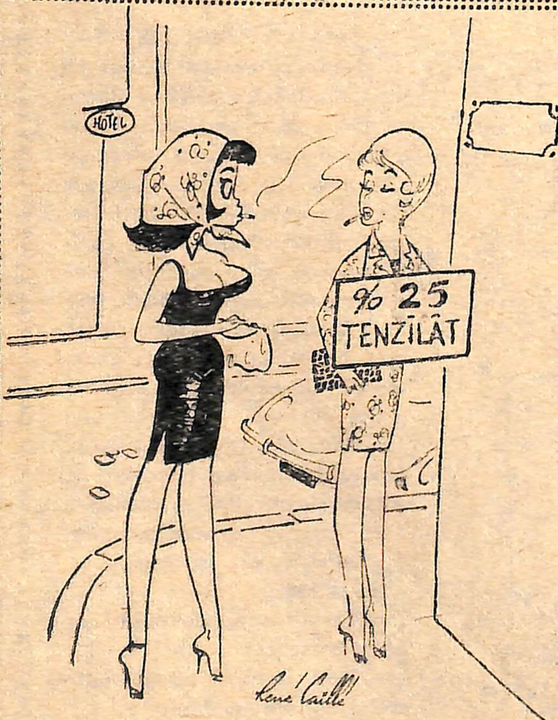
—SİZ NİYE MASKE TAKMADINIZ ?

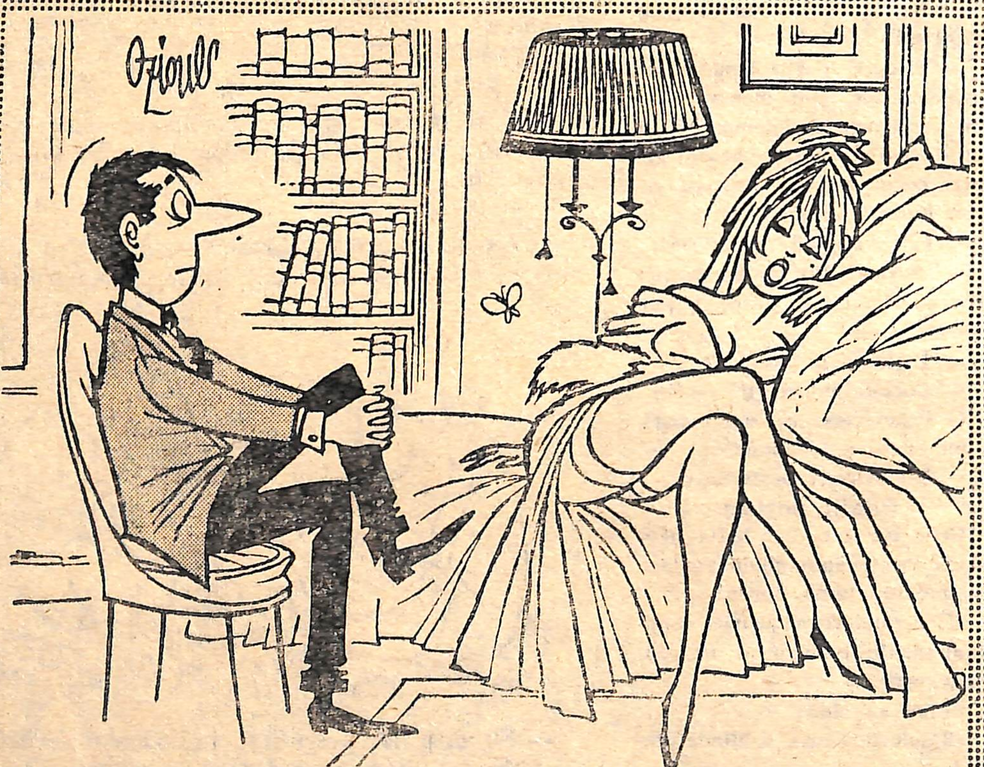

—NE GÜZEL KIZ BU BE...
—BABAM YILBAŞI HEDİYESİ ALDI !

—KAZANDINIZ... İÇ ÇAMAŞIRLARIMI DA KAYBETTİM!

—NEDEN Mİ ?.. CİNSİYET DEĞİŞTİRİYORUM DA...

—O KADAR YORGUNUM Kİ... YATACAK HALİM YOK !

YAPI ve KREDI BANKASI

Şimdiye kadar on binlerce kişiye
uğur getirmiştir.

Siz de bir
İKRAMİYELİ
Aile
CÜZDANI
alınız ve
tasarruflarınızı bu hesapta
biriktiriniz.
Elbette
Müjdeciler size de gelecektir.

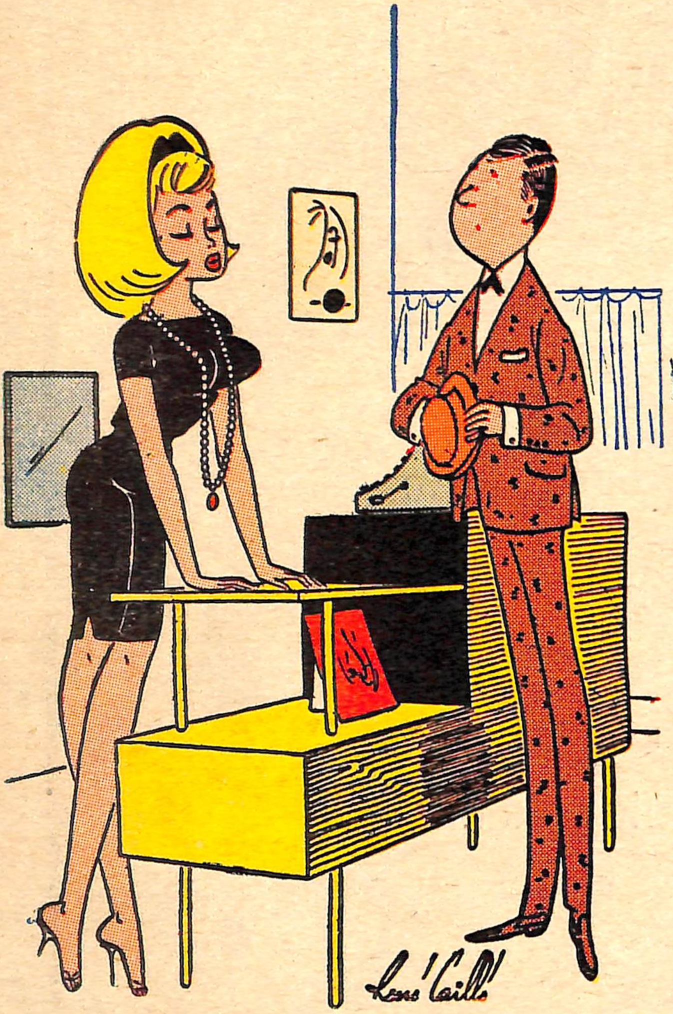
YAPI
ve
KREDİ
BANKASI

YENİ YILINIZI TEBRİK EDER

188

Reklâmcılık - 5252 - 222

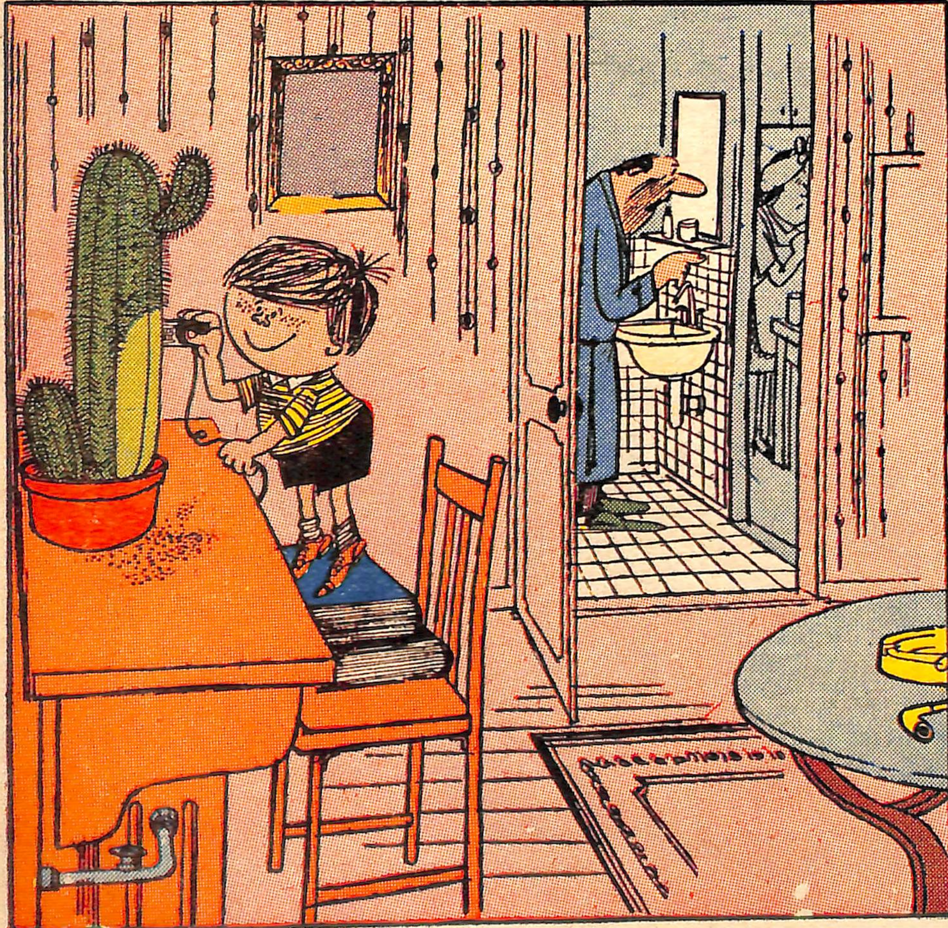
Akbaba

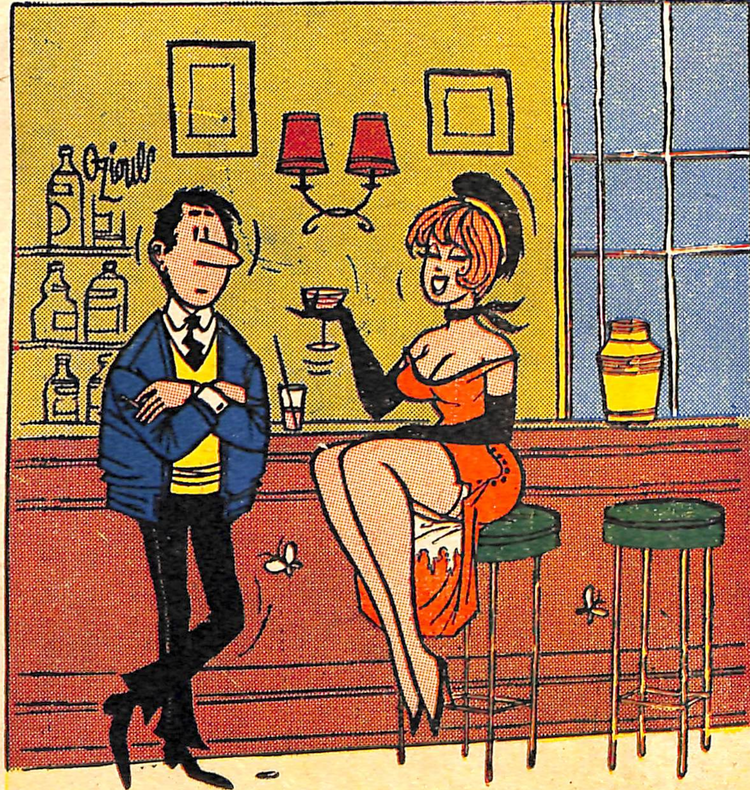
-BİR YILBAŞI HEDİYESİ ALMAK İSTİYORUM..
-OOOH, ÇOK NAZİKSİNİZ!

YILBAŞI GECESİNDE:
-AFEDERSİN SEVGİLİM, GEÇ KALDIM SAMAN-YOLU O KADAR KALABALIKTI Kİ!

-YAHU, BENİM TRAŞ MAKİNEMİ KİM ALDI?

-EVLİLİĞİN İLK GECESİ O KADAR HOŞUMA GİTTİ Kİ, HER YILBAŞI EVLENİYORUM!